

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ERGENEKON ve AKP ARASINDA SIKIŞAN SOL

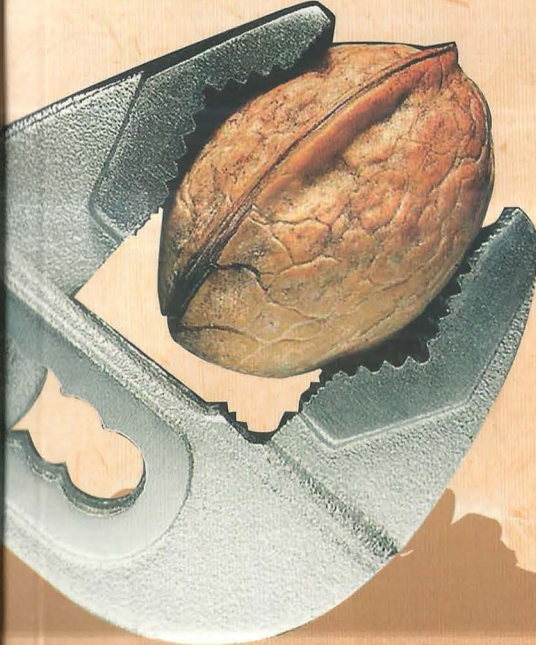
KEMAL OKUYAN

GENİŞLETİLMİŞ

2.
BASKI

Ergenekon ve AKP Arasında Sıkışan Sol

KEMAL OKUYAN

 yazılama

Ergenekon ve AKP arasında sıkışan sol

Ergenekon ve AKP arasında sıkışan sol

Kemal Okuyan

Kapak Tasarımı

Gökçe Erbil / Heval Deniz Çakıcıoğlu

Genişletilmiş İkinci Baskı

Ekim 2009

Birinci Baskı

Ekim 2008

© Yazılama Yayınevi

© Kemal Okuyan

ISBN

978-605-5892-25-8

Baskı

Kayhan Matbaacılık

Güven San. Sitesi C Blok No: 244

Topkapı - İSTANBUL (0212 576 01 46 / 0212 612 31 85)

İrtibat

Yazılama Yayınevi Hizmetleri Ltd. Şti.

Osman Ağa Mah. Kırtasiyeci Sok. Banu Han.

No:22/2

Kadıköy – İSTANBUL

0 216 338 52 59

Ücretsiz PDF Kitap Arama - <https://www.yazilama.com>

yazilama@yazilama.com

Ergenekon ve AKP arasında sıkışan sol

Kemal Okuyan

İçindekiler

Bir yıl sonra, bir kez daha... Önsöz	7
Önsöz.....	11
Darbelere karşı değilim!.....	13
TSK küme düşmüştür.....	17
Genelkurmay darbesi	23
Ergenekon kadar başımıza taş düşsün!	27
Turkuaz Devrimi	31
ABD darbecileri harcar mı?	35
Darbecileri ne yapalım?	39
Solda Ergenekon muhasebesi	45
'TC'ye biçicik olmaz!'	51
Darbeden kurtulduk madem, şimdi memleketi kurtaralım!.....	55
Ehliyetsiz generaller	59
Ergenekon: Bir ara değerlendirme	63
Ortada durmanın hafıflığı.....	67
Solu tasfiye operasyonu.....	71
Sol kendinden korkmamalıdır	75
Asılın ipin ucuna!.....	81
Kardeşlik bombaları.....	85
Çöksün kurtulalım!	89
Geriye kaldı sol	95
Ergenekon soruları	101
Mahkeme yaklaşırken	105
Teşhir edecek ne kaldı!	109
Faşizmi güncellemek gerekirse.....	113

İnsan bir özür diler.....	119
Ergenekon'da tavır alma zamanı	123
Silivri'de de AKP devesi!	127
Sonuna kadar gidin!	133
Ergenekon, teori, teslimiyet.....	141
Ergenekon, darbe ve Kürt sorunu.....	147
Ergenekon'dan çıkış	151
Ergenekon ayıbı	157
Suskun toplumda çok konuşanlar	163
Ergenekon'da don toparlama dönemi.....	167
Asker psikolojisi.....	171
Ergenekon'da işlem tamam!	175
Mustafa Balbay, darbe, hukuk... ..	179
Aptal yerine konuyoruz da... Acaba biz neyiz?	183
Ergenekon'da CHP tabanına empati dönemi.....	189
Ergenekon, sol, akıl ve vicdan	193
27 Mayıs'a dair.....	199
Bizim çocuklar becermeye devam ediyor hâlâ	203
Provokasyon günleri.....	209
Gericiliği bu 'belge' mi icat etti?	213
Hangi taraftasın?.....	217
Son tezgah!.....	221

Bir yıl sonra, bir kez daha...

Önsöz

Bu kitap 2008'in sonlarına doğru okurla buluştu. Derleme kitaplardan hoşlanmasam da, çoğu internet ortamında yayınlanan yazıların basılı ve kalıcı hale getirilerek daha fazla kişiye ulaşmasının yararlı olacağını düşündüm.

Bazıları yaygın tartışmalara konu olan bu yazıların toplamda özgün bir çerçeve oluşturduğundan kuşku duymuyorum. Doğrulanmış olmak ise bana pek keyif vermiyor; Türkiye, öngörülerimizle avunamayacağı-mız kadar karanlık bir dönemden geçiyor. Umudu bu karanlığın içinde yeşertmeyi gerçeklerden kaçmadan, kendinizi kandırmada-ı becermek durumundasınız.

Ergenekon süreci dahil olmak üzere, AKP ile ilgili değerlendirmelerin tamamında bu partiyi küçümsememek gerektiğinden hareket ettim, “za-yıf noktaları”na odaklanmayı ihmal etmeden.

Bundan yedi yıl önce hükümet olduğunda fazla hafife aldığımız bu par-tinin tarihsel bir dönüşüm sürecinin seçilmiş aktörü olduğunu fark etti-ğim andan itibaren yazılarımda “AKP bitti, bitiyor” müjdecilerini sürekli eleştirdim ve onların Türkiye’de olup bitenlere ilişkin son derece sık bir bakışa sahip olduğunu ileri sürdüm.

Ergenekon operasyonu birçok kişiyi bu açıdan kendine getirdi ama aynı zamanda karamsarlığın dozunu da artırdı. Kolay değil, beğenelim beğenmeyelim, Cumhuriyet Mitingleri’ne değişik anlamlar yükleyen ol-

dukça geniş bir kesim ağır bir travma geçirdi.

Belki geçiriyor demek daha doğru...

Dolayısıyla bir yandan “AKP’nin hakkını vermek”, yani onun herhangi bir parti olmadığını ısrarla vurgulamak, öte yandan da çıkış yollarına işaret etmek gerekiyordu.

Çıkış kolay değil elbette.

Ergenekon operasyonunun hukuki açıdan da, siyasal açıdan da meşru olmadığı açık. Burada asıl kalkış noktam, bu operasyonun amacıdır, doğrultusudur. Bizden bunları unutmamızı istediler. “İyi şeyler de oluyordu” ve bardağın dolu tarafına bakmak gerekiyordu!

Bardağın neyle doldurulduğunu önemsemeyecektik.

Solun yaklaşımı bu olamazdı, ısrarla bunu söyledik. Türkiye’de kontrgerilla faaliyetleri sürmediği, operasyon sırasında gündeme getirilen suçların önemli bölümü işlenmediği, sanık durumuna düşenler arasında karşı-devrim memurları olmadığı için değil. Kadraja Ergenekon’dan daha geniş bir memleket, hatta bölge manzarası yerleştirmek gerektiği için...

Ancak sonuçta bir tarafta bu geniş çerçeve, öte tarafta yıllardır halka karşı her tür suçu işlediğinden kuşku duymadığımız kişiler...

Solu ikisi arasına sıkıştırıp taraf olmaya zorladılar ve sol büyük oranda bu tuzağa düştü.

Kitabın adı bu sıkışmaya işaret ediyor.

Bu sıkışma, “ne ocuyuz, ne bucu” ile bertaraf edilemezdi. Açıkta AKP’cilik yapanlar dışında birçok kişi bu yanılsa düşerek sürece farkında olmadan destek verdi.

Oysa sıkışmadan kurtulmanın yolu Ergenekon’u tarihsel bir bağlama yerleştirmek, bugün emperyalizm tarafından dayatılan düzenlemelere karşı direnç oluşturmaktı. Bu yaklaşım her fırsatta Ergenekonculukla suçlandı. Umurumda değil. Emperyalizme, piyasacılığa, gericiliğe karşı nasıl bir “cephe” oluşturulması gerektiğine ilişkin düşüncem, düşüncelerimiz son derece açık. Türkiye’de yılışık, belden aşağı vuran bir siyaset kültürünü, soldan uzak tutmaya çalışıyoruz. *Taraf-Zaman* ittifakından beslenen, onlar sol değerlere saldırdıkça keyif alan tuhaf bir solculuk türedi bu ülkede.

Kitap biraz da bu utanca ortak olmayı reddetme kararlılığının ürünüdür. Çıktığında belli bir ilgi gördü, sonra bir televizyon kanalında 15 dakikalık bir programa konu oldu ve takip eden hafta tükendi.

Medyanın gücünü bilmiyor değilim ama mutsuz olduğumu söylemek zorundayım. Bu kitapta toplanan yazıları, 70 milyonluk bir ülkede mütevazı sayılabilecek sayıda okura ulaşmak için ünlü bir televizyon kanalında konu edilmeye gereksenecek kadar önemsiz bulmuyorum.

Bu nedenle ikinci baskıdan uzak durdum.

Ancak aradan geçen bir yıla yakın süre boyunca Ergenekon'la ilgili yazmaya devam ettim. Yeni gelişmeler haklılığımızı kanıtlamaktan başka bir şeye yaramadı.

Yeni ve genişletilmiş bir baskı kaçınılmaz hale geldi.

Ergenekon sürecine gelince...

“Maksat hasıl oldu” demiştim bir yazıda. Dönüşümün sistem içi pürüzlü noktalarını bertaraf ettiler ama asıl yarayı sol aldı. Bu rezilliğin fiğüranları arasında “sol”cular da vardı, Ergenekon’la birlikte kan ve kir deposu Türkiye gericiliği bütün envanterini solun üzerine boca etti, topluma büyük bir korku salındı, emek düşmanı politikalar “darbeler bitti, demokrasi kurtuldu” saçmalığıyla perdelendi. Türkiye şimdi Ergenekon operasyonunun başladığı noktadan daha kötü durumdadır.

Operasyon Türkiye’ye yapılmıştır.

86 yaşına giren Cumhuriyet bitme noktasındadır. Sermaye sınıfı, emperyalist ülkelerin yol göstericiliğinde 86 yıllık egemenliğini Yeni Osmanlı’ya taşımaktadır.

Bu yazılar, cumhuriyetin tarihsel bir ilerleme olduğu fikrine dahi itiraz edecek kadar şaşkınlaşmış bir sonuçluğa reddiyedir.

Onlar burjuva cumhuriyetine karşı Osmanlıcılarla müttefik oldular, bizim ise cumhuriyet fikrini sermayeye, emperyalizme, gericiliğe karşı savunabileceğimiz tek zemin sosyalizm.

Ayrışmanın özü budur.

Kemal Okuyan

Ekim 2009

Önsöz

Yıllar boyu, kontrgerilladan söz ettik, Özel Harp Dairesi'nden, Ergenekon'dan, Seferberlik Tetkik Kurulu'ndan. NATO'nun bütün üye ülkelerde kurduğu Gladio örgütlenmelerinden. "Hayır" dediler... Yalan! Komünist uydurması...

Cinayetler işlendi, katliamlar yapıldı, darbeler gerçekleştirildi; kılıfına uydurup, "uydurma" demeye devam ettiler.

Kontrgerilla sola, emeğe, sosyalizme düşmandı; bu nedenle öldürüyor, provokasyon tertipliyordu. Kontrgerilla sağdı, sağcıydı; oluşturulan çeteler de sağdan adam devşiriyor, sağı sola karşı kışkırtıyordu.

Bu ülkede devlet sola düşmandı; iktidarlar hep sağdı, sağcıydı.

Sonra gün geldi, "işte budur" diye karşımıza bir "örgüt" çıkardılar. Cinayetler, katliamlar, darbeler hep bu örgütün başının altından çıkmıştı. Bir iddiaya göre 600 yıllık mazisi vardı bu örgütün.

Şöyle bir baktık... Örgüte benzetemedik, işin gerçeğı. Darbe yapabilirler miydi, kuşkuluydu, Amerikancılıkları tartışmalıydı. Sağcısı az, polisi az, MHP'lisi pek az bu toplamı "işte kontrgerilla ve de çete ve illaki darbeci fesat yuvası" diyerekten önümüze koymuşlardı. "Tükür, aşağıla, tekmeyle savur" diyorlardı, söz dinlersek bütün günahlarımızdan arınacaktık.

Günah? Elbette ya... Ergenekon denen yaratık solun da, sağın da, PKK ve Hizbullah ve onlarca, yüzlerce örgütün mucidiydi. Bu ülkede ve hatta cihanda aklınıza gelen ve gelmeyen her tür zalimlik, her tür komplo, her tür kötülük onun eseri idi. Öyle ki, insanlar farkında olmadan ona hizmet eder, hiç hissetmeden onun maşası oluverirdi.

İkna olmadık! Başladılar “ikna olmayan da Ergenekoncu’dur” diye söylenmeye... Solu suçladılar her zamanki sağcı alışkanlıklarıyla... “Bu ABD’nin AKP eliyle yürüttüğü bir operasyondur” dedikçe, “ne biçim solcusunuz” diye tepemize çıkmaya kalktılar.

Ergenekon’u, kontrgerillayı öğrendiler, bir de solculuğu öğretecekler. Yok artık!

İşte bu kitap dört aylık bir kesitte “yok artık” diyen yazılardan oluşmakta. İnternet ortamındaki soL Haber Portalı ve haftalık soL Dergisi’nde yayınlanan bu yazılar Ergenekon ve AKP arasında sıkışan solun çıkış yolunu da tarif etme amacıyla hazırlanmıştı.

Duruşmalar açıldığında bu kitap için son nokta kondu. Bakalım, AKP ve Ergenekon sürecinde son nokta ne zaman konacak?

Kemal Okuyan
Ekim 2008

Darbelere karşı değilim!¹

İnsanın kendini “karşı” olarak tanımlaması kimi zaman işe yaramıyor, açıklayıcı olmuyor. Ancak siyaset biraz da taraflaştırma işlemiyse, karşı olacaksınız, karşıtlıklar kurarak yolunuza devam edeceksiniz.

Taraflaştırma bir kez yapılan ve sonrasında sabitlenen bir müdahale değil. Zamana, koşullara, siyasal dengelere ve önceliklere, toplumun ideolojik haritasına göre yeniden ve yeniden şekillenecek, değişecek. Dolayısıyla, tek bir insan söz konusuysa, anne-babaya karşı olmaktan başlayacak, mahallede herkese dayılanan üç yaş büyük fırlamaya karşı olmakla devam edecek, öğretmene, şefe, kim bilir belki patrona ve daha iyisi düzene karşı olmaya kadar gidecek. Siyasal bir özne ise kendi hedefleriyle güncel gelişmeler arasındaki bağı kapsama, dışlama ve karşıtını, düşmanı belirleme diyalektiği sayesinde kuracak.

Burada bazı karşıtlıkların baki kalacağı açık. Bir devrimci, solcu için sömürüye, emperyalizme, faşizme karşı olmak sürdürülebilir niteliklerdir. Bunlar hem ilkesel kodlamalardır hem de güncelin dayatmasına pek gereksinmezler. Ve bu nedenle zaman zaman soyut kalır, etkisizleşir ama hiçbir biçimde önemsizleşmezler.

Oysa konjonktürel bir zemine yerleşecek bir taraflaşma konusu, eğer kodlamanın kendisi bu taraflaşmayı keskinleştirici özellikler taşıyorsa, yukarıda sözünü ettiğimiz ilkesel karşıtlıkların çok ötesine geçen bir etki yaratabilir. Örnek olsun, bugün Ukrayna’da NATO karşıtlığı, emperyalizm karşıtlığından çok daha etkilidir, kutuplaşmayı tetiklemekte, ona şaşırtıcı bir derinlik kazandırmaktadır. İlginç ve önemli olan, NATO kar-

¹ 23 Haziran 2008

şıtlığının anti-emperyalist mücadeleyi silikleştirmemesi, tam tersine ona geniş bir alan açmasıdır.

Bugün Türkiye’de AKP karşıtlığı için de kısmen benzer bir değ erlendirme yapmak mümkündür. AKP karşıtlığının her biri tek tek tarihsel ve sabit değ ere sahip sermaye, emperyalizm, gericilik karşıtlıklarından daha etkili oldu ğ u, bununla birlikte, siyasal titizlik koş ullarının yerine getirildiğ i örneklerde, ilkesel pozisyonları zedelemek bir yana, onlara güç verdiğ i görölmektedir.

Peki “darbe karşıtlığı” böyle midir? Darbe karşıtlığı, kimi referans noktalarımıza, ilke ve hedeflerimize zarar vermeden Türkiye solunun gerek-sindiğ i türden bir taraflaş mayı sağ layacak mıdır?

Bir başka deyiş le, dönemin taraflarını “darbe karşıtları” ve “darbe yan-lıları” olarak kurduğ umuzda nereye doğ ru ilerleyeceğ iz?

Geçtiğ imiz Cumartesi günü İstanbul Beyoğ lu’nda gerç ekleş en yürü-yüş , tek başına, bir ilerlemeden çok gerilemenin söz konusu oldu ğ unun kanıtıdır. İslamcı sembol ve iş aretlerin, Nazlı Ilıcak türünden şahsiyetle-rin varlığını, bütün rahatsız edici boyutlarına karşı n, bir kenara bırakıyo-rum, “yürüyüş ”ün toplam havası ve topluma yansıyan havası ş udur: AKP karşıtları ve AKP yandaşları arasındaki saflaş ma sürüyor.

Daha ne istiyoruz? AKP karşıtlığının bugün ilerletici bir taraflaş manın kutup başlarından biri olacağını söylemiyor muyduk? Bizi ne rahatsız ediyor? Bir kısım “solcu” etiketli insanın AKP ile birlikte saf tutması mı? Evet, rahatsız edici ama son tahlilde kendi tercihleri ve bu tercihleri on-ları zaten “sol” olmaktan çıkarmakta...

Asıl mesele, “darbe”ler üzerinden kurulan “AKPyandaşlığı-karşıtlığı”nın AKP’nin ve onun temsil ettiğ i güçlerin ekmeğ ine kalınca bir yağ sürmesi-dir. AKP yandaşı olmanın eskisine göre biraz zorlaşt ıę ı, AKP karşıtlığının ise biraz değ il, ciddi bir meş ruiyet kazandığ ı bir dönemde pek az kiş inin arkasında duracağ ı “darbeden yana olma” konumunun taraflardan tekini tanımladığ ı bir eksen solu tamamen devre dış ı bırakacaktır.

Bir kısım “solcu” etiketlinin bunu istediğ i açık. Baş ka bir mecradan güç almak, oradan beslenmek konusunda kararlılar ve “darbe karşıtlığı” buna hizmet ediyor.

Altını çiziyorum, içi boşaltılmış bir “darbe karşıtlığı”nın zararlarından söz etmiyorum. AKP’ye karşı olan herkesi “darbeci”likle itham eden gerici/yobaz hezeyanın yaygınlaşma tehlikesine işaret ediyorum.

Açıkça söyleyeyim. “Darbe karşıtı” değilim, çünkü bugün bana bir şey ifade etmiyor. Faşizm karşıtım, 12 Eylül karşıtım, sermaye diktatörlüğü karşıtım, kapitalist devlet karşıtım... İktidardaki gerici, işbirlikçi parti olarak AKP’ye karşıtım.

“Darbe karşıtlığı” kodlaması bütün bunlara güç verseydi, taraflaşmayı netleştirseydi, “darbe karşıtım” derdim.

Demiyorum. Bugün her devrimcinin, Adnan Menderes’in idamıyla Deniz Gezmiş’lerin idamını bir tutan, “sivil” olan her şeyin iyi olduğu yalanının arkasında duran, TÜSİAD ve Avrupa Birliği’nin himayesinde Soros Demokrasisi pazarlayan bu bet sesli koronun parçası olmayı reddetmesi gerektiğini düşünüyorum.

12 Eylül faşizminin kanlı bir sermaye operasyonu olduğunu kimse unutturamayacak! Kimse 12 Eylül generallerinin ve sonraki takipçilerinin desteğiyle halkımızın başına sarılan AKP’yi savunmayı “özgürlük mücadelesi” olarak yutturamayacak!

Yeni Şafak “faşizme karşı omuz omuza” diye başlık atmış... Gazanız mübarek olsun kardeşler!

Darbeye karşı en aydınlık günde yürüdüler²

“(…) Darbeye karşı çıkan sivil toplum örgütleri dün İstanbul Beyoğlu’ndaki tarihi Tünel’in önünde, saat 17.00’de buluştu. 20 binden fazla kişi İstiklal Caddesi boyunca Galatasaray Meydanı’na kadar tek renk, tek slogan ve tek pankartla, beyazlar içinde darbe girişimlerine karşı yürüdü.

‘Darbeye Karşı 70 Milyon Adım İnisiyatifi’nin yaptığı açıklamada ‘50 yıldır cesaret edemediğimiz, hep geç kaldığımız bir şeyi yapmak için toplandık. Şimdi yılın en uzun ve en güzel günü şehrin orta yerinde sessizlik yeminlerimizi demokrasiden, vicdandan, adaletten yana derinlerden gelen bir uğultu sesiyle bozuyoruz’ denildi.

² <http://yenisafak.com.tr/Gundem/?t=22.06.2008&c=1&i=124550>

Küresel Eylem Grubu, Genç Siviller, Mazlumder, DTP, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De, Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, Türkiye Gönüllü Teşekküller Vakfı, Sosyalist Demokrasi Partisi, Sosyalist Parti Girişimi, Barış Meclisi eylemcileri, LAMBDA eylemcileri ve Siyasal Ufuk Hareketi gibi çok sayıda kurumun desteklediği yürüyüşe aralarında Nazlı Ilıcak, Abdurrahman Dilipak, Lale Mansur, Deniz Türkali, Nihal Bengisu Karaca, Zeynep Dağı, Ferhat Kentel'in de bulunduğu çok sayıda aydın katıldı. 'Bu kez iş işten geçmesin, ağır çekim darbe amacına ulaşmasın' dövizinin dikkat çektiği yürüyüşe, darbelere ve anti demokratik uygulamalara karşı duruş sergileyen binlerce vatandaş da katıldı. Yürüyüşe katılanlar arasında bulunan AK Parti Milletvekili Zeynep Dağı, Yeni Şafak'a yaptığı açıklamada, 'Darbe ortamı oluşturmak isteyenlere karşı çoğulcu demokrasi ve özgürlüğü isteyenlerin bir araya gelmesi önemli. Bu tür girişimlerin düzenlenmesini destekliyoruz. Bu girişimlerin desteklenmesi darbe meraklı organizasyonların önüne geçecektir' dedi."

YENİ ŞAFAK
22 Haziran 2008

TSK küme düşmüştür³

Artık alıştık, aylardır Taraf gazetesinin Genelkurmay ile didişmesini izliyoruz. Taraf kendisine teslim edilen belgeleri doğru-yanlış belli bir sistematikle basıyor. Bunun gazetecilik olmadığını herkes biliyor, devletin içindeki tepişmede dosyalar hazırlanıyor ve servis ediliyor.

Bir bakıma iyi oluyor, ne dolapların döndüğü, ne dümenlerin çevrildiği ortaya çıkıyor. Kötü oluyor, her şey kanıksanıyor, birileri çıksa “filanca bakan ABD ajanıdır” diye ortaya kanıt dökse yer yerinden oynamayacak, bir paşanın anı defterinde “filanca kasaba tamamen yok edilmeli netekim” istek ve temennisi bulunsa dünyanın sonu gelmeyecek!

Karanlık aktörlerin birbirilerini hareketsizleştirmeye dönük çabaları ne özgürlük ne demokrasi getirir. Bunu yıllar önce Susurluk sırasında da yazmış ve bir noktadan sonra ortaya dökülen kirin toplumu da kirlettiğini söylemiştim. Şimdi de öyle... Telekulak skandalı skandal olmaktan çıktı, bakan bey “herkes dinlenebilir, masum vatandaş rahatsız olmasın” deyiverdi. Buna kayıtsız kalan “muhafazakar” toplumun aslında teşhirci eğilimler içinde olduğu gayet açık!

Ancak dosyacı Taraf’ın icraatlarının bir başka boyutu daha var. Taraf, tıpkı zaman zaman Genelkurmay’ın yaptığı gibi, karşıtını hareketsizleştirmek, paralyze etmek için etkili noktalara vuruş yapıyor. Bu vuruşların Türkiye’de darbe tehlikesini savuşturmak bir yana, bir başka darbenin önünü açtığını, işini kolaylaştırdığını söylemeye bile gerek yok.

³ 1 Temmuz 2008

Türkiye’de Amerikancı, Avrupacı “sivil darbe” kapıdadır ve başımız cuntacı generallerden, albaylardan sonra şimdi de Yeniçeri ağası Ahmet ile Turnacıbaşı Yasemin’le derttedir.

Ve “sivil darbe”ciler tam da bu yazının orta yerinde “askeri darbeci”lere etkili olduğundan kuşku duyulamayacak bir “darbe” vurmuşlardır! Emekli paşalar Tolon ve Eruygur, ona ek olarak Sinan Aygün, Mustafa Balbay gözaltındalarmış...

Şimdi bu yazının işi zorlaştı... Söylemek istediğim doğrulanmıştır ama sıkışmanın patlatacağı başka gelişmelerle yalanlanabilir de...

Tarafı muhatap alan bir ordunun küme düşüşünün tartışlamayacağını anlatmak istiyordum. TSK başka güçler bir yana, AKP’yi değil de geçici bir gazeteyi muhatap alarak “benim halim kalmadı” demektedir.

Başından beri “AKP’yi hafife almayın” diye yazıyordum. AKP, Taraf’la oyalanan bir kurumu fazla önemsemez. Taraf yazarları da ciddiye almıyor, gerçek bir “tehdit” olarak görselerdi, Ahmet Altan’ın TSK’ya dayılanması söz konusu bile olmazdı.

Zaten her yerde ordu ve yargının “ekonomik gerçekler”le bağlandığı konuşuluyor. Unakıtan’ın çevresine “kapatsınlar da görelim, ülke 30 yıl geriye gidecek” diye kahkaha attığı, üst düzey subayların son on yıllık banka hesaplarının yakın takibe alındığı, kimilerinin yüksek miktarda hisse senedine sahip olduğu söyleniyor.

TSK hakimiyetin sermayede olduğu bir dünyada, sırtını sermayeye dayayan güç olarak didişiyor, konumunu korumaya çalışıyor. Hâlâ büyük bir güç ama ona güç veren ABD tarafından hareketleri kısıtlanmış. Silah ve şiddet yetkisine sahip ama artık bu yetkiyi polisle paylaşıyor...

Uluslararası sermaye TSK’ya yeni roller vermek için, onu bugünkü yerinden birazcık kıpırdatmak istiyor. Mesele burada... Bu kıpırdanma geciktikçe, küçük müdahaleler yapıyor.

Ancak asıl müdahale TSK’ya değildir. Bir kısım solcumuzun anlamadığı ve anlayamayacakları, müdahalenin, “sivil darbe”nin Türkiye’ye yapıldığıdır. TSK şu andaki haliyle (şu andaki haliyle diyorum, çünkü

gelişmelerin hangi dinamikleri tetikleyeceğini kestirmek güçtür) küme düşmüş bir ayrıntıdır, emperyalizm Türkiye'ye yeni bir şekil vermek için kapsamlı bir operasyon yürütmektedir ve bu operasyonun Türkiye'yi demokratikleştirdiğini iddia edenler gerçekten şaşkındır. Bu operasyon tamamlandığında o zaman göreceğiz hep beraber TSK'yı...

Bakalım Ahmet Altan ve şürekası "profesyonel NATO kolordusu" için gıklarını çıkaracak, kirli ve kanlı pazarlıklarda taraf olacaklar mı?

Ahmet Altan açıklık getiriyor

"Bizim ülkemizde eleştirilemeyen tek bir yapı vardır.

Ordu.

Ne gazeteler, ne de siyasi partiler orduyla ilgili bir eleştiriyi dile getirmezler.

Birbirileri hakkında en akla gelmez lafları söyleyen siyasi partiler, konu ordu olduğunda birlikte susarlar.

Gazeteler de bu suskunluğun parçasıdır.

Sağcı ya da solcu bütün hükümetleri, siyasi partileri alabildiğine hırpalarlar ama iş askerî bir konuya dayandığında ya susarlar ya da generallerin açıklamalarını tartışılmaz gerçekler olarak yazarlar.

Bir örgütü, bir kurumu, bir kuruluşu eleştiri dışında tutmak, onu toplumsal bir denetlemenin dışına çıkarmak anlamına gelir.

Bu 'sağlıklı' bir sonuç vermez.

Hatalar ortaya çıkmaz.

Ortaya çıkmadığında da tekrarlanma ihtimali kuvvetlenir.

Aslında gazetelerin temel işlevi bu hataların tekrarlanmasını önlemektir.

Ama tabii 'gerçek' gazetelerin işidir.

Eğer gazeteler de, iktidarlar ve muhalefetler gibi sadece 'görünür-de' gazete iseler gerçeğin ortaya çıkmasına değil geçiğin 'saklanması' hizmet ederler.

Bizim gazete, askerî konularda gerçekleri belgeleriyle ortaya koyuyor. Bu, yeryüzünün bütün gelişmiş ülkelerinde normal bir davranıştır.

Gazeteler hataları açıklar.

Sorumlular hataları düzeltir.

Ama bizim ülkede böyle olmuyor.

Biz hataları açıklıyoruz, Genelkurmay bizi yalanlıyor, ardından biz Genelkurmay'ı yalanlıyoruz...

Ve, mesele Taraf gazetesi ile Genelkurmay arasında bir tartışmaya dönüşüyor.”

TARAF GAZETESİ

Ahmet Altan'ın 1 Temmuz 2008 günü yayınlanan yazısından

Genelkurmay Taraf'la Polemikte

“1. Türk Silahlı Kuvvetlerine karşı bazı çevreler tarafından uzun bir süredir yürütülmekte olan yıpratma kampanyası, son zamanlarda İnternet dahil, basın ve yayın organları vasıtası ile yapılan saldırılarla şiddetini artırmış bulunmaktadır. Türk Silahlı Kuvvetleri aleyhindeki bu çok boyutlu ve sistematik faaliyetlerin gelecekte de devam edeceği değerlendirilmekte ve gelişmeler yakından takip edilmektedir.

2. Bu kapsamda, bir günlük gazetenin 20 Haziran 2008 tarihli başkısında, Genelkurmay Başkanlığınca hazırlanan Bilgi Destek Planı olduğu iddia edilen bir belge ile ilgili haber yayımlanmıştır.

3. Söz konusu haber Genelkurmay Başkanlığınca aynı gün yapılan basın açıklamasında kesin bir dille yalanlanmasına rağmen, bazı basın ve yayın organlarının ‘Kayıtlarda Komuta Katı tarafından onaylanmış böyle bir resmi evrak veya plan bulunmadığı’ ifadesini, ‘Komuta Katı bilgisi dışında böyle bir plan var’ şeklinde yorumlamaları ilginçtir. Bu şekilde bir yorum yapabilmek, ancak Türk Silahlı Kuvvetlerini hiç tanımamakla mümkündür. Köklü bir disiplin geleneği ve karargah çalışma kültürüne sahip olan Türk Silahlı Kuvvetlerinde, kurum adına planların nasıl hazırlanacağının usul ve yöntemleri bellidir.

4. **TÜRK SİLAHLI KUVVETLERİNDE BÖYLE BİR PLAN KESİNLİKLE MEVCUT DEĞİLDİR.** Bu sözde planı üreten, Genelkurmay Başkanlığına mal eden veya kendilerine ulaşan her belgeyi doğru kabul ederek yayımlayan anlayışın; ne kadar etik, demokratik ve yasal olduğu ortadadır.

5. Diğer taraftan, başka bir gazetenin 25 Haziran 2008 tarihli habere-

rinde yer alan; ‘Yoksa bu plan Genelkurmay Başkanı’nın bilgisi dışında Kara Kuvvetleri tarafından mı hazırlandı?’ şeklindeki soru, tam bir sorumsuzluk örneğidir ve Türk Silahlı Kuvvetlerine ve onun komutanlarına karşı mesnetsiz bir saldırı özelliği taşımaktadır. Konunun dayanakları ile açıklığa kavuşturulmadan yayına konulmasının, basın etiği ile ne kadar uyduğu kamuoyunun takdirine bırakılmaktadır.

6. Sözde Bilgi Destek Planını gündeme getiren gazete, ayrıca 25 Haziran 2008 tarihli nüshasında, bir komutanlığın PKK-KONGRA-GEL terör örgütünün olası eylemlerine ilişkin ‘GİZLİ’ gizlilik dereceli mesajını yayımlamış ve Dağlica’ya yapılacak saldırının bu mesaj ile bildirilmesine rağmen tedbir alınmadığı yönünde bir iddiada bulunmuştur.

Yayımlanan mesaj gerçek bir belge olup, tehdide maruz tüm birimleri uyarma amacı taşımaktadır. Alınan duyuruların değerlendirilerek istihbarat haline getirilmesi ve eylem ikazı olarak yayımlanması, Türk Silahlı Kuvvetlerinde kullanılan standart bir uygulamadır. Nitekim, söz konusu ikazla birlikte, bölgedeki birliklerde emniyet tedbirleri artırılmış ve Dağlica’da konuşlu unsurlarımız gerekli tepkiyi göstererek, hain saldırının asıl amacına ulaşmasını engellemişlerdir. Konu ile ilgili yargı süreci devam ederken, bu tür kışkırtıcı yaklaşımlar sergilenmesi kaygı verici bir durumdur.

‘GİZLİ’ gizlilik dereceli askeri evrakın sızdırılması ve basın yoluyla yayımlanması tamamen yasa dışı bir eylem olup, konu yargıya intikal ettirilmiştir. Kurum içinde yapılan araştırmada, mesajın nereden ve kimler tarafından dışarıya sızdırıldığı tespit edilmiş ve sorumlular hakkında gerekli yasal işlem başlatılmıştır.

7. Türk Silahlı Kuvvetleri; belli çevrelerin organize bir yapı içerisinde yürüttükleri, menfur bir saldırıyla karşı karşıya olduğunun farkındadır. Başarısız kalmaya mahkum olan bu saldırılara karşı, Türk Silahlı Kuvvetlerinin kendisini koruyacak tedbirleri alacağı şüphesizdir. Bu tür saldırılara karşı Türk Silahlı Kuvvetlerinin en önemli güvencesi, yasal organlar ve Türk yargısının yanılmaz adaletidir. Her zaman olduğu gibi, aziz milletimizin Türk Silahlı Kuvvetlerine duyduğu sonsuz sevgi ve güven ise, en büyük desteğimizdir.

Kamuoyuna saygı ile duyurulur.”

GENELKURMAY BAŞKANLIĞI
28 Haziran 2008 tarihli basın açıklaması

Genelkurmay darbesi⁴

Artık hiç kuşku yok, ABD'nin Türkiye operasyonu yeni bir evreye girdi. "Oh oh darbecilerden kurtuluyoruz"cular, "gittiği yere kadar gitsin"ciler, "çetelerin çöktüğü gün"çüler mutlu... "Bekleyelim ne çıkacak"çılar, "sapla saman ayrılmalı"çılar, "karşılıklı hamleler yapılıyor"cular kaygı ve merak karışımı bir duyguyla izlemede... "TSK nerede..."ciler, "daha ne bekliyorlar"çılar, "tek umudumuz yargıda"çılar şaşkınlık ve panikte...

Hepsi, kavganın TSK ile AKP arasında geçtiğinde ortaklaşıyor. Öyle sanıyorlar.

"Sol'da çoğunluk, her tür sınıfsal referansı kaybettiğinden, AKP'ye destek veriyor, akıl dışı bir kirlenme yaratarak. Ufuk Uras elinde dilekçe imza topluyor, Türkiye tarihinin "gerçekleşmemiş" bir darbe girişiminin aydınlatılması için CHP'den, MHP'den yardım istiyor. Varlığını Türkiye tarihinin "gerçekleşmiş" en acımasız ve etkili darbesine borçlu bir hükümet partisinin kapısını çalıyor. Diğer bir bölüm "sol", Kürt siyasetinin arkasına sığınmış, liberal ve AB'ci yönelimlerin bütün sorumluluğunu DTP'ye atmanın keyfini sürüyor. DTP yolunda gidiyor, onlar da "Kürt halkı" ile dayanışıyorlar!

Sol bu değil, olamaz. Sol gelişmelere başka bir yerden bakmalı, başka araçlarla ve başka hedefler için müdahale etmeli. 1 Temmuz'da yaşananları farklı bir gözle değerlendirmeli, farklı bir konumlanışla tepki üretmeli. İşte kimi satır başları...

1. Dün soL'da "Polis darbesi" başlığı kullanıldı. Doğrudur. Ancak bir düzeltme ya da bir ek yapılmalıdır. 1 Temmuz'da yaşananlar aynı zaman-

⁴ 2 Temmuz 2008

da bir Genelkurmay darbesidir. Dilerseniz asıl aktöre işaret edersiniz: Amerikan darbesi! Darbe demek istemiyorsanız, Amerikan operasyonu, Amerikan planı, Amerikan müdahalesi. Ama önce anlaşıcağız: Söz konusu olan aynı zamanda bir Genelkurmay darbesidir.

2. AKP ile TSK arasında gerilimler bitmez, görüş ayrılıkları bitmez, rekabet de bitmez. Ancak bu, Türkiye'deki taraflaşmayı TSK ile AKP arasında ya da TSK + Yargı ve AKP arasında kurmak için yetmez. Böyle bir taraflaşma yoktur. Türkiye'de taraflaşma işbirlikçi ve piyasacılarla emekten yana yurtsever güçler arasındadır.

3. TSK ve AKP işbirlikçiliğinin barış içinde bir arada yaşamasını engelleyen faktör onlar arasındaki rekabet ve AKP'nin islamcı karakteridir. Amerikancılık ve piyasacılık açısından bu ikili mutlu aile tablosu çizmektedir.

4. ABD bu rekabetten hem yararlanmakta hem de bu rekabetin kendisi için yarattığı sorunları kontrol etmeye çalışmaktadır. Bir noktadan sonra toplumsal mevziler tutan ve "ılımlı islam" projesi için en uygun siyasi çizgi olan AKP ile büyük silah gücünü ve devletli kimi mevzileri tutan TSK'yi buluşturmak gerekmektedir.

5. Buluşma için karşılıklı törpülenme zorunludur. ABD ve Türkiye burjuvazisi AKP ve TSK'nın safra atması konusunda talimat vermişlerdir.

6. Kapatma davası ile Ergenekon operasyonunun birbirlerine karşı hamleler olduğu yüzeysel bir değerlendirmedir. ABD ve patron kesimi için bunlar aynı sürecin, birbirini tamamlayan unsurlarıdır.

7. Kapatma davası, AKP'yi "bitirme" davası değildir. AKP ya da başka bir isimle aynı zihniyet, belli modifikasyonlarla siyasal alanda başat olmaya devam edecektir. Tayyip Erdoğan'ın da bu süreçte harcanması mümkündür.

8. TSK ve bütün devlet kurumlarında ise yeni dönemin gereksinimlerini karşılamayan çeteciler, halk düşmanlığının yettiğini sanan darbeciler, gereğinden fazla "özerk" davranan unsurlar, çeşitli nedenlerle ABD'ye güvenmeyip başka arayışlara girenler ve gerçekten yurtsever bir çizgiye enerji verebilecek olan aktörler tasfiye edilmektedir. Bütün renkleri birleştirdiğinizde ortaya kahverengimsi bir çirkinlik çıkar. Bu özellikle

tercih edilmiştir, herkes aynı kaba doldurulmuş, medya dahil olmak üzere, sistemin kritik kurumlarında yer alıp da kurtulunmak istenenler toplu olarak itibarsızlaştırılmıştır.

9. AKP’de süreci tepeden, Erdoğan’ın da üstünden yönetmeye çalışanlar vardır. TSK’nin komuta kademesi ise, operasyonun mağdurlarından değil, yöneticilerindendir. AKP ile, AKP basını ile yaşanan gerilimler özünde konum kapmak, süreçte ek avantajlar elde etmek ve inisiyatif yitirmemek kaygısının ürünüdür.

10. 1 Temmuz günü polis bir emekli orgenerali askeri lojmandan, bir diğerini orduveinden yaka paça götürmüştür. Asker için travma budur. Asker için travma buna gık çıkarılmamasıdır. Peki komuta kademesi bunca meşruiyet ve otorite kaybını neden kabullenmektedir? Kabullenmektedir, çünkü “büyük uzlaş”ya gereksinimi vardır. Amerikancıdır, Amerikan planlarında yer almaya gereksinimi vardır. Amerikancıdır, ABD’yi sorgulayan “başbozuk”lardan kurtulmaya ihtiyacı vardır. 1 Temmuz günü polis darbe yapmıştır ancak arkasındaki güç, bir kez daha ordudur. Özetle, yaşanan aynı zamanda bir genelkurmay darbesidir.

11. 1 Temmuz günü, darbecilik oynayan emekli paşalar TEM’de sorguya götürülürken, Başbakan Erdoğan Zonguldak’ta maden işçilerine şov yapmaktaydı. Bu mudur darbe tehlikesi? Vezir düşürülürken hamle yapmayan rezil olur. Oysa Ergenekon operasyonu kapsamında gündeme gelenler ne vezirdir ne sadrazam...

12. ABD büyük uzlaşya zorluyor. Amerikancı orduyla Amerikancı AKP ya da BKP, fark etmez, Türkiye toplumunun üzerine bir karabasan gibi çöküyor. “Demokrasi kazanıyor”muş, “sonuna kadar gidilmeliymiş”... Bu işin sonunda militarizm var, bu işin sonunda İran’a saldırı var, bu işin sonunda...

Darbeye hayır diye yürümeye, imza toplamaya devam edin bakalım... Darbe gerçekleşti, gerçekleşiyor!

Generaller gözaltında⁵

“İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi’nin kararı üzerine sabah saatlerinde Ankara’da gözaltına alınan Atatürkçü Düşünce Derneği Genel Başkanı emekli Orgeneral Şener Eruygur, emekli Orgeneral Hurşit Tolon, ATO Başkanı Sinan Aygün, Cumhuriyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay ile Hamza Demir, Kemal Aydın ve Neriman Aydın saat 19.30 sularında İstanbul’a getirildi. Zanlılar daha sonra Adli Tıp’a götürüldü. Emekli Org. Hurşit Tolon’un, Adli Tıp’ta tansiyonunun düştüğü bildirildi. Zanlılar sağlık kontrolünden sonra sorgulanmak üzere saat 22.05 sularında Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü’ne getirildiler. Antalya’da gözaltına alınan ve İstanbul’a getirilen Emekli Albay Hasan Atilla Uğur ve Osman Gürbüz de Emniyet Müdürlüğü’ne getirildiler.”

HÜRRİYET
1 Temmuz 2008

⁵ <http://hurarsiv.hurriyet.com.tr/goster/haber.aspx?id=9328232& tarih=2008-07-01>

Ergenekon kadar başımıza taş düşsün!⁶

İki gündür liberal ve de doğal olarak gerici basında okuyoruz, meğer Sivas katliamınının da arkasında Ergenekon varmış... Derin devlet ya da işte onun bir kanadı, suçu dincilerin üzerine atmak için bu tezgahı tertiplemiş. Bu nedenle “gericilik” diye ayağa kalkmanın anlamı yokmuş. Asıl suçluların peşinden gidilmeliymiş. Zaten bir akademisyenimize bir arkadaşı demiş ki, “içeride MİT’in de iki adamı vardı, onlar da yandı...”

Vay anasına, biz de 15 yıldır boşuna masum kişileri suçlamışız. Halbuki, biraz derinlere inebilsek, suçluyu da şıp diye buluvereceğiz. Zaten, şu sömürü dediğimiz de, altını kaşyalım, kontingent işi çıkabilir... Bitmedi... Geçmişte bize CIA operasyonu diye yutturulan birçok olayda CIA’nin, MOSSAD’ın bir günahı olmayabilir. Onlar işin görünen kısmı, derine inip bakalım, Ergenekon neden olmasın!

Erdoğan zaman zaman çiftçiye, işçiye hakaret mi ediyor, vardır işin içinde adamı çıldırtan bir derin ilaç... Pervasızca sermayecilik yapan Unakıtan’ı araştıralım, altından AKP’yi itibarsızlaştırmak için görevlendirilmiş bir “derin memur” çıkabilir...

Sonra İstanbul’u gaza boğup Erdoğan’ı güç duruma düşüren Vali Muammer, Ergenekon’da 19 numara olmaya sakın! İyi düşünelim, akıllı olalım...

Deli saçması!

Doğruların en bayağı, en sahtekarca çarpıtılması...

⁶ 3 Temmuz 2008

Sivas'a dönelim. 1993'te Sivas katliamına devletin göz yumduğu, devletin bu katliama çanak tuttuğu, hatta bu katliamı yönlendirdiği söylenebilir, söylenen yalan olmaz. Hükümetiyle, askeriyle, istihbaratıyla, polisiyle... Tersini düşünmek saçma. Bununla birlikte, Türkiye'de gerici toplumsal örgütlenmelerin bütünüyle sentetik olduğunu, devlet tarafından yaratılıp, devlet tarafından hareket ettirildiğini ileri sürenler de fena halde saçmalyorlar.

Sivas katliamının dincileri güç duruma düşürmek için gerçekleştirildiği iddiası, solun, bıraktım solu, Türkiye'deki bütün ilerici birikimin reddidir. Dinci ideoloji ve örgütlenmelerin sola karşı, devrimci harekete karşı, yurtseverlere karşı yıllarca kullanılmasını geçtim, bu ideoloji ve örgütlenmelerin "doğal" olarak karşı-devrimci bir "değer" taşıdığını da bir kenara koyuyorum. 1993 yılında devletin ya da derin güçlerin "dincileri güç duruma düşürmek" gibi bir niyetle hareket ettiğini ileri süren her kimse, gericinin, provokatörün dik alasıdır.

Sivas katliamında devletin kirli parmağı vardır. Ama o parmak, solu test etmek ve sindirmek için çaba harcamıştır. Ve başarılı da olmuştur. Örnek olsun Sivas katliamından birkaç yıl sonra sol dinci gericilik karşısında zavallılaşmış, kişiliksizleşmiştir. Ve şimdi bu kişiliksizliği bayrak yapanlar, "devlet yaptı, dincilerin üzerine attı" demektedir.

İnsaf, dinciler yıllarca Sivas katliamı konusunda burunlarından kıl aldırdılar mı? Katillere arka çıkmadılar mı? Şimdi yeni yeni "unutalım, yara saralım" diyorlar. Unutmak isteyen unuttur!

Sonra ne zamandan beri "gericilik" devletten bağımsız bir güç olarak görülüyor? Türkiye'de devletin kurumlarında çok uzun bir süredir laf olsun diye değil, tamamen dinci referanslarla hareket eden sayısız kadro var. Bunlar ne olacak? Bunlar suç işlemez, bunlar provokasyon yaratmaz mı?

Ve sonuç: Acaba 1993'ten sonra kim güç duruma düştü? Dinciler mi? Türkiye solu mu? Bu sorunun yanıtı üzücüdür, lakin solu bu duruma düşürenlere karşın bu ülkede sol ayağa kalkmayı bilecektir.

Vakit Sivas katliamını aydınlatıyor!

“Sivas olayları, 28 Şubat’a giden yolun neresindedir?..

Bunun üzerinde kafa yorulmasını tavsiye ve temenni ediyorum...

Ergenekon’u nerelere kadar uzatacaksınız?..

Mesela; Şenliklerin tam da o yıl Banaz’dan Sivas Merkez’e alınmasını temin eden ‘Yarı sivil tam mezhepçi’ örgüt bu işin neresindedir?..

Bir de o günlerin İhlas Haber Ajansı var...

O da ilginç; Aziz Nesin’le bir röportaj yapıyor...

Şenliklerin kızılaşacağı 2 Temmuz CUMA gününün arifesinde o zamanların TGRT’sinde yayınlanan röportaj, bir felaket...

Aziz Nesin, başta Sivas’takiler olmak üzere, cümle Müslümanlara ‘Hırlayan köpekler’ hakaretini savuruyor da...

Hem de bunlar, Sivas’ın bütün gazetelerinin ‘Büyük olayların çıkmasından endişe ettikleri’ne dair haberlerini manşetlere taşıdıkları günler de oluyor da...

TGRT’den kimse; ‘Röportajın tahrik edici kısımlarını’ makaslayarak verme tedbirini gündeme getirmiyor...

Hayır, Sayın Enver Ören’in samimiyetinden şüphe etmedim de... Grubun geçirdiği büyük sarsıntıların muhasebesi yapılırken anlaşıldı ki; bünyeye Sayın Ören’i de yanıltan birtakım sızmalar olmuş!..

Kimin nasıl sızdığı bilinmez de...

O gergin ortamda, böyle bir söyleşinin, o haliyle yayınlanmaması gerektiği rahatlıkla ifade edilebilir...

Hele, TGRT gibi dönemin ‘Huzur’a oynayan medya organı söz konusu olduğunda hepten söylenebilir...

Efendim; Karıştırdım biliyorum da...

‘İşçi Partisi genel merkezindeki bir CD’de Yargıtay binasına giriş ve güvenli kaçış yollarını belirten ayrıntılı bir kroki ele geçirildi’ haberini okuduktan sonra... Mümkün değil ki, karıştırmamak...

İyisi mi, siz biraz sadeleştirin...

Ve...

Bugünkü yazının hükmü olarak; ‘Düğüm Sivas’ta’ cümlesini bir kenarda bekletin.”

SERDAR ARSEVEN

VAKİT

25 MART 2008

Turkuaz Devrimi⁷

Sırbistan, Ukrayna, Gürcistan, Kırgızistan... Emperyalistler türlü entrikalarla istedikleri dönüşümün önünü açacak iktidar değişikliklerine “devrim” adını verdiler. Darbeler dönemini kendilerince kapatmışlardı, “devrim” çok daha meşru bir sözcüktü, onu devralıp kirletmekte bir sakınca görmüyorlardı.

Devrim, 1871’den beri, kıızıdır. Ukrayna’da turuncuya boyadılar... Karşı-devrimin rengidir.

Türkçesi turkuazdır!

Türkiye bir “Turkuaz Devrimi” sürecindedir.

Sırbistan’da buldozer devrimi gerçekleştiğinde, ülkede sermaye egemenliği hüküm sürüyordu... Ukrayna portakala bulandığında kapitalizm çoktan yerleşiklik kazanmıştı... Hatırlayın, Gürcistan’da emperyalizm işbirlikçisi papaz efendi Edvard Şvardnadze idi batının tahammül edemediği... Kendi adamlarıdır...

Devrimler sınıfsal altüst oluşlardır, bir sınıf gelir, bir başka sınıf gider. Bu nedenle devrimin turuncusu, lalelisi olmaz. Bunlar devrim değildir, bunlar 1980’lerin sonundan itibaren yükselen karşı-devrimci dalganın yeni bir evresidir.

Memlekette kendine yol arayan “Turkuaz Devrimi” de bu dalganın bir parçasıdır.

Devrim değildir, hep söylediğimiz gibi emperyalizmin 1917 Ekim Devrimi’nin bütün sonuçlarını ortadan kaldırmak için giriştiği operasyo-

⁷ 4 Temmuz 2008

nun mantıki sonucudur.

Ekim Devrimi'nin bizim coğrafyamızda hiç sonucu olmadığı nasıl söylenebilirdi ki?

Genç burjuva iktidarını ölümüne korktuğu emperyalist ülkelere yanaştıran, sınıf içgüdüleriydi, anti-komünizmdi. Ama aynı güdüler, yanı başımızda kurulan yeni yaşamın baskısı ve Sovyetler ülkesinin prestijini dengeleme gereksinimleri nedeniyle, ideolojik ve siyasal alanda “olağan koşullarda” hiç de istenmeyecek ögeler de bulaştırmıştı Türkiye Cumhuriyeti'ne henüz yolun başında... Buna burjuva devrimlerinin başlangıç kurallarını, sermaye sınıfını palazlandırmak için gerekli “devletli” ekonomi politikalarını ekleyin...

Lafı uzatmaya gerek yok, sistemin bunlardan arınması gerek... Cumhuriyet'in bazı değerlerinin terk edilmesi gerek... Ulusal egemenlikten vazgeçilmesi gerek... Topluma verilmiş olan bazı sözlerin geri alınması gerek... Merkezi otoritenin dağılması ve yerelleşmenin hızlandırılması gerek... Yabancı sermayenin ekonomik, yabancı ülkelerin siyasal ve ideolojik etkisini sınırlandıran tüm yasal düzenlemelerin ayıklanması gerek... İşçi ve emekçilere verilen ya da onların aldığı hakları ortadan kaldırmak gerek...

Turkuaz Devrimi budur.

Darbeler ise hep, yukarıdaki paragrafta bir bölümünü saydığım Türkiye gerçeklerinden güç alan emekçi sınıfların, solun mevcut sistemin sınırlarını zorlamasına karşı yapılmıştır. Bugün “darbe tehlikesi var” diye çığırtkanlık yapan turkuaz gericileri ve turkuaz solcuları söz konusu Türkiye gerçeklerinin değişmesi için “devrim” istemektedirler!

Dinci gericilik, bu “devrim”in gereksindiği ideolojik ve toplumsal gücün biricik kaynağı olduğu için, önemsenmelidir.

“Türkiye’de şariat tehlikesi yok, Türkiye İran değil” diyen saflar, gözlerini dinsel hareketin iç dinamiklerine değil, sermayenin yönelimlerine dikmelidirler. Bu yönelimlerle, dinci hareketin sınır tanımayan beklentileri arasında Türkiyeli bir sentez kurulacaktır.

“Turkuaz Devrimi” budur.

Safları darbecilerle demokratlar olarak mı kurdunuz? TSK ile AKP ara-

sında tercih yapmaya mı zorlanıyorsunuz?

Boş verin bunları... Türkiye’de kavga turkuazla kıvılcık arasında olacak...

Kırmızı kuvvetler mi?

Onlar çok uzun yıllar önce, tatbikatlarda “komünizm alerjisinden” mavi kuvvetleri dost, kırmızıyı düşman yapmaya karar vermişlerdi. Turkuaza da alıştılar... “Alışmam” diyenler mi? Onlar da tasfiye ediliyor.

Yılmaz-Uras farkı

“Avrupa Parlamentosu’nda Yeşiller Grubu’nun düzenlediği ‘Türkiye’de neler oluyor?’ başlıklı panelde, Mesut Yılmaz ile Ufuk Uras birbirinin zıttı görüşler ortaya koydu.

Yılmaz, korkuları tahrik edecek bir konuşma yaparak, İran modelinin ülkemizi etkilediğini, Türkiye’de, küçümsenemeyecek sayıda, ‘dine dayalı devlet’ özlemi içinde olan bir kitle bulunduğunu, demokrasiyi korumak için önlemler alınabileceğini söyledi.

‘Otoriter rejim’ yanlılarının gerekçelerini, yukarıda da belirttiğimiz gibi tekrarlamakla da kalmadı, İslâmiyet’in, kendi karakteri icabı, kamusal hayatı düzenleme isteğini de hürriyetlere karşı bir tehdit olarak ortaya koydu. Oysa her din, toplumla ve dünya ile ilgilidir. Öyle olmasaydı, yüzyıllar boyu süren Ortaçağ’da, ‘ruhani iktidar ile cismani iktidar’ bir arada devleti yönetebilir miydi? Zaten laikliğin temelinde, Kilise’nin siyasi hakimiyetinin kırılması amacı yatar. Ticaret ve sanayi devrimiyle zenginleşen burjuvazi sınıfı, kral ve aristokrasinin arkasındaki Kilise’nin ve Ruhban sınıfının manevi gücüne karşı geldiler; kendilerine özgür bir siyasi alan açmak istediler.

Osmanlı’nın yaşadığı İslâmiyet tecrübesinde ise, aksine, ‘cami’ ve yahut ‘din adamlarının’ siyasi hakimiyeti diye bir durum mevcut olmadığından, zaten tabii seyri içinde ‘sekülerleşme’, bir başka ifadeyle kurumların ve hukuk düzeninin dini tesirlerden arınması başlamıştı. Tanzimat fermanı ile Müslümanlara tanınmış pek çok imtiyaz ilga edildi. Bu, sekülerleşme yolunda önemli bir adımdı. Medrese ve Şeriye mahkemelerinin yanı sıra, laik eğitim veren okullarla laik hukuku uygulayan Nizamiye mahkemeleri kuruldu. Ticaret ve ceza kanunları kabul edildi. Birinci Meşrutiyet’in ilanı da, önemli bir adımdı: Devlet

hayatı, dini hükümlere değil, anayasa gibi beşeri bir esasa bağlandı.

Kısacası, laiklik, cumhuriyetin sıfırdan var ettiği bir sistem değil, Osmanlı döneminde ortaya çıkan bir değişim sürecinin uzantısıdır. Batılılara, dinimiz ve tarihimiz farklı gösterip, rejim pamuk ipliğine bağlı gibi sunmak, yakışsız bir durum. Nitekim, gerçeği ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras ifade etmiştir ve demiştir ki: ‘Türkiye’deki tartışma, laiklik ile şeriat arasında değil, totaliter laiklikle, demokratik laiklik arasındadır.’ Türkiye’ye Mesut Yılmaz yeni bir soluk getiremez. Ama Ufuk Uras gibi düşünen solcular, hem ülkemizin, hem demokrasinin önünü açabilir.”

NAZLI ILICAK

SABAH

24 Haziran 2008

ABD darbecileri harcar mı?⁸

Askeri darbelerle yüzünü sola dönen, en azından emperyalist ülkelerin tasarımlarının belli ölçülerde dışına çıkan ülkeler oldu geçmişte... Çağdaş sınıf mücadeleleri için yeterli kuvvetin oluşmadığı örneklerdi genellikle bunlar. Cuntanın ilericisi olur mu sorusuna yanıtı bu; olur, olmuştur.

Ancak bizim için darbeler Amerikancıdır. Türkiye’de öyledir, önemsememiz gereken örneklerde de öyledir. İlerici bir cuntanın oluşması teorik olarak mümkündür de, bizimkisi gibi ülkelerde sınıf çelişkileri böyle bir cuntaya iktidar yolunu açmayacak kadar gelişkindir.

Bu nedenle hiç tereddüt etmeden vurgulanmalı, Türkiye’de başarılı bir askeri darbe kesinlikle Amerikancı olabilir, sermaye egemenliğinin bekası için gerçekleşebilir. İşçi sınıfının, solun hareket alanını radikal biçimde kısıtladıkları ve olduğu kadarıyla burjuva demokratik kurumları baskılayıp, bir bölümünü dağıttıkları oranda, Amerikancı ve piyasacı askeri darbeler, aynı zamanda karşı devrimcidir de.

Bu girişten sonra darbe efsaneleri üzerine bazı notlar düşelim.

İstisnalar olduğunu söylemiştim ama onları bir kenara koyalım ve askeri darbelerin Amerikancı karakterinin altını çizelim. Ve son 50 yılda, Amerikancılığı en bariz, en açık iki önemli askeri darbeden birisinin ülkemizde gerçekleştiğini hatırlayalım. 12 Eylül’den söz ediyoruz. Diğeri daha önemsiz değildir. Şili’de Allende’nin halkçı iktidarını 1973’te deviren Augusto Pinochet’nin kurduğu düzen, kendi bölgesinde en az bizim cunta kadar ağır hasar yaratmıştır. Daha acımasızdır da...

⁸ 5 Temmuz 2008

Faşist diktatörler arasında cellatlık karşılaştırması yapacak değiliz. İkisi de genelkurmay başkanıydı, ikisi de uzun yaşadı, biri hâlâ yaşıyor. İkisine de dokunulamadı, birine hiç, ötekine ise hak ettiği ölçüde...

Bu iki önemli örnek ve diğerleri faşist diktatörlerin hep asker olacağına dair bir kanaat yaratmakta. Oysa Portekiz'in baş belası diktatörü Salazar bir hukukçudur. Başkaları da vardır. Faşist ille asker olacak değil, sivil-den de namlı diktatörler çıkmaktadır.

Bir diğer efsane ise, ABD'nin kendi adamlarını harcamayacağıdır. Gerekirse harcar. Harcamıştır da... Sovyetler Birliği'nde Garbaçov ekibinin çözücü girişimlerinin sonuç alabileceğini gördüğü andan itibaren, ABD yönetimi "kötü çocukların" ayak altında dolaşmasını engellemeye çalıştılar. Çocuklar anti-komünizm ve Sovyet düşmanlığı için yetiştirilmişlerdi, o halde Sovyetleri tahrik edip, Garbaçov'un işini zorlaştırmak gerekiyordu.

Darbelerden uzak durmaya, darbecileri emekli etmeye başladılar. NATO'cu çetelere çeki düzen verildi, uslanmaz ve aşırı kirli unsurlar tasfiye edildi. Birçok ülkede "temiz eller" operasyonları ABD talimatı ve yönlendirmesiyle gerçekleşti.

ABD adamlarını harcadı. En iyi, en seçkinlerini bile zora sokmaktan çekinmedi. Pinochet, büyük hizmetlerde bulunmuştu ama İspanya'da başlayan yargılama sürecinin kritik evresinde kanlı diktatörün Amerika'daki gizli banka hesaplarının dökümü açıklandı. Silah arkadaşlarına aleyhinde tanıklık etmesi konusunda işaret verildi.

ABD gerektiğinde adamlarını harcar. Egemendir, süper güçtür, başkalarını ve en başta uşaklarını sümük gibi görür.

Darbecileri başa getirir, sonra onları geri çeker, bütün kırı onlara atar... Bunlar olabilir...

Şimdi ise darbeye değil "demokrasi"yle vuruyorlar. Bir dizi nedeni var. Sovyetler'in çözülüşünde bunun mümkün olduğunu gördüler bir kere... Sonra toplumları yeterince çürüttüler. Örneklerimizden gidelim, zalimler zalimi Pinochet, Kenan Evren, halk bunlara onay verdi, kim ne derse desin... Daha kibarlarına, "demokrat" piyasacılara neden sahip çıkmanın "halk"?

Sonra “güçlü” devlet olmadan yapamayan askeri diktatörlükler, doğal olarak ulus devletin tahkim edilmesi anlamına geliyordu. Bu tür aktörler eliyle birçok ülkenin eli kuvvetlenmiş, pazarlık gücü artmıştı.

Piyasa diktatörlüğünün karşısına piyasa demokrasisini koyarak devletlerin hareket alanını daraltmak mümkün ve gerekliydi.

Tercihleri bu doğrultuda... Bugün Türkiye’de olanları analiz ederken, darbelere ilişkin bu notları hesaba katmak gerekiyor.

Peki tavrımız ne olacak? AKP’ye karşı çıkmanın darbecilik olarak görül-
düğü bu tuhaf dönemde, eli kanlı çetecilere, zalim diktatörlere sol nasıl
tavrı alacak? Bunun yanıtı, pazartesiye... Neden mi? Ne olur ne olmaz... 7
Temmuz’da darbe olacakmış... Bir duruma bakalım, sonra yazalım!

Kaos, darbe geliyor’

“Sabah gazetesinde yayınlanan ‘7 Temmuz’da kaos planı’ başlıklı ha-
bere göre, 7 Temmuz’da başlatılması hedeflenen plan, 4 aşamadan
oluşuyor. İddiaya göre, birinci aşamada Atatürkçü Düşünce Derneği
aracılığıyla 40 ilde eşzamanlı olarak ‘yargıya saygı’ mitingi düzenle-
necek. Polis ile halk karşı karşıya getirilerek silahlı çatışma çıkarıl-
cak. Böylece ‘polis laiklerle çatıştı’ görüntüsü verilip ülkede bir anda
gerilim tırmandırılacaktı.

İkinci aşamada ‘sahte Yeşil’ olarak tanınan Osman Gürbüz liderli-
ğindeki 30 kişilik tetikçi timi, yargı mensuplarına yönelik suikastlar
düzenleyecekti. Üçüncü aşamada toplumdaki kaosu daha da derinleş-
tirmek için ekonomik kriz havası estirilecek, ATO Başkanı Sinan Aygün,
ülke ekonomisinin kötüye gittiği yönünde açıklamalar yapacaktı.

Dördüncü aşamada Yüksek Askerî Şûra (YAŞ)’ya müdahale edilip TSK
içerisinde ‘NATO’cular’ olarak isimlendirilen grupta yer alan askerle-
rin rütbe alması engellenecekti.

Darbe hazırlıklarının klibi de yapılacaktı

Planagöre, Tercüman Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ufuk Büyükçeşlebi
ile Cumhuriyet Gazetesi Ankara Temsilcisi Mustafa Balbay’ın liderliğin-
deki medya oluşumu, yapacakları yayınlarla toplum üzerinde buhran

⁹ <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=710038>

ortamı oluşturacaktı. Halen aranan yönetmen Halis Yavuz Işıklar ise örgütün politikasına uygun film, dizi ve klipler çekerek kendilerine ya-kın televizyon kanallarında yayınlıyacaktı. Darbe hazırlığı yapanların bir başka planı da olayın ekonomik boyutuyla ilgiliydi. Buna göre, ATO Başkanı Sinan Aygün de darbe senaryosunda ‘aktif rol’ aldı. Aygün, sık sık anketler düzenleyip, daha sonra ‘ülke ekonomisinin bittiğı’ yönün-de açıklamalar yapacak. Ayrıca AKP’ye alternatif bir parti oluşumuna gidecekti.

Yeni Şafak gazetesinde verilen ayrıntıya göre de AK Parti hükümeti düşürüldükten sonra Sinan Aygün’ün kurduğı parti iktidara getirilecek, Abdüllatif Şener de cumhurbaşkanı olacaktı. Ayrıca Eryugur’un ofisindeki belgelerde, kaos ortamında örgüt mensuplarının nasıl hareket etmesi gerektiğini gösteren bir kitapçık bulundu. Kitapçığa göre medyada bulunan yandaşlar vasıtasıyla buhran ve bunalım yayınları pompalanacaktı.”

ZAMAN
4 Temmuz 2008

Darbecileri ne yapalım?¹⁰

Ergenekon operasyonunun anlamı üzerine bir dizi şey söylüyor, AKP'nin hangi amaçla hareket ettiğini anlatmaya çalışıyoruz ya, bekle-neceği gibi “işte darbecilere sahip çıktılar”, “çetecilerle kol kola girdiler” “övgü”lerini alıyoruz. Başka çareleri yok, tepetaklak yuvarlanıp içine düş-tükleri “işbirlikçi-gerici” koalisyondaki yerlerini rasyonalize etmek için saçmalayacaklar. Bunlara yanıt yetiştirecek değiliz.

Ancak bir mesele ortada duruyor: Darbeciler ve çeteciler... Onlara kar-şı ne yapacağız? AKP'ye karşı çıkıyorlar diye kanlı bir geçmişi (ve bugü-nü) sineye mi çekeceğiz?

Yani bizler, Amerikancı, piyasacı, gerici AKP'ye karşı mücadele yüksel-tilmeli derken, örtülü bir biçimde darbeciler ve çetecilerle işbirliğine açık olduğumuzu mu söylemiş oluyoruz?

Sermaye egemenliğinin mekanizmalarını kavramadan bu sorular sağ-lıklı bir biçimde yanıtlanamaz.

İddia şu: Türkiye'de başından beri, kendi iktidarını korumak için her türlü önlemi alan “bürokratik elit”, Soğuk Savaş döneminde bu önlem-lerle ABD'nin gereksinimleri örtüştüğü için istediği gibi at koşturdu, katliam düzenledi, cinayet işledi, darbe yaptı. Şimdi ABD desteği çekti, patronlar da demokratikleşme istiyor, bunu hazmedemeyen “bürokrasi”, daha önce kurmuş olduğu “derin” örgütlenmeyi kullanarak iktidarını sür-dürmeye çalışıyor.

O halde ne yapılacak? Türkiye'de hemen her kesimin işine yarayacak

¹⁰ 7 Temmuz 2008

olan demokratikleşme hamlesi için bürokrasinin direnişi kırılacak, “derin devlet” tasfiye edilecek!

Burada doğrular tamamen yanlış bir sistematığın içine yerleştirilmiştir.

Bir kere, Türkiye’de sınıfsal dengelerden bağımsız bir “bürokratik elit iktidar” olduğu tezinin hiçbir dayanağı yok. Doğrusu, sermayenin egemenliğini pekiştirmek için çok özel roller üstlenen kadro ve kurumların başka örneklerden daha fazla özerklik kazandıkları. Bu özerkliğin sınırları kapitalizm geliştikçe daraldı, daralmaya devam ediyor.

Peki Türkiye’de sermayenin egemen olduğunu söylemek neden önemli? Önemli çünkü, iktidarda “bürokratik elit”in ya da TSK’nın olduğu kabul gördüğü andan itibaren, bugün yaşananları kavramanız olanaksızlaşıyor.

Hiç çekinmeden söylemek istiyorum ki, sermaye sınıfı biraz palazlandıktan ve emperyalizmle ilişkiler yoluna sokulduktan sonra, sözü edilen elit sadece ve sadece sermaye ve ABD’ye hizmet etmiştir. Bunu yaparken kendi konumunu korumuş, kişisel ve de kurumsal rant olanağı yaratmıştır. Ancak unutulmamalı, en büyük operasyonları olan 12 Eylül’de faşist generaller başka hiçbir askeri diktatörlükte görülmedik ölçüde açıktan sermayecilik yapmış, Amerikancılıklarını gizlemek için herhangi bir çaba içine girmemişlerdir. Öyle ki, cuntaya patronlardan direktif yağmış, despot paşalar konu ekonomiye geldiğinde patron sınıfının en pespaye temsilcileri karşısında ezik büzük durmuşlardır.

Daha önceki darbelerin, katliamların, cinayetlerin temel amacı Türkiye’de solun etkisinin kırılması, toplumun sindirilmesi ve ABD planları için daha elverişli bir coğrafyanın yaratılmasıydı.

Bunu herkes mi söylüyor?

Herkesin söylediği bu değildir. Söylenen, Türkiye’de demokrasiyi ke-sintiye uğratarak kendi iktidarını sürdürmek isteyen devlet içinde örgütlü bir kesim olduğudur.

Bu kafayla şimdi Ergenekon diye kodlanan örgütlenmenin 6-7 Eylül olayları dahil olmak üzere, bütün kanlı eylemlerden sorumlu olduğunu yazmaya başladılar. 1 Mayıs, Sivas, Gazi... Artık aklınıza ne gelirse...

Devletin kirli işler için kadroları vardır, örgütlenmeleri vardır. Bunların belli bir sürekliliği olduğu da doğrudur. Ancak iddia edilen, bunun kendi başına bir iktidar odağı haline geldiğidir.

Bunu söyleyerek sermayeyi, emperyalist ülkeleri, sağ, dincileri, hatta MHP'yi aklıyorlar. Nasıl mı? Kamuoyunu bütün bunları aşan, "başka" dayanakları olan bir örgütlenmenin varlığına ikna ederek.

Oysa böyle bir şey olabilir mi? Hep söylüyoruz, Türkiye'de sermayenin kolektif çıkarlarına ve emperyalistlerin yönelimlerine "aykırı", hatta onlarla "uyumsuz" bir "karanlık proje"nin hayata geçme şansı yok. Sistemin kadrolarının kendi başlarına iş yapması, kendi çıkarları için hareket etmesi mümkündür ama bu hareketlerin sermayenin ve emperyalizmin sistematiğini bozmasına asla izin verilmez. Israr edeni maymun ederler.

O halde, bizim önceliğimiz sermayenin ve emperyalizmin bugünkü hedef, tercih ve yönelimlerine odaklanmaktır. Aktörlere takılıp kalmak anlamsızdır.

Bizim AKP karşıtlığında ısrar etmemizin nedeni, AKP'nin emperyalizm ve sermaye açısından vazgeçilmez olması değildir. AKP'den vazgeçebilir, hatta onu dağıtmaya karar verebilirler, zorlukları olsa da... Burada önemli olan şudur: Sermayenin de, emperyalist ülkelerin de bugünkü temel yönelimlerine denk düşen ve bu yönelimlere belli bir toplumsal taban oluşturan başka siyasi aktör bulunmamaktadır. Şimdilik...

Bu nedenle gönül rahatlığıyla "AKP'yi istemiyoruz" diyoruz. Diğerlerini istediğimiz için değil...

Diğerleri arasında... Darbeciler ve çeteciler için ne diyeceğiz?

Bugünkü burjuva Türkiye'de darbecilerin ve çetecilerin AKP'ye bir seçenek oluşturmaları mümkün değil. TSK'nın Türkiye'yi ABD ve AB'den koparıp Avrasya eksenine yerleştirmesi ancak bir fantazidir. Bunu hayal edenler olmuştur, asker ya da sivil bürokraside, hatta sermayenin içinde tek tük "yüzümüzü doğuya dönelim"çiler çıkmıştır ancak onların boyu Türkiye'yi yerinden oynatmaya yetmez.

Türkiye'yi yerinden sınıf güçleri oynatabilir.

O halde iki temel mesele var.

Deniyor ki, "Türkiye'de demokratikleşmenin önünü kesmeye çalışan

bir güç var. Bu güç darbe yapacak. Buna tavır alalım.” Ama Türkiye’de bir demokratikleşme süreci yaşanmıyor ki! Türkiye AKP’nin yardımıyla daha piyasacı, daha işbirlikçi, daha gerici bir ülke haline geliyor. Demokrasi bütün bunlardan bağımsız bir olgu mudur da, biz AKP’yi demokrasi adına savunacağız?

İddia ediliyor ki, “Türkiye’yi Avrupa Birliği’nden koparıp Rusya ve Çin eksenine yerleştirmek isteyen bir güç var. Bu güç durdurulmalı.” Türkiye havada asılı, kendine yer arayan bir ülke midir de birileri onu oradan oraya koyacak? Üstelik ABD ve AB eksenli hayırlı mıdır, NATO üyeliği demokrasinin güvenliğini mi sağlamaktadır? Rusya ve Çin’le yakınlaşmak çok mu kötüdür?

Bugün darbeciler ve çeteciler işte bu bağlamda gündeme getiriliyor. “Tehlike var” diyor. Hemen belirtelim, bugün eğer orduda Avrasyacı yönelimleri olanlar gerçekten tasfiye ediliyorsa, bu darbe tehlikesini azaltmaz, artırır. ABD gereksindiği zaman, eskisi gibi doğrudan olmasa bile, dolaylı biçimlerle TSK’yı devreye sokmak isteyebilir. İşte bu noktada, canını sıkacak unsurlardan arınmış bir TSK’yı tercih eder. Eğer liberal ve gerici basının dediği gibi, Ergenekoncular NATO’cu subayları YAŞ’ta temizlemeyi düşünüyorlardıysa ve hevesleri kursaklarında kaldıysa, şimdi TSK daha rahat “darbe” yapar, TSK’ya daha büyük güvenle darbe yaptırılır!

Tekrar olacak, Türkiye’de NATO planı olmadan, sermaye onayı alınmadan darbe olmaz, olursa bunun traji-komik sonuçları olur.

Peki Ergenekon operasyonunda gözaltına alınan, tutuklananlar arasında darbeciler, çeteciler yok mu?

Var. Bizim yapacağımız, bunların derdest edilmesinin nedenini anlatmak, emperyalistlerin tezgahından söz etmek ve bütün darbelerin, katliamların, cinayetlerin ortaya çıkarılması, bütün darbecilerin, çetecilerin, kontrgerilla şeflerinin ve katillerin yargılanması, bunların arkasındaki sınıfsal ve uluslararası güçlerin teşhir edilmesi için mücadele etmektir.

Görevimiz sermaye uşaklarının bıraktığı kuyruğu sallayarak “yakaladım” diye çığlık atmak yerine bir etobur dinozora dönüşen “kertenkele”nin peşine düşmektir.

Rusya bağlantısı üzerine¹¹

“(…) Sovyetler zamanında yasadışı yollarla Moskova’ya giden, uzun yıllar Cumhuriyet’in Moskova muhabirliğini yapan, halen Rus-Türk Araştırmaları Merkezi’nin başında bulunan ve geçtiğimiz günlerde Rus kültürüne katkısı dolayısıyla Puşkin Devlet Madalyası ile ödüllendirilen Aksay’ın bu konudaki tespitleri çok önemli. Taraf’daki yazısında (27 Mart 2008) önemli ipuçları veren Aksay, grubun Rusya’daki ağırlığını da irdeliyordu: ‘Avrasya Hareketi’ olarak siyasi zeminde kendine yer açmaya çalışıp başaramayınca marjinalleşen, sonradan iktidara yakın bazı ilişkilerinin de yardımıyla medyada ‘fikir egzersizleri yapan’ siyaset bilimci Dugin, Türkiye’deki son gözaltı ve soruşturmaları kınadı. Bununla da kalmadı ve Putin-Medvedev yönetimine seslenen yazılarla, ‘Türkiye’deki anti-Amerikan ve Rus yanlısı lobiye yönelik saldırılara karşı Moskova’nın gereken cevabı vermesi’ çağrısında bulundu. Çeşitli iç ve dış konularda sık sık provokatif mesajlar veren Dugin’in son açıklamaları, Ergenekon’un dünyadaki en ilginç yankılarından biri olması dolayısıyla ele alınmaya değer.’

Aksay’ın altını çizdiği şu nokta çok ilginç: ‘Dugin, ‘Türkiye’nin yönünü Rusya’ya dönmesinin ordu içindeki inisiyatifinin Veli Küçük’e ait olduğundan’ övgüyle söz ediyordu.’ Lütfen bu cümleyi bir daha okuyun. Ergenekon’u yakından bilenler için bu cümle çok anlam ifade edebilir. Ama bana 3 olayı hatırlattı: Bir, eski MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç’ın önerdiği Rusya’ya yönelme teklifi. İki, 2004’te darbe için ABD’den umduğunu bulamayanların yeni arayışları. Üç, Org. Büyükanıt Washington’da iken, Genelkurmay’ın web sitesine Putin’in ABD’yi eleştiren Münih konuşmasının konması.

Aksay da Dugin’e umut bağlayan ulusalcılara şaşıyor. Dugin’in ‘küçük düşmanı’nı (Türkiye) yanına çekip bir süre onunla ‘dostluk oyunu’ oynayarak, ‘büyük düşman’ gördüğü ABD’ye karşı savaşında ‘kullanmak’ derdinde olduğunu söylüyor. Dugin’in fikirlerinin Kremlin’de tutulmadığı kanaatinde: ‘ABD’ye karşı muhalefeti sertleştiren Putin Rusyası, ‘çok kutuplu dünya’ politikasını uygulamaya, ABD’ye karşı Avrupa, Çin, Hindistan gibi başka güç merkezleriyle ittifaklar oluşturmaya çalışıyor. Ama Moskova, 2001’den bu yana ABD ile şu ya da bu

¹¹ <http://www.samanyoluhaber.com/yazar-97096.html>

biçimde işbirliği içinde görünmek ve Sovyetler'in hatalarını tekrarlayarak yeni bir Soğuk Savaş'ta kendini zor duruma düşürmemek için de özen gösteriyor. Ekonomik çıkarlarının, başta AB olmak üzere dış piyasalara savaş açmaktan geçmediğini iyi görüyor.'

Rusya gibi bir devin, Türkiye gibi önemli ülkeyle ilişkilerini toplumda binde birlik bile karşılığı olmayan marjinal grupların perspektifine göre şekillendireceğine ihtimal vermek zor. Rusya gibi Türkiye'nin de dış ilişkilerini çok boyutlu hale getirmeye çalıştığı bir dönemde; üstelik Türk-Rus ilişkileri, enerjiden ticarete, turizmden ortak evliliklere kadar, belki de tarihte ilk kez halklara yayılırken, böyle şaibeli grupların ilişkileri zehirlemesine izin vermemek gerekir. Herhalde hem Avrasya Hareketi hem de Rus güvenlik birimleri, ikili ilişkiler ve uluslararası hukuk açısından bir terör davasına destek vermenin anlamını düşünecektir."

A. HAMİT BİLİCİ
SAMANYOLU HABER
5 Nisan 2008

Solda Ergenekon muhasebesi¹²

Biliyorum bıktınız ama gerekiyor...

Ergenekon operasyonuna ilişkin “sol”dan gelen sevinç çılgınlıkları yerini daha makul değerlendirmelere bırakmaya başladı. Geçen hafta “operasyonun arkasında ABD var” dediğimizde yemediğimiz küfür kalmamıştı, “bu aynı zamanda Genelkurmay darbesidir” diye yazdığımızda hakaret etme kuyruğuna TSK mensupları ve ulusalcılar da eklendi.

Bir noktaya kadar anlaşılır, herkes kendine yontmaya çalışıyor. Ayakta kalmak, bir yerlere tutunabilmek için... Ergenekon’la birlikte büyük bir demokratikleşme hamlesi başlasaydı, ne iyi olurdu, örtülü ya da açık AKP destekçileri için... Başlamadıysa, başlamış gibi yaptılar işte... Buna kafası yatmayanları da yine “darbecilere kol kanat vermek”le itham ettiler.

Ulusalcılar ise tek güvenceleri olan “ordu”yu elbette bizden daha iyi bilirler. Bilirler ama “son tahlilde” toz kondurmazlar. Ne yapacaklar, “bu ordu hep NATO’cudur” mu diyecekler? Bunu demek yerine, kızıyorlar, en güzeli de şu: “İyi o zaman TSK’dan da umudu keselim, siz durdurun emperyalistleri, işbirlikçileri...” Daha nasıl açık yazabilirler ki?

Bunları bir kenara bırakalım ve “daha makul değerlendirmelere” yoğunlaşalım. Ergenekon operasyonunun Türkiye’de sol açısından şu ana kadarki sonuçları, etkileri nedir? “Her şeye karşın iyi oldu” dedirtecek birtakım noktalar var mıdır?

Doğal olarak ilk akla gelen, Ergenekon operasyonuyla bir darbe olasılığının bertaraf edildiğidir. Burada yalnızca Eruygur ve Tolon’un içinde bulundukları iddia edilen darbe girişiminden söz etmiyorum. Birçok kişi,

¹² 9 Temmuz 2008

operasyonla birlikte artık bu ülkede darbelerin zorlaştığını düşünmektedir.

Hükümet olduğu andan itibaren AKP'yi bir askeri müdahaleyle devirmeyi hesaplayan üst düzey subayların sayısının az olduğunu sanmıyorum. Bunlar ya cesaret edemediler, ya diğerleri tarafından ikna edildiler, veyahut etkisizleştirildiler. Ancak ordunun en tepesinin de zaman zaman “el koyma” opsiyonunu gündemine aldığı belli.

Ergenekon operasyonu, ordunun komuta kademesinin ve hiyerarşinin belli bir kesitinin üstünde kalan kısmının “darbenin gerçekçi bir seçenek olmadığı” konusunda mutlak bir kanaate sahip olduğu bir evreden sonra başlatılmıştır. Neden gerçekçi bir seçenek değildir? Çünkü 20 yıldır ABD “askeri darbe” seçeneğini Asya kıtasına saklamış, Latin Amerika ve bizim buralarda müdahalenin daha uygun ve etkili yollarını bulmuştur. Ayrıca Türkiye kapitalizminin gereksinimleri darbenin alanını daraltmakta, toplumun ideolojik tercihleri de “İslamcı bir hükümeti” devirmeyi riskli hale getirmektedir.

TSK'nın bükemeyeceği bilekle iddiaya tutuşmamak gibi bir alışkanlığı var. Dışarıda da böyle, içeride de... 12 Mart ve 12 Eylül'de işçi sınıfı ve sol darbeden çok önce kaybetmişti, faşist generaller bunun güvencesiyle hareket etti. Şimdi sol ve işçi sınıfı darbeyi gerektirecek bir güçte değil, Kürt sorununu askeri müdahaleyle kontrol etmek olanaksız. AKP'yi hedef tahtasına yerleştirecek bir darbenin ise başarısızlık şansı çok yüksek.

Bu nedenle bugün bir “darbe girişimi”nin dayanakları son derece zayıf. Düşünenler, planlayanlar olmuştur ama siyasi gelişmelerin merkezine bu arayışları koyup “AKP'ye destek çıkmak” tam bir şark kurnazlığı oluyor. Bu kurnazlığa ve dizginlenemeyen liberal sapkınlığa karşı “Darbelere Karşı Değilim” başlıklı bir yazı kaleme almış ve beni bu karşıtlık tanımlamıyor demiştim.

Biliyorsunuz, Ergenekon operasyonunda yeni dalga, darbecilerin askeri müdahaleye zemin hazırlamak için 7 Temmuz günü çok büyük provokasyonlara kalkışacaklarına ilişkin istihbarata dayandırılıyor. Yani savcı “daha fazla geç kalmamak için” düğmeye basmış...

Peki siz, 1 Temmuz'da gözaltına alınanlarda, birkaç gün sonra

Türkiye'yi yerinden oynatacak bir büyük organizasyonun heyecan ve gerilimini hissettiniz mi? Darbe bu, başka şeye benzemez, hani önlemler, hani hükümetin bir karşı hamlesinde devreye girecek yedek planlar? Büyük katliamları göze alıyorlardı ama bilgisayarlarından hâlâ bilgi ve belge saçılıyor!

Diyelim ki kendilerine çok güveniyorlar. O zaman hükümet kanadındaki güven nereden geliyor? Madem çok büyük bir tehlike var ve karşı taraf hem aşırı soğukkanlı hem de acımasız, Erdoğan'ın 1 Temmuz'da madende işi ne? Darbeye karşı sığınak olarak kömür ocağını mı bulmuş Kasımpaşa canavarı?

Türkiye'de "gerçek" darbe emir komuta zinciri içinde olur. Böyle bir darbe, mutlaka sermayenin gereksinimleri doğrultusunda ve ABD onay ya da talimatıyla gerçekleşir. Solu, işçi sınıfını karşısına alır, ona yönelir...

Ergenekon operasyonundan sonra bu olasılık artmıştır. TSK kendi içindeki "sorun"lardan kurtulmanın yolunu açmıştır. Eruygur ve Tolon'un onca yıl sermaye bekçiliği yaptıktan, NATO Savunma Koleji'nde "pek kimseye nasip olmayacak özel eğitimlerden" geçtikten sonra emeklilik meşgaleleri sırasında ABD'ye son hizmetleri de bu olmuştur.

Ergenekon muhasebesi yapılırken ortaya atılan bir başka iddia, operasyonla birlikte artık çetelerin tasfiyesinin mümkün hale geldiğidir. Oldukça uzun bir süredir AKP'nin kontrgerillayı yeniden düzenlediğini söylüyoruz. Bu düzenleme elbette büyük gerilimler yaratacaktı, elbette birileri tasfiye edilecekti. Tasfiye, devletin "kirli güç" kullanan bütün kurumlarını dışarıda bıraktığı gibi, MHP ve BBP gibi siyasi örgütlenmeleri de pas geçti, dinci gericiliğin tamamen aklanması bir yana... Ortaya çıkarılan görüntü nedir? Zaman zaman NATO'yu sorgulayan, ABD'ye tavır alan "sol tandanslı bir Ergenekon"!

Bu mudur Türkiye'de yıllardır darbe düzenleyen, katliam yapan, cınayet işleyen "derin" güç? Demirel yıllarca "bana sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz" diye diklenmişti, şimdi "sol"da bu noktaya gelenler var... Mutlu oldular, her şeyin altından "ulusalcılar"ın çıkmasından!

Sol demiyorum, "sol görüntü" diyorum, okuduğunu anlamayanlar

“Ergenekonculara solcu mu diyorsun” diyerek kapıma dayanmasınlar diye...

Çetelerin, kontrgerillanın tasfiye edildiği filan yok... Yapılacak tek iş 12 Eylülcülerini, işkencecileri, Kürtlere karşı onca yıl suç makinesi gibi çalıştıran mekanizmaları, Hrant Dink cinayetinde olduğu gibi üst üste binen asker-polis tezgahını açığa çıkarmak için çaba göstermek.

Artık kimsenin dokunulmazlığının kalmadığının ortaya çıkması, generallerin de gözaltına alınabileceğinin ortaya çıkması... Hiç değilse bu bir amorti değil midir?

Değildir. Evet, muktedirlerin zor duruma düşmesi iç rahatlatır ama burada işin içinde “halk” hiçbir biçimde yok ki! Bir siyasi iktidar, “ben her şeyi yapabilirim”i kanıtlıyor. Bunun “sol”daki sonucu “oh oldu darbecilere”yse, halktaki sonucu ya AKP’ye biattır ya da korkup sinme... Generale bile böyle yapan, hakkını aramaya kalkan işçiye kim bilir ne yapar?

Buradan bir toplumsal enerji çıkmaz. Halk, aman ne güzel artık özgürlük var, örgütleneyim, mücadele edeyim deme noktasında değil, AKP herkesi evine doğru ittiriyor.

1 Mayıs için de aynı şeyi düşünüyorum. İki yıldır kullanılan ölçsüz şiddetin AKP’yi zor durumda bıraktığı düşüncesi kısmen doğrudur. AKP çok iyi hesap edildiği anlaşılan bu zorba gösteriyle, kendi otoritesini ve sol düşmanlığını meşrulaştırmaktadır.

Pardon, unuttum... Tayyip bey emekçileri Ergenekon provokasyonundan korumak için 1 Mayıs’ı gaza boğmuştu... Özür dilerim...

Madenlere giren Başbakan¹³

“Zonguldak’a giden Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Kozlu Müessese Müdürlüğü’ne bağlı ‘Uzun Mehmet 1’ kuyusundan maden ocağına indi. Erdoğan’a, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Hilmi Güler, Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, Genel Maden-İş Genel

¹³ http://haber.sol.org.tr/devlet_ve_siyaset/854.html

Başkanı Ramazan Denizer de eşlik etti. Payton adı verilen raylı sistem aracına binen Erdoğan deniz seviyesinden 560 metre aşağıda '358 Kartel 1' adlı üretim bölümüne geldi. Burada işçilerle konuşan Erdoğan, daha sonra darbeli kırıcı kullanarak kömür çıkardı, beraberekindekilerle fotoğraf çekti.”

soL HABER PORTALI
2 Temmuz 2008

‘TC’ye bişicik olmaz!’¹⁴

Şöyle bir soluk alalım ve Ergenekonsuz, darbesiz bir yazıya başlayalım. Belki yine bağlantılı ama biraz daha kuşbakışı, sürecin biraz daha farklı bir boyutuna yoğunlaşarak...

Bir olasılık, Türkiye’nin bugünkü gibi devam etmesidir. Böyle düşünenler var. Diyorlar ki, ABD bugünkü mevcut yapıdan daha iyisini bulamaz, bütün bu “değişim” baskısının ardından, Türkiye Cumhuriyeti küçük rötuşlarla yoluna devam eder, bildiği gibi... Özetle bugün Türkiye’deki çekişmelerin aslında küçük bir marj içinde süregittiğini, köklü bir değişimi ne emperyalistlerin ne de tekelci sermayenin göze alamayacağını ileri sürüyorlar.

Egemen güçler içinde buna oynayanlar var. İnaniyorlar mı, hiç sanmam. Liberal düşünürler içinde fazla heyecanlanmanın bu topluma yaramayacağını bilenler de inanmamalarına ve hiç istememelerine karşın, “ortada bir şey yok, her şey yolunda” fikrinin propagandasını yapıyorlar. “Bir şey değişmez” diyenlere en fazla “sol”da rastlanıyor. Aslında dedikleri şudur: “Emperyalizm daha farklı bir Türkiye istemez. TC’yi etkisizleştirmek, küçültmek, bölmek gibi bir plan doğrultusunda hareket etmesine gerek yoktur. Zaten istediğini yaptırmaktadır.”

İki nedenle böyle derler. Birincisi, emperyalizme odaklanılmasını istemezler. İkincisi, “değişim”in halkın, solun, demokrasi güçlerinin, Kürtlerin eseri olacağını ve olduğunu kanıtlama derdindedirler. TC’yi etkisizleştirmek, küçültmek, bölmek neden emperyalistlerin işi olsun ki!

¹⁴ 10 Temmuz 2008

‘TC’ye biçik olmaz!’

Bu doğru mudur? Türkiye’nin uluslararası sistem içinde bugünkü haliyle kalması mümkün müdür?

Mümkün değildir. Aslında ortada “bugünkü hal” yoktur, şu anda Türkiye’nin dışlileri, bölgedeki başka birçok birimle birlikte, boşa dönmektedir. Debriyaja basılmıştır ancak vites bir türlü geçmemektedir. Yol alınmış, hız kazanılmıştır, debriyajdan ayak çekildiğinde dışlilere eski konumunu aldırıp aynı vitesle devam edilemeyecek. Bu denendiğinde şanzıman dağılacak.

Zor... Hep söylediğimiz gibi, Türkiye’yi yeni bir dengeye kavuşturmanın önünde nesnel ve öznel sayısız engel var. Ancak “eskisi gibi kalsın” bir alternatif değil. Kafkaslardan başlayıp, Türkiye ve Afganistan’ı içine alarak Ortadoğu’ya inen alan çok uzun bir süre böyle bekleyemez. Ayak debriyajdan mutlaka çekilecek. Emperyalizmin mantığı bunu gerektiriyor, sermayenin uluslararası devinimi bunu gerektiriyor, Türkiye’nin iç dinamikleri bunu gerektiriyor.

Lakin, kimse sonucu bugünden kestiremez.

Bu nedenle kapsamlı bir psikolojik hareket sürdürülüyor. Ardı ardına bütün olasılıklar sıralanıyor, Türkiye’de kamuoyu “değişim”e hazırlanıyor. Son bir yılda batının neredeyse bütün “önemli” gazeteleri ülkemize “farklı” birer gelecek çizdiler. İç savaş, bölünme, darbe, şeriat... Başka? Yugoslavyalılaşma, Iraklılaşma, Lübnan’a benzeme... Şimdi Wall Street Journal “Ürdün örneği”nden söz ediyor. Sanılmasın ki, emperyalist merkezlerde oturmuşlar “AKP Türkiye’yi nereye götürmek istiyor” sorusuna yanıt arıyorlar! Yapmak istedikleri, alıştırmak, dışlilerin tamamen birbirinden uzaklaştığından emin olmak, “yeni bir denge”nin pürüzlerini şimdiden bertaraf etmektir.

Bütün bunları söylememin nedeni var. Kimileri Türkiye’nin egemenlerinin emperyalist projelere tamı tamına bağlanarak bu işten sıyrılacağını, işte TC’ye bir şey olmayacağını filan iddia ediyorlar. İddia gerçek olsaydı, şimdiye kadar çektikleri “dert” yerine, TSK’sı da, mesekası da bu işin üzerine atlardı. Yine bunu deneyecekleri açık. Ancak Türkiye artık emperyalizm için bir müdahale aracı değil, bir müdahale alanı, bir müdahale konusudur. Emperyalizme hizmet, aynı anda hem özne hem nesne olma-

nın benimsenmesi ile sürdürülebilir.

AKP bu nedenle başarılı, bu nedenle iddialı. Türkiye'yi hem yeniden etkili bir araç haline getirecek gözü dönmürlük hem de ülkeyi emperyalizmin istediği sınırsızlıkta "açık bir alan"a dönüştürmeyi kabul edecek bir kişiliksizlik onda var. Diğerleri de bu yola girecek, çaresi yok.

Lafın kıyası, Türkiye Cumhuriyeti'ni kaç yıl süreceği ve nasıl sonuçlanacağı belirsiz bir kaçınılmaz "dönüşüm" süreci bekliyor. "Emperyalizm yapmaz öyle şeyler" diyerek bu acımasız süreci bize demokrasi hatta devrim diye sokuşturmaya kalkanların sola layık gördükleri hiç sevmediğim bir ifadeyle "beşinci kol" müsveddesi olmaktır. Bir diğer seçenek ise başka bir "dönüşüm" için öbür "dönüşüm" projesine kafa tutmak! Devrimci yol budur.

Darbeden kurtulduk madem, şimdi memleketi kurtaralım!¹⁵

Anlaşıyor ki, AKP hükümetine karşı homurdanan, “bir şeyler yapmak gerek” diyen subayların önemli bölümü bundan yıllar önce paçayı kaptırmış, işin içine CIA, emniyet teşkilatı, MİT girmiş, o ana kadar güle oynaya hiçbir denetim olmaksızın kullanılan “örtülü” mekanizmaların bazıları yakın takibe alınmış, kimi generallerin özel yaşamı ve de akçalı ilişkileri dosyalanmış sonra da bütün bunlar hem tasfiye, hem etkisizleştirme, hep terbiye etme amacıyla kullanılmış...

Şimdi son aşamaya gelindi ve daha önce yapmış olduğumuz saptama, açık bir biçimde doğrulanıyor: ABD herkesi “Amerikancı demokrasi”de uzlaşmaya doğru ittiriyor...

Eğer Türkiye’de sistemin temel kurumlarından söz edeceksek AKP, TSK, yargı kendilerine açılan kapıdan geçmek zorunda kalacaklar. Buna direnmenin sonuçlarını herkes görmüş durumda, son bir haftadır dillerden düşmeyen “ortam yumuşatmalı” sözü “eyvah iş kontrolden çıktı” telaşından çok, aralanan kapıdan duyulan huzurun ürünü.

Bu saatten sonra sistemin iç dinamiklerinin bu kapıyı kapatacak bir farklı vektörel kuvvet üretmesini kimse beklememelidir.

Bir boyutuyla bu iş bitmiştir. Sürtüşmeler sürer, gerilimler ortaya çıkar, beklenmedik çıkışlar olur, generallerin değil de 1923’ün tasfiyesinin yarattığı sarsıntı ve sancı sürer ama bu saatten sonra kimse “statükocularla deği-

¹⁵ 12 Temmuz 2008

şimcilerin iktidar kavgası”ndan söz edemez.

Yanlış anlaşılmasın, bu kodlama bana ait değil... Hep öyle deniyordu, kolaylık olsun diye kullandım.

Bir eşik açıldı, şimdi Türkiye’de sermaye egemenliği öznel dirençlerle değil, nesnel dirençlerle uğraşacak ve daha önemlisi Türkiye soluna, hat- ta şu ana kadar etkisi pek hissedilmeyen işçi sınıfına alan açılacak. Ne iyi oldu demiyorum, ortaya çıkan yeni durumdan söz ediyorum.

İyi olduğunu söyleyenler var. On gündür yazıyoruz, Ergenekon operasyonunun kıymeti harbiyesi “demokratikleşmenin önünü açması” “darbe- ler dönemini kapatması” filan değildir. Operasyon, sistemin içinde em- peryalizmin ve sermayenin yönelimlerine şu ya da bu nedenle fren oluş- turan odakların etkisizleştirilmesidir. Medyatik boyutuyla söylüyorum, Hüseyin Kıvrıkoğlugiller değil de Hilmi Özkökgillerin ayakta kaldığı bu çekişmeden sola ve işçi sınıfının payına ne düşeceğini hep beraber gö- receğiz. Daha Amerikancı, daha itaatkar, daha gericici, daha liberal, daha piyasacı bir Türkiye’de solun başına talih kuşu konmaz. Konar da, pisler çeker gider, siz de utanç kirini taşırsınız!

CIA yardımıyla kurtulan Türk demokrasisine şapka mı çıkaracağız?

Peki öbür taraf? Madem medya kişilere odaklanıyor, oradan devam edelim. Artık gizlisi saklısı yok, “1 numara” dendiğinde herkesin aklına Hüseyin Kıvrıkoğlu geliyor. İş oralara uzanır mı, bilinmez. Ancak emekli genelkurmay başkanlarından biri pat diye bu işlerin merkezine oturup “akil adam” edebiyatı yapıyorsa, bir başka genelkurmay başkanına “çıl- gın adam” muamelesi yapılması elbette mümkündür.

Benim açımdan Kıvrıkoğlu ve diğerlerinin çılgınlığı, ABD’nin gerek- sinim ve yönelimlerini hesaba katmadan Amerikancı bir konumu koru- maya kalkmaları, bu olmadığında bu kez ABD’ye mevcut sisteme dayana- rarak, işçi ve sol düşmanlığını ve de halk düşmanlığını sürdürerek kafa tutmaya, hadi bu ağır kaçtı, sert yapmaya yeltenmeleridir.

Bu gerçek bir çılgınlıktır. Karşılığı yoktur.

Ana daha ötesini yapamazlardı. ABD’yi ve sermaye sınıfının önemli bazı aktörlerini “ikna etmek” üzerine kurulu bir mücadele stratejisinden başka ne çıkartabilirlerdi ki?

Ve en önemlisi, ABD'ye dönük kırılganlıklarının merkezinde Kürt sorunu ve Kıbrıs dururken başarısızlıktan başka ne bekleyebilirlerdi?

ABD'ye Kürt kartını teslim eden, Kürt düşmanlarıdır, Kürt inkarcılarıdır. Başından beri var ve en küçük bir esneme, düzeltme gereksinimi duymadan "dış mihrak" deyip geçtiler. Kürt düşmanlığını körükleyerek ABD'ye kafa tutulamaz. Kürt düşmanlığını körükleyerek ABD'ye alan açılır, nitekim açıldılar da.

Kıbrıs... Kıbrıs'a Türkiye'yi çeken de, onu orada kilitleyen de ABD'dedir. Bölünme ABD'nin işine yaradı. Türkiye ABD sayesinde 1974'ten beri orada durdu. Adanın kuzeyine kir, kan, her tür rezillik aktı. Şimdi "uzlaşma" oraya da yansıyor. Artık yeni bir evreye geçecekler, piyasa hareketlerine tamamen açık, NATO'ya daha sokulgan, hatta bir süre sonra ona üye yapılan, AB'ci, vıcık vıcık bir Kıbrıs!

İyi mi? Kötü! Peki işgalin sonsuza değin sürdürülmesiyle mi durdurulacaktı bu süreç? Kıbrıs'ın bu hale gelmesi zaten işgalle mümkün oldu! Yunan milliyetçiliği, Denктаş hanedanlığı, bütün bunlar emperyalizme hizmet etti, şimdi süreç tamamlanıyor, Kıbrıs'ta zaferlerini taçlandırıyorlar.

Evet, bir evre geride kaldı.

Birileri hâlâ aktörler arasında taraf tutmaya çalışsın, biz programa ve inisiyatifin kimin elinde olduğuna bakmaya devam edeceğiz. Tasfiye edilmekte olan ekibin bir programı yok, açmazlarını dile getirdim. Ve en önemlisi "öbür taraf" yok. Kazanan somut aktörler değil. Evet, gün Gül'ün, Özkök'ün, Bahçeli'nin. Ama Türkiye'de şimdi artık çok daha belirgin ve frenlerinden kurtulmuş piyasacı, Amerikancı, gericici bir program yürürlüktedir. Sermayenin bütün aktörleri bu yeni duruma göre konumlanacaklardır.

Sol ise "taraf" edebiyatını bırakıp kendini derhal kendine yakışır bir biçimde konumlandırmalıdır. Birakalım Özkök'ün güvenliğiyle CIA ilgilensin; bizim payımıza sermayeye karşı, sömürüye karşı, gericiliğe karşı, emperyalizme karşı mücadele düşsün!

CIA Özkök'ü kurtarmış¹⁶

"İddiaya göre, 2003 Yüksek Askeri Şurası'ndaki atamalardan sonra, AKP iktidarına karşı komuta kademesinde bölünme yaşandı.

Sertlik yanlısı Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek ve Hava Kuvvetleri Komutanı İbrahim Fırtına, darbe planları yaptığı öne sürülen Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur ile işbirliği yaptı.

Planlar çerçevesinde, 2004 Şubat ayında Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'e de suikast teptiplendi. Ama Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA), 3 Şubat 2004'te üst düzey bir görevlisi aracılığıyla Ankara'yı uyardı.

Bunun üzerine, Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı harekete geçti ve Ankara Merkez Garnizon Komutanı Tümgeneral Fehmi Büyükbayram, Hilmi Özkök'ün kullandığı güzergahı değiştirdi ve yoğun güvenlik önlemleriyle girişimi önledi.

Planlar nasıl son buldu?

Haberde, darbe planlarının nasıl son bulduğu da anlatıldı. İddiaya göre, bu yöndeki girişimlerden haberdar olan Hilmi Özkök, Jandarma Genel Komutanlığı'nda yapılan toplantıları görüntülü olarak kaydettirdi.

2004 baharında da, karargaha çağırdığı Şener Eruygur'a toplantı kayıtlarını izletti. İddiaya göre Eruygur, 'Karargahım bana ihanet etti' dedi, darbe planları son buldu."

TIMETURK

11 Temmuz 2008

¹⁶ <http://www.timeturk.com/Ergenekonun-Ozkoke-suikast-yapacagi-ildiasi-17120-haberi.html>

Ehliyetsiz generaller¹⁷

İlhan Selçuk Ergenekon soruşturması kapsamında gözaltına alınıp serbest bırakıldıktan sonra uzun saçlı, küpeli terörle mücadele polislerinden söz etmiş, emniyetin çok değiştiğini söylemişti. Bir de “İlhan abi” meselesi vardı ki, buna itiraz etmişti polis “öyle demedik” diye... Diğer gözaltına alınanlar da epey anlattılar polislerini... Şöyle nazik, şöyle kültürlü, şöyle alaycı ve bazen sert.

Ancak son sıralar bir başka önemli kurum, TSK’nin iç dünyasına ilişkin anı ve gözlemler revaçta. Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği’ndeki “iktidar kavgası”nı çoğu kez uydurarak, ballandıra ballandıra anlatan kitaplar basılırdı. “Kremlin entrikaları”, “Moskova’nın dehlizlerinde” gibi adlar taşıyan bu kitaplar ucuz polisiye tadındaydı ama dekor eğlenceli olduğundan, ilgi çekirdi.

Şimdi onlar çöpe, TSK dedikoduları başucuna... “Genelkurmay koridorlarında” türünden bir başlık verebilirsiniz biriktirdiğiniz haberlere... İnce düşünmeye gerek yok dersiniz, “Yıldızlar savaşı” uyabilir. Üstelik, devamı var... Her gün yeni bir bölüm!

Ne yazık ki, Amerikancı, piyasacı, gerici bir operasyon sırasında tartışılanlar bunlar. Ve bunlar, Türkiye’nin en “köklü” kurumuyla ilgili olarak anlatılıyor, hiç tepki yok. Ne tepki verilmesi gerektiğini sona saklıyorum, yalnızca küçük bir derleme yapmamız gerekiyor önce.

Bir genelkurmay başkanının bir kuvvet komutanının toplantı odasına gizli kamera yerleştirdiği iddia ediliyor. Peki o toplantı odasında ne konuşuluyor? İddiaya göre toplantı odasında darbe planları yapılıyor, ge-

¹⁷ 14 Temmuz 2008

nelkurmay başkanının nasıl saf dışı bırakılacağı tartışılıyor. Sonra da beraber izliyorlar görüntüleri, “darbeci paşa” mahcup oluyor. Hilmi Özkök “ben yapmam öyle şey” diyor ama bunu öyle diyor ki, öyle mi böyle mi pek anlaşılamıyor.

Tek anlaşılan, bu olaydan sonra birlikte bir süre görev yapmaya devam ettikleri.

Sonra “sefer taşı”yla yemek yeme konusu... Rivayet o ki, Hilmi Özkök, karargahta çıkan yemeğe zehir konabilir diye, evinden sefer taşı getiriyormuş. Hilmi Özkök her şeye bir açıklık getiriyor şu sıralar, bu konuda da aydınlandık, “yemeklere fazla yağ konuyormuş...” Şap olmasın da... Gerçi yağ da kötü, göbek yapar, bel yapar...

Sonra başka ne vardı? Generallerin birbirlerini karalamak, birbirlerinin ayağını kaydırmak için internet siteleri hazırladığı... Bu da TSK’nın yeni teknolojilere uyumunu gösteriyor herhalde... Bir de, şu siteleri açıldığında fondan gelen müziği rep, tekno filan tarzı yeniden yorumlatsalar!

Ama, daha önce gündeme geldiyse bağışlayın, asıl bomba şu: “20 Ekim 2003 günü İsrail hava savunma radarları, ekranlarında yabancı bir avcı bombardıman uçağı saptadılar. Uçak hızla İsrail’e doğru hareket halindeydi. Alarm verildi. Kısa süre sonra durum anlaşıldı ve bir oh çekildi. Gelen Türk Hava Kuvvetleri komutanı idi. Yeni komutan Fırtına, İsrail’in modernize ettiği F-4 uçaklardan birine atlayıp İsrail’e gitmeye karar vermişti.” Bu da Hilmi Özkök’ün Radikal’den Murat Yetkin’e anlattıkları...

OYAK meselelerini, askeri ihaleleri, derin ve karanlık ilişkileri, bunları unutmayın ama bir yana koyun... TSK üst kademesinin yine TSK’nın üst kademesindekilerin aktarımıyla görüntüsü budur.

NATO’nun ikinci ordusu, silah tekeli elinde tutan, darbeler yapan, siyasete müdahale eden, dış politikaya ağırlık koyan kurum...

Tepkiye gelince... Lafı uzatmaya gerek yok. Bu kurum, bu haliyle ABD’nin oyuncağı olur.

Daha önce değil miydi? Öyleydi... Ancak bir fark var... Fark şudur: Çok büyük tehlike arz eden bir madde taşımakta olan kamyonu durdurmak için uğraşır, kamuoyu oluşturunuz. Ama ya bir de sürücünün ehliyetsiz olduğunu öğrenirseniz?

Ortalığı ayağa kaldırmaz mısınız?

Nükleer silahlara karşısınızdır ama bisiklete dahi binemeyen Bush'un elinde şifre dolu çantayla dolaşmasından ek rahatsızlık duyarsınız.

Böyle bir şey...

Bunların ehliyeti yok... Ehliyetsiz Amerikancılık oynayanlar mümkün olsa da yargılansa...

Hilmi Özkök diyor ki...

"Ergenekon soruşturması, eski Jandarma Genel Komutanı emekli Orgeneral Şener Eryugur ve eski Ege ve 1. Ordu Komutanı emekli Orgeneral Hurşit Tolon'un tutuklanmalarıyla yeni bir boyut kazandı. Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı emekli Oramiral Özden Örnek'e ait olduğu öne sürülen günlüklerde, 2004 yılında, kuvvet komutanlarının bir darbe hazırlığı içinde oldukları, dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök'ün darbe düşüncesine karşı çıktığı ve destek vermediği bilgileri yer alıyordu. Org. Özkök'ten destek alamayan bu hazırlığın daha sonra dönemin Jandarma Genel Komutanı Org. Eryugur tarafından devam ettirildiği öne sürülmüş, 'Sarıköz' ve 'Ayışığı' adlarıyla darbe hazırlığı yapıldığına ilişkin bilgisayar çıktısı belgeler basına yansımıştı. Emekli Org. Eryugur tutuklandıktan sonra bu kez 'Eldiven' adı verilen yeni bir darbe planı iddiası Taraf gazetesi tarafından gündeme getirildi."

'Vardır da demem, yoktur da'

Anlaşıyor ki bu iddialar Ergenekon soruşturması ve davasında da önemli yer tutacak. Eski Genelkurmay Başkanı Org. Özkök'e dünkü görüşmemizde bu iddiaları anımsatarak sordum: *Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Ora. Özden Örnek'e ait olduğu öne sürülen günlüklerde yer alan, sizin destek vermediğiniz darbe hazırlığı iddiaları ve komutanlar arasındaki toplantı ve diyaloglara dayandırılan olaylar yaşandı mı?*

- Anılarda geçtiği öne sürülerek gündeme getirilen bu olaylarla ilgili olarak, ne vardır, ne yoktur derim. Başka bir ifadeyle ne teyit ederim, ne tekzip ederim. Benim söyleyebileceğim budur."

MİLLİYET

Fikret Bila'nın 9 Temmuz 2008 tarihli yazısından alınmıştır

Ergenekon: Bir ara değerlendirme¹⁸

Gücünü sömürüye, haksızlıklara, ABD'ye dayayan güçlerin “siyasi mücadele”den anladığı başka ne olabilir ki! Entrika, komplo, şantaj, rüşvet, cinayet, katliam, darbe...

Bunlar olmadan yapamazlar. En gelişmişinde bile var. İtalya'da, Fransa'da, İngiltere'de, ABD'de, Almanya'da siyasetin “kirli” ve “örtülü” mekanizmalarına sayısız örnek verilebilir. İşin içine “devlet” de giriyor, nihayetinde bir sınıfsal tahakküm aracı ama muazzam bir güç. Bu güç burjuva siyasetinin iç gerilimlerinde de harekete geçiriliyor, birçok örnekte bu iç gerilimlerle emekçi sınıflara karşı yürütülen saldırılar örtüşüyor.

Emekçi sınıfların inisiyatif almadığı, onların yükselen mücadelesinin ürünü olmayan hiçbir siyasi gelişme, kendi başına bir olumluluk taşıyor. Halk olmayınca sistem her şeyi kendine yontmayı beceriyor.

Ergenekon soruşturmasında sayısız inandırıcı olmayan unsur var, bunlara ilişkin rezervleri bir kenara koyarak, şunu söylemek istiyorum: Bugün “devlet örgütlenmesi”nde yaşananlar, Türkiye'nin tarihsel bir dönüşüme zorlandığı bir kesitte, işçi sınıfına, halka, sola karşı geliştirilmiş mekanizmaların bu dönüşüme göre konum almaya, dönüşüme ağırlık koymaya dönük çabaları sırasında ortaya çıkan gerilimlerdir.

“Devletin çözülmesi” diyorduk, bir buçuk yıl kadar önce... Sermaye egemenliği, gereksinimlerine daha uygun bir kurumsallaşma için dış

¹⁸ 16 Temmuz 2008

dinamiklerin de zorlamasıyla bir yeniden yapılanma sürecine giriyordu, hem bu süreç hem de bu sürecin yarattığı iç gerilimler geçici bir çözülmeye işaret etmekteydi.

Emekçi sınıflar devreye girmezse, buradan tahkim edilmiş, daha saldırgan, sınıf karakteri daha belirginleşmiş bir mekanizma çıkacak diye uyarıyorduk.

Süreç bazı açılardan tamamlanmış olmaktan uzak olsa da, epey yol alındığı bir gerçek.

Ergenekon operasyonu devletin çözülmesinin hem göstergesi hem de bu çözülme sürecinde gerçekleşmiş en toparlayıcı müdahaledir.

Burjuva siyasetinde “kir” bitmez demiştik. Bugün Türkiye’de ordu içinde darbe planları yapılmadığını, AKP’yi düşürmek için kimi tertiplere girilmediğini kim söyleyebilir? Yalnız ordu değil, sistemin iç gerilimlerinde hemen bütün aktörlerin kullanabilecekleri yöntemler belli.

Nitekim kullanıyorlar da!

Ancak bu mekanizmalar asli olarak sola, emekçi halka, düzen dışı unsurlara karşı hazırlanmıştır. Devletin asli görevlerini aksatacak iç sürtünmeler kalıcı olamaz, yalnızca “akıl” unsurlar değil, mekanizmanın kendi mantığı da buna izin vermez.

Peki bunca gürültü neden kopuyor?

Bunca gürültü, Türkiye çok özel bir kesitten geçtiği için kopuyor. Dönüşüm çok kapsamlı. Her bir siyasal ve toplumsal aktör bu dönüşüme göre konumlanma gereksinimi hissediyor. Dönüşümün Türkiye’yi daha piyasacı, daha Amerikancı, daha gerici yapacağını sürekli yazıyoruz. İşte bu “daha”lar ülkesinde, düzen güçleri pozisyon alıyor, dengeleri değiştirmeye ya da dengelere yerleşmeye çalışıyor.

Sürecin mantığına ve gereksinimlerine denk düşmeyen aktörler geri çekiliyor, geri çekilemeyenler açıkta kalıyor.

İşin özü budur.

Ergenekon’un inandırıcılığı bir yana... Veli Küçük’ün icraatları ortada... Savcı bey 600 yıl öncesine gitmiş, gerek yoktu, biz yardımcı olasaydık! Kontrgerilla örgütlenmesi de ortada... Darbe düşkünleri, “gerekirse el koyarız” diyenler... Bunlar var ama bunların önemli hem de çok önemli

bölümü şu anda Ergenekon operasyonunun “sanık” tarafında değil, diğer tarafında duruyorlar. O halde, Ergenekon operasyonunda yan yana getirilenlerin bir bölümünün “ortak” noktası ne?

Dönüşüm sürecinde açıkta kalmaları...

Halka karşı hazırlanan ve kullanılan mekanizmaların bu dönüşüm sürecindeki “iç hesaplaşma”da da işe yarayabileceğini düşünmeleri...

Dönüşümün ana doğrultusu buna izin verir mi hiç?

Şimdi ne oluyor, geçmişten bugüne halka karşı devlet tarafından işlenen bütün suçlar, sistemin iç gerilimlerine müdahale etmek isteyen “karanlık” güçlere yıkılmak isteniyor?

Dağa açık konuşmak gerekirse, sermaye diktatörlüğünün tüm suçları, statükocu güçlerin değişim yanlısı güçlerle giriştiği kanlı hesaplaşmanın ürünü gibi gösterilmek isteniyor. Nedir değişim? Değişim Özal’dır, değişim özelleştirmedir, değişim Avrupa Birliği’dir, değişim Erdoğan’dır!

Soğuk Savaş yıllarına henüz kulp takamıyorlar, o dönem komünizme karşı mücadelede ABD mecburen bir takım oluşumların önünü açmış... Ama Sivas Katliamı, Gazi olayları farklıymış, orada hedeflenen İslamcılar, liberalleri güç duruma düşürmekmiş... İyi uyduruyorlar...

İslamcıları güç duruma düşürmek için provokasyon planlayan devlet görevlisi yok mudur? Olmaz mı? Ve tersi de vardır... Bunlar başka türlü mücadele edemez zaten. Başka türlü mücadele “halk”a yaslanmayı gerektirir. O zaman işler karışır, pandoranın kutusu açıldığında, halk yapabilme gücünü gördüğünde, “mekanizma” toptan iflas eder.

Bu nedenle şantaj, cinayet, katliam, darbe...

Cumhuriyet mitingleri sırasında yazmıştım, bu “halk” değil diye... Mitinglere katılan herkesi zan altında bırakmak değildi amacım, bu olmaz zaten, yüz binlerden, hatta kimilerine göre milyonlardan söz ediyoruz. “Halk” değildi, çünkü sistemin mekanizmalarından geçirilmişti farkında olmadan o büyük sayılar. Uzatmaya gerek yok, “halk” olsaydı, Ankara’da o gün, o saatte en hafifinden hükümet istifa eder, bir olasılık Erdoğan helikoptere atlayıp güvenli bir yere kaçardı. Ama olmadı... Mitingin inisiyatif, halktan ölesiye korkanlarda, yıllarca ellerindeki mekanizmaları halka karşı kullananlardaydı. Yine ölesiye korktular, kalabalığı sadece bir şantaj

unsuru olarak gördüler, gerçek bir güç olarak değil.

Şu turuncu filan devrimlerde “halk”la hükümet deviriyorlar belki ama oralarda sayılar oldukça düşük ve bir ilkeleri var: “Halk”ı sokağa dökmeden önce Sorosçu misyonerler, iyice soytarılaştırıp insanlıktan çıkarıyorlar. Parayla gösteriye katılan, elinde bira şişesiyle “özgürlük savaşçısı” kesilen birkaç on bin, gelecekte bir tehlike değildir, zaten kendini “halk” gibi değil de sirk maymunu gibi hissetmektedir.

Halktan korkan halk düşmanlarının AKP’yle giriştikleri kavga en fazla halkın zararına olmuştur. Sistem elini temizlemektedir; piyasacı, Amerikancı, gerici dönüşüm meşruiyet kazanmıştır; dönüşüme direnmenin ideolojik ve siyasal maliyetleri ortaya çıkmıştır.

Buna karşın... Amerikancı darbe yenilmez değildir. Şimdi iç gerilimlere ayırdıkları enerjilerini de emekçi halkın karşısına sürmeye başlayacaklar. Bu kuvvet toplumu iyice sindirebilir, ona kişilik de kazandırabilir. Göreceğiz...

Ergenekon’un psikolojik savaşı¹⁹

“Star Gazetesi’nin haberine göre, Ergenekon terör örgütü soruşturmasına karşı çıkan bazı çevrelerin, bugün açıklanacak iddianameyi sulandırmak ve soruşturmayı sekteye uğratmak için 22 maddelik bir eylem planı hazırladığı ortaya çıktı. Plan, ‘Acil ve senkronize reaksiyon uyarısı’ başlığı ile ‘ilgili kişilere’ yani iddianame ile ilgili medyada yorum yapacak bazı akademisyen ve köşe yazarlarına gönderildi. 22 maddelik eylem planında iddianamenin sulandırılması için belirlenen sloganlar da sıralandı. Planda, ‘fasa fiso’, ‘her yere kon’, ‘ucu açık soruşturma’, ‘bombanın pimi, telefonun tapesi’, ‘tape davası’, ‘mezara tahliye’, ‘Dağ fare doğurdu’, ‘Başsavcı Erdoğan’dır’, ‘Savcı AKP güdümündedir’, ‘İddianame kapatma davasının rövanşıdır’ gibi sloganların kullanılması istendi.”

ZAMAN ONLINE
14 Temmuz 2008

¹⁹ <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=714004>

Ortada durmanın hafifliği²⁰

Sanıyorum bilimsellik kattığı sanılıyor, sağına soluna bir şeyler koyup merkeze yerleştirmenin “İşin bu yönü var ama şu yönünü de asla unutmamak gerek.” Değişik yönlerle işaret edip, tehlikeler konusunda uyar- mak ve bütün bunların uzağında sakın huzurlu bir noktada durmak...

Marksist teori ve pratiği daha başka hangi yöntemle kadükleştirebilir- siniz?

Eskiden Sovyetler Birliği Komünist Partisi teorisyenleri için neredeyse yazım kuralıydı. Bir konuyu ele alırken mutlaka ve mutlaka o konuya dair iki ucu belirler ve aşırılıkların zararlarını bir bir sıraladıktan sonra bilimsel sosyalizmin yolunu aydınlatırlardı. Tabii çoğu kez gidecek bir yol kalmazdı!

Son dönemde Türkiye solunda yine adet oldu. Çekingenleştirilen ve güvensiz kadroları idare etmek, ortalamacı “izleyici”ye hoş gözükmek ama en çok da kendini rahatlatmak için, bir konuyu ele alışın iki ucunu tarif edip “doğru”yu temsil tekeline elinde tutmak isteyen çok sayıda yazı dolaşıma çıktı.

Kürt sorununda emperyalist çözümlere itiraz etmek gerekiyordu ama ezilen ulusun demokratik hak ve taleplerine saygı ve anlayış gösterilme- liydi... Özelleştirmelere karşı durulmalıydı ama bugünkü kapitalist devle- te prim veren bir yaklaşım kesinlikle geliştirilmemeliydi... Artık gündem- de ne varsa... Sağa dikkat, sola dikkat!

Ergenekon operasyonları ve AKP kapatma davası ile birlikte bu tarz

²⁰ 17 Temmuz 2008

iyice eğlenceli hale geldi. “AKP’nin demokrat olmadığını bir an için unutmadan...”, “AKP’nin özgürlükler konusunda çifte standart uyguladığının bilincinde olarak...”, “AKP’nin kuyruğuna takılan liberal anlayışları mahkum ederek...”, “AKP’nin çetelere karşı mücadelesinde samimi olmadığını sürekli haykırarak...” Bu işin solu mu sağı mı bilemiyorum. Ama ortada, yani arzın merkezinde duran için “sapma”lardan biri olsa gerek. Bir tarafı hallediyorlar...

Sonra hooop dönölüyor öbür tarafa ve... “Cumhuriyet tasfiye ediliyor bahanesiyle bugünkü statükoya destek verenler...”, “AKP’yi istemiyoruz diyerek, başkalarını istediklerini ima edenler...”

Milliyetçiliğın ve de devletçiliğın defteri de dörülüyor.

Bilimsellik kazandı, sapmalar bertaraf edildi, her şey yolunda!

Açıkkçası, teoride ve pratikte “ortalama”nın da çoğu kez sapma olduğu düşüncesindeyim. Marksist yöntem biraz da öncelikleri belirlemek, ağırlık noktalarına vurgu yapmaktır. Uçları işaret ederek devrimcilik yapamayabilirsiniz, çünkü bazen, hatta sıklıkla devrimcilik uçları zorlamak, uçları sivriltmektir.

Konumuza gelince... Bıraksınlar “AKP’nin samimiyetsizliğı”ni filan... AKP son derece samimi, tutarlı ve asla çifte standart uygulamıyor. AKP gericilik için özgürlük istiyor. AKP sermaye için demokrasi istiyor. AKP kendisi için hak arıyor. Yola mı getirecekler!

Daha önemlisi, bugün AKP’nin demiyorum ama AKP’de temsil edilen sermaye yöneliminin düzen içi bir alternatifi olduğunu düşünmek başlı başına bir dert. Sol, bir tarafta AKP’yi destekleyenler, öte tarafta AKP karşıtlığından başka bir şey söylemeyenler diye kendini kurtarıp, rafine bir siyaset geliştiremez.

Bugün AKP’nin temsil etiğı iradeye net, açık bir karşı koyuş geliştirmeyen, işin ciddiyetini kavramayan herkes AKP’ye öyle ya da böyle destek olmaktadır. Destek için ille de Erdoğan’ın kapısına dayanıp “sağduyu” ve “anlayış” dolu açıklamalar yapmak gerekmiyor!

Bunu yapanlar samimi... Ama bir bölüm bunların samimiyetini bir uç olarak gösterip, kendi AKP’ciliklerini devrimci bir retoriğın arkasında gizliyorlar.

Peki karşı olmak! Karşı olmak için ille askercilik mi oynamak gerekiyor? Defalarca yazdık, tekrar ediyorum: Türkiye’de asker, büyük bir ağırlıkla AKP ile aynı yolun yolcusudur ve sol bunu görmemekte direnmektedir. İki, liberalizm ve milliyetçilik, biri sağda biri solda iki sapma değildir, ikisini birleştiren çok kritik bir özellik vardır: Sınıf uzlaşmacılığı! Bugün yine buluşuyorlar, farklı yerlerde durduklarını sansalar da...

Demokrasi adına sermaye güçleriyle ittifak, Kürt sorunu için sermaye güçleriyle ittifak... Bağımsızlık için sermaye güçleriyle ittifak, laiklik için sermaye güçleriyle ittifak...

Fark yok... Hepsi sapma, hepsi sağcılık!

Neymiş, bunları iki yana alıp ortada durarak devrimcilik yapılacaktı. Buradan bir orta oyunu çıkar, bilemediniz ortada sıçan çıkar!

Asıl mesele nerde durduğunuz değildir, mesele, ne için mücadele ettiğiniz, mücadelenin ağırlık noktasını nasıl saptadığınız ve nereye kuvvet uyguladığınızdır.

Bugün emperyalizmin ve sermayenin Türkiye’yi soktuğu piyasacı, Amerikancı, gerici dönüşüm sürecine açıktan cephe açıyor musunuz, açmıyor musunuz?

Doğru yol budur. Bu yolda sermayenin neresine, hangi noktasına tutunulabilir? Mümkün mü? Ortada durmayı marifet sananlar ise düşmemek için mutlaka tutunacaklar bir yerlere...

Bu nedenle şu “bir an için unutmadan...” “falanca tehlikeyi görmezden gelmeden...” siyasetini bir kenara atmak gerekiyor. “Haklısınız ama siz de şu konuyu biraz ihmal etmiyor musunuz” çekincesindeki dostluğu önemsemek, ama bu çekinceyi daha etkili bir siyasetle ortadan kaldırmak gerekiyor.

Solu tasfiye operasyonu²¹

Sol nasıl tasfiye edilir?

Fizik olarak? Etkilidir ancak kesin sonuç alınmaz, çoğu kez ters tepme olasılığı vardır. Kural değildir ama sol üstüne gelindikçe bilenebilir, direnç kazanabilir.

İdeolojik olarak? Daha etkilidir, kalıcı sonuçlar verir.

Genellikle fizik saldırılara ideolojik kuşatma eşlik eder, biri diğerini tamamlar. Örneğin 12 Eylül'ün cepheden saldırısına onur ve kararlılıkla direnen ama enerjisini direnirken büyük ölçüde tüketip yorgun düşen bazı unsurlar, hemen ardından gelen liberal, sivil toplumcu rüzgarda savruluvermişti.

Peki fizik saldırılarla ideolojik kuşatmanın aynı anda aynı noktaya odaklanması mümkün müdür?

Köksüzleştirme, tarihsizleştirme girişimleri bu bağlamda ele alınmalıdır.

Solun topraktaki her izi sermaye için büyük tehdittir. Somut, gerçek ve dirençlidir. Bundan kurtulmanın ise dört yolu var: Başkalaştırmak, yok etmek, geçmişe hapsetmek, inkara zorlamak...

Solun toprağa iz bırakan değerlerini dönüştürme girişimlerinden en büyük payı kuşkusuz Nazım Hikmet aldı. Ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar onu başkalaştırmak, kendi olmaktan çıkarmak için...

Geçmişe hapsetmek de etkili bir yöntem. Sola ülkenin bugünü ve yarınında bir yer vermemek için, geçmişte alan açmak ve "bununla yetinin" demek! Dünde yaşamayı tercih eden solcuların katkısıyla, bunda da pek başarılı oluyorlar.

²¹ 21 Temmuz 2008

İnkara zorlamak... Günah çıkarma seanslarından geçen geçene... Türkiye solunun liberal saflara devrettiği ve genel olarak “dönek” olarak adlandırılan güruhla başlayıp onunla bitse ne kadar iyi! Çok daha yaygın bir inanışa göre, solun en önemli görevi “resimdeki yedi hatayı bulmak”. İşe buradan başlanması gerektiği düşünülüyor. Oysa buradan başlayınca, iş bitiyor!

Bütün dünyada, özellikle Avrupa’da bu yapılıyor. Ve en fazla Sovyetler Birliği ile Stalin’den kopuş talep ediliyor. Buna yanıt verdiğinizde sistem size belli bir meşruiyet alanını garanti ediyor. Neden acaba!

“Hata yaptık” en fazla duymak istedikleri söz. O zaman topraktaki iz biraz daha silikleşiyor, üzerine kuşku ve güvensizlik gölgesi düşüyor.

Gelelim yok etmeye?

Solun geçmişini, topraktaki izini nasıl yok edersin?

Değerlerini yok sayarak mı? Kolay olmadığı görülüyor. Bizde Nazım, Deniz Gezmiş, Yılmaz Güney, Aziz Nesin... Çarpıtacaklar, kirletecekler, sahiplenecekler ama nasıl yok edecekler?

Bir başka yol var ama... Solu özne olmaktan çıkarmak gibi!

Ergenekon operasyonunun dolaylı amaçlarından biri olduğu anlaşılıyor, orta vadede merkeze oturmaması için de bir neden gözükmüyor: Türkiye solundan, yakın geçmişte bir hiç olduğunu kabul etmesi isteniyor.

Bundan iki gün önce Sabah başyazarı Ergun Babahan DİSK yönetimine bir çağrıda bulundu. Geçmişte çetelerden, darbelerden çok çekmiş olan DİSK’in Ergenekon soruşturmasına yeterince güçlü bir destek vermediğinden şikayet etti.

İlginç değil mi? Hemen hemen tamamı eski solculardan oluşan liberal tayfa Ergenekon konusunda DTP’den şikayetçi, DİSK’ten şikayetçi, “Ufuk başkan”ın yolundan gitmeyen ÖDP’lilerden şikayetçi...

Babahan da eski solcudur ve birçoğundan daha zekidir. Kızgınlığını daha iyi formüle etmiştir.

İstenen nedir? İstenen, Türkiye solunun Ergenekon zokasını yutarak kendi tarihini yok etmesidir.

Türkiye tarihinin egemen bürokratik elitin diktatörlüğü ile, yükselen burjuvazinin temsil ettiği demokrasi güçleri arasındaki kavgadan ibaret olduğunu kabul etmemizi istiyorlar.

Faşist saldırılar, katliamlar, darbeler... Gözaltılar, işkenceler... Bütün bunlar bürokratik elitin burjuva demokrasisinin gelişmesini engelleme girişimleri. Kaos yaratıp kendi egemenliklerini sürdürüyorlar!

Ergenekon da bunun son örneği... Ne mutlu ki, bu kez demokrasi güçleri galabe çaldı ve uğursuz güçler ortalığı karıştırıp bir kez daha statükodan yana ağırlık koyamadılar!

İstedikleri buna inanmamız, bu senaryoyu kabullenmemizdir.

Solculukla demokratlığı özdeşleştirenler bunu yerler, zaten zokasız yapamazlar!

Ancak sola sınıfsal bir anlam katanlar için zor; geçmişte büyük bedeller ödeyenler için zor!

Bu nasıl kabul edilecek?

DİSK'e deniyor ki işçi sınıfı, emek-sermaye çelişkisi, bunları unut. 1977 katliamı, Kemal Türkler'in öldürülmesi, 12 Eylül'de kapatılman hep "çete" işi! Konu büyük, seni aşar, işçi sınıfını aşar, maksat karışıklık çık-sın, asker-sivil bürokrasi iktidarını korusun!

Sol parti ve örgütlere bu söyleniyor, hatta Kürtlere aynı vaaz veriliyor.

Siz bir hiçsiniz, piyon olarak kullanıldınız, Deniz Gezmiş de zaten darbeye çanak tuttu, uyanın artık ve kabullenin: Türkiye'de iki sınıf var: Bürokrasi ve burjuvazi!

Bürokrasi ortalığı karıştırıp sana acı çektirdi "öteki"ne sahip çık!

Bak Veli Küçük, eli kanlı çeteci ne hallere düşürüldü, sevin!

Bak darbeciler madara edildi, mutlu ol, bugün senin bayramın!

Sermaye diktatörlüğü mü?

Komplo yahu komplo... Tamam sermaye var ama diktatörlük bürokra-siden geliyor!

DİSK geçmişinin farkında mı acaba?

"1 Mayıs"ı haklı olarak Taksim'de kutlamak isteyen DİSK ortalığı ayağa kaldırdı.

500 bin kişiyle Taksim'e yürüme iddiasındaydı ama polis terörü ne-deniyile binadan bile dışarı çıkamadı.

Taksim önemliydi çünkü 1 Mayıs 1977'de onlarca insan 'derin bir

organizasyon' sonucu orada hayatını kaybetmişti.

Ecevit'in 'kontrgerilla'dan söz ettiği, Demirel'in Ecevit'e mektup yazıp 'Taksim'e gitmeyin sizi vuracaklar' dediği yıllarda. Solcular, devrimci sendikalar, o zaman derin ilişkilerden rahatsızdı ve Ecevit'in 'kontrgerilla' dediği yapılanmanın açığa çıkarılmasını istiyordu.

Çünkü o zaman kontrgerillanın bir numaralı hedefi soldu, DİSK'ti, sosyalist gençlikti.

12 Eylül o hesabı toptan gördü.

Türk-Kürt demeden bütün bir solcu kuşağı kıyımdan geçirdi, geriye yitik bir kuşak kaldı.

Sonra tehdidin niteliği değiştı.

'Bölücü'ler ve 'Gericı'ler gündeme geldi. Zaten onlar bilardo topu gibi, biri gidiyor, biri geliyor bu memlekette.

Derin organizatörlerin hedefi onlar oluverdi.

Şimdi bu ilişkilerin bir kısmı birer ikişer su yüzüne çıkıyor.

Baksanıza Cumhuriyet bile sonunda Ümraniye bombalarının tarihçesini yazmak durumunda kaldı.

Evet, Kara Kuvvetleri Komutanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı'na teslim edildiği belirtilen bazı bombalar kendini Cumhuriyet gazetesinin bahçesinde, Ümraniye'de bir gecekondu, Eskişehir'de emekli bir binbaşının annesinin evinde buluvermiş.

Bu normal karşılanacak, hafife alınacak bir durum değil.

İstediğiniz kadar sulandırmaya çalışın, istediğiniz kadar iddianameyi hafife almaya çalışın, bu bombaların hesabını sormak durumunda kalacaksınız.

Bu bombalardan kaçış yok.

Haydi diyelim ki, bir kısım medya bu adamlarla fazla sıkı-fıkı. Organize işlerde biraz rolleri var, onun için işi sulandırmaya, kapatmaya çalışıyor.

Ama 1977'de kontrgerillanın hesabını soran DİSK nerede? Geçen 40 yıl onların hassasiyetlerini, önceliklerini değiştirdi mi acaba? Ne dersiniz Süleyman Bey, yoksa 28 Şubat'ın brifingleri hâlâ etkisini yitirmedir mi?"

ERGUN BABAHAN

SABAH

19 Temmuz 2008

Sol kendinden korkmamalıdır²²

Solun mutlak desteği olmadan Ergenekon operasyonu “yarım” kalır. Sol çok önemli olduğu için değil. Yapılan işin “demokratikleşme” olduğu yalanının tescillenmesi için sola gereksinim var. Evet, burada noter sol. Çünkü kontrgerillanın, faşist saldırıların, darbelerin muhatabı sol.

Bu nedenle Ergenekon operasyonunu sola onaylatmaya çalışıyorlar. Soldan “tamam temizlendiniz” açıklaması gelse, rahatlayacak, gördünüz mü, yıllardır bu işlerin kahrını çekenler dahi kabul etti AKP’nin iyi niyetini diyecekler.

Liberaller onlara yetmiyor... Yarın eskisi Yasemin yetmiyor, maocu eskisi Oral yetmiyor, komünist eskisi Nabi yetmiyor, ÖDP eskisi Ufuk yetmiyor...

Daha önce çok yazdık, soldaki “inat” can sıkıyor, Ergenekon’a bir türlü “demokrasi ve özgürlük” mührü basılamıyor, AKP reformları tescillenemiyor.

sol başından beri bu inadı ifade etmeye, yaymaya çalıştı. Solu liberal ihanetin değil, devrimci değerlerin temsil etmesi gerektiğini vurguladı. Solun, bu tasfiye girişimini püskürtmek durumunda olduğunu söyledi.

Daha şimdiden, solun bu tasfiye girişimini boşa çıkardığını müjdeleyebiliriz.

İki gün önce, pazartesi günü, “solu tasfiye operasyonu” diye başlık koymuştum yazıma. Tesadüf dün Evrensel’de Kamıl Tekin Sürek “solu tasfiye çabası” dedi ve şunları yazdı: “İşte liberal aydınlar, Ergenekon soruştur-

²² 23 Temmuz 2008

masını bahane ederek Marksistleri böyle bir AKP'nin arkasında saf tutmaya çağınıyorlar. 'AKP'nin tarafında olmayan Ergenekon'un tarafında olur' diyorlar. AKP'nin kuyruğuna takılmayı muhafazakar-liberal ittifakı olarak yutturmaya çalışıyorlar. Anketler düzenliyorlar, röportajlar yapıyorlar. Kendilerini Marksist sanan burjuva kuyrukçularına yazılar yazdırıyorlar."

Sürek'in gazetesinde TKP'yi darbecileri desteklemekle itham eden yazıların yer almasının özel bir önemi yok. Asıl önemli olan, Türkiye solunda liberalizme karşı direncin yok edilememesidir.

Avrupa Birliği'ne üyelik sürecinin somut bir olgu haline geldiği dönemde aynısı olmamış mıydı?

Sermaye, yanına sola bulaşık liberal tetikçileri alıp Avrupa Birliği rüzgarı estirmeye çalıştığı anda soldaki direnç noktalarına nefret saçmışlardı. "Bu nasıl sol" diye çıkışıyorlardı. Hani yeniliklere açık olacaktık? Hani yüzümüzü gelişkin olana dönecektik? Vah ki ne vah, sol hâlâ kendi dünyasında yaşıyordu!

Çıldırıldılar... Çünkü soldaki direnç Avrupa Birliği büyüsunün bozulmasını kolaylaştırdı, AB'ci akademisyenlerin bol keseden atmalarının önüne geçildi, toplumun geniş kesimleri Avrupa Birliği'nin emperyalist bir proje olduğu fikrini tuttu.

Oysa birçok aday ülkede sol neredeyse bütün uzuvlarıyla Avrupa Birlikçi bir tutum aldı ve kendi ölüm fermanını imzaladı. Kimi "artık özgür olacağız" diyordu, kimi AB fonlarına göz dikmişti, kimi ise Avrupa soluna tutunup büyüme hayalleri kuruyordu. Bittiler...

Burası Türkiye, ilginçlikler ülkesi...

Ya solun neredeyse bütün unsurlarının, hatta düpedüz liberal olanların, Irak'ın işgaline karşı açık tutum almasına ne demeli?

Dünyada başka örneği yok... Birçok ülkede solun içinden "öncelikli görev Saddam'dan kurtulmaktır" sesleri yükseliyordu. Bu ses zaman zaman bastırıldı ama çoğu kez solda çekingenliğe ve tereddütlü konumlanışlara neden oldu.

Bizde ise... Yine çıldırıldılar... Türkiye solu Baas'çılıktan kurtulamıyor-muş da, otoriter gelenekten kopamamışız da...

Evet, beğenmediğimiz sol, sermayenin dümen suyuna girmemeyi be-

ceriyor her kritik evrede... Girenler ise sol olmaktan çıkıyor, çirkinleşiyorlar...

Madem solda direnenler, tasfiye operasyonlarını boşa çıkaranlar var, neden her defasında bocalamak, yalpalamak, sağa sola meyletmek yerine, Türkiye'nin bütün temel meselelerine aynı ilkelerle müdahale eden bir emek gücü yaratılamıyor?

AKP ya da bir başkası... Biz piyasacılık, Amerikancılık ve gericilik olarak kodluyoruz bugünkü sermaye yönelimlerini... Bunun tartışılır bir tarafı kaldı mı? Kim nasıl isterse öyle kodlasın, öyle isimlendirsın. Yeter ki, bu yönelime karşı barikat oluşturulsun. Barikatın sağında solunda "istisna" delikleri açılmasın. İşçinin sorunu başka ilkelerle, Kürdün sorunu başka ilkelerle çözülür mantığı terk edilsin.

Türkiye solunun ve Kürt siyasetindeki AKP'ye, liberalizme, emperyalist projelere ikna olmayan unsurların önünde bir olanak var. Bir olanak ve tarihsel bir sorumluluk.

Buna yoğunlaşılmalıdır. Tasfiye operasyonunu tersine çevirmek için her fırsat değerlendirilmelidir. DİSK'in 13 Eylül'de İzmir'de düzenleyeceği miting böyle bir fırsat olabilir. Darbenin yıldönümünde... AKP karanlığında... Emperyalist saldırganlığın ortasında...

Nasıl anlam yükleyeceğinize ve vereceğiniz renge bağlı... Liberal bir görüntü mümkündür. CHP ağırlığı güçlü olasıdır. Ancak ciddiye alınır-sa emeğin piyasaya, emperyalizme, faşizme, AKP'ye meydan okumasına dönüşebilir.

Dönüşmelidir de...

Sol kendinden korkmamalı, kendi değerlerine sahip çıktığında toplumsal bir değer de kazanmaya başladığını görmelidir.

"Solu tasfiye çabaları

Burjuva liberal aydınlar, bir taraftan siyasette liberalizmden yanaymış ve siyasi liberalizm için mücadele ediyormuş gibi görünmeye çalışırken, oklarının sisvriuçlarını hervesile ile Marksizme ve sosyalizme yöneltiyorlar. Liberal aydınların Marksizme karşı en saldırgan olduğu dönemler, 12 Eylül'ün hemen sonrasını saymazsak (o günler tövbekar olma, Marksizmden dönme günleri idi) Özal ve Erdoğan iktidarları sırasın-

dadır. Onlar bu durumu, bu iki liderin liberal olduğuna yoruyorlar. Fakat Özal da, Erdoğan da siyaseten liberal değildir. Her ikisi de ekonomik olarak emperyalist tekellerin Türkiye'deki etkinliği açısından bütün engelleri kaldırmak için canhıraş çalışmışlardır. Her ikisi de ekonomi politikalarını IMF ve Dünya Bankası'na teslim etmişlerdir. Her ikisi de işbirlikçi burjuvaların mutemedi gibi hareket etmişlerdir. Fakat ekonomik liberalizmlerine, siyasi liberalizm eşlik etmemiştir. Zaten hem Özal döneminde hem de Erdoğan döneminde liberal akım, aynı zamanda siyasi gericiliği temsil ediyordu-ediyor. Liberal aydınlar, bu iki lideri öve öve yere göğe sığdıramıyor ama siyasette liberal olduklarına dair bir iki örnek sorunca da verecek tek örnek bulamıyorlar. Özal için çok çok zorlandıklarında 'Cem Karaca'yı Türkiye'ye getirdi' diyebilenler oluyor. Erdoğan için ise söylenen AB reformları... AB reformlarını artık bilmeyen kalmadı. Basın ve düşünce özgürlüğü, cezaevlerindeki durum, parti kapatmalar vb. bir değişiklik yok. İşkence Erdoğan'dan önce başlayarak biraz şiddetini yitirir gibi oldu. Fakat polis terörü ve işkence olayları yeniden eskisini aratmayacak bir biçimde hortlamaya başladı. Hayat TV'nin ekranını kararttıktan sonra, şimdi de DTP kongresinin ertesi günü soruşturma başlatmaları ile övünüyorlar. İşte liberal aydınlar, Ergenekon soruşturmasını bahane ederek Marksistleri böyle bir AKP'nin arkasında saf tutmaya çağırıyorlar. 'AKP'nin tarafında olmayan Ergenekon'un tarafında olur' diyorlar. AKP'nin kuyruğuna takılmayı muhafazakar-liberal ittifakı olarak yutturmaya çalışıyorlar. Anketler düzenliyorlar, röportajlar yapıyorlar. Kendilerini Marksist sanan burjuva kuyrukçularına yazılar yazdırıyorlar. Sosyalistleri karalıyorlar. Yetmiyor, Marksizmi karalamaya girişiyorlar. SSCB'deki kırk yıl uygulanmış sosyalizmi izlemiş, incelemiş ve beğenmiş aydın, yazar ve bilim adamlarının aslında yanıldıklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Bu kişilerin yazıları ortada iken, aslında o yazılarına rağmen onların ne kadar sosyalizm düşmanı olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Adeta ruh çağırma yöntemi ile onların 'gizli' düşünce ve inançlarını ifşa ediyorlar. AKP'nin kuyruğundaki liberal aydınlar, aslında faşizme karşı değil sosyalizme karşı mücadele ediyor. Sosyalizmi tasfiye etmeye çalışıyor. Onlar Ergenekon'a karşı aslanlar gibi çarpışır görünürken, emek-

li birkaç asker, İşçi Partisi ve bir avuç Cumhuriyet gazetesi yandaşı dışında görev başındaki kontrgerilla ve faşist kadrolara yönelik hiçbir adli soruşturma yapılmamasını gizlemeye çalışıyorlar. Ergenekon soruşturmasını pek çok abartı ve yalanla süsleyerek olduğundan daha büyük göstermeye çalışıyorlar. Sosyalistlere böylesine saldırmalarının belki de asıl nedeni, Ergenekon soruşturmasının Susurluk gibi kadük kalması durumunda, suçu solculara atabilmektir. Sosyalistler, demokratlar, emek ve demokrasi güçleri, kontrgerillaya karşı kırk senedir mücadele ediyor. Kontrgerillanın ipliğini pazara çıkaranlar onlardır. Faşizme ve siyasi gericiliğe karşı kırk senedir mücadele edenler onlardır. Onlar faşizme, kontrgerillaya karşı mücadele ederken, sizin şimdi liberallerle ittifak yaptığınızı iddia ettiğiniz ‘muhafazakarlar’ kontrgerilla ile ne işler pişiriyordu, bir de onu araştırıp ifşa etseniz... Yeşil Kuşak Projesi’nde nasıl yer aldılar? 12 Eylül sonrasında devrimcilerin tasfiyesi ve gözden düşürülmesi için dinci kampanyada nasıl görevler üstlendiler? Marksistlerin özgürlük mücadelesinin nasıl yapılacağını burjuva liberallerden öğrenmeye ihtiyacı yoktur. Burjuva liberallerin özgürlük mücadelesi iki dünya savaşı, pek çok sömürge, faşizm ve atom bombalarından sonra dünyayı bugünkü haline getirmiştir. Marksistlerin özgürlük mücadelesi ise sınıfsız, sömürsüz, savaşız bir dünyanın, (kısa sürse de pratik deneyleri ile) mümkün olacağını göstermiştir. Sosyalistler, demokratlar, emekçiler barış, demokrasi ve sosyalizm saflarına; liberaller burjuvazinin saflarına!..”

KAMİL TEKİN SÜREK

EVRENSEL

22 Temmuz 2008

Asılın ipin ucuna!²³

Bir süredir, Türkiye Komünist Partisi'nin yaz eğitimlerinin yürütüldüğü kampta olduğumdan yazılarıma ara vermek durumunda kaldım. Arada fırsat buldukça Ergenekon davasında mahkemenin kabul ettiği iddianameye göz attım, ilgi çekici bölümlere ilişkin notlar çıkardım.

Ne denebilir ki! Bilmiyorum, her defasında, bu iddianamenin elle tutulur bir tarafının olmadığını söyleme hakkını elde etmek için, soruşturma kapsamında tutuklananlar arasında halka karşı suç işleyenlerin olduğunu hatırlatmak durumunda mıyız? “Oh olsun, çeksinler” bir tavır mıdır?

Veli Küçük böyle... Sedat Peker gibilerinin adını zikretmeye gerek bile gerek yok. Ancak uzun bir dönem boyunca bir suç makinesine dönüşen devletin kimi kurumlarındaki görev ve sorumluluğuna dair kimse-nin kuşkusu olmayan Veli Küçük ile Ergenekon iddianamesindeki Veli Küçük arasında büyük boşluklar mevcut.

Sonuçta “oh olsun” a tamam ama... Bilelim, suçlu Veli Küçük ile yargılanan Veli Küçük aynı kişiler değil. Bu somut örnekten hareket edeceksek, cinayet masası dosyayı trafik şubesine yollamış gibi!

Ama muazzam bir ceza isteniyor.

Halka karşı işlenen suçlardan değil! Devlete, hükümete, rejime karşı işlenen suçlardan!

“Sol” a bunu da yutturdular ya!

Daha önce de yazdım, birçok cinayet ve katliam Ergenekon’a bağlanmış ama dikkat edin, buralarda “halk” yok, “emekçiler” yok, “Kürtler” yok, “sol” yok... Devlet içi kavgalar var, hükümeti zor durumda bırakma

²³ 28 Temmuz 2008

isteği var, iktidarı elde tutma gayreti var.

“Sol” hâlâ “gittiği yere kadar gitsin” demekle meşgul! Ergenekon’un “gideceği yer”, 1920’den beri solun, devleti ele geçiren bir odağın piyonu, maşası olduğunun ilanıdır. Güle güle kullanın!

“Sol” bu iddianamenin meşruluğunu kabul ederek kendini inkar etmiştir.

“Sol” Ergenekon operasyonuna ilişkin tutumuyla kendi değerlerini de inkar etmiştir.

Adalet duygusu başta gelir... Sol şimdiye kadar bu düzene ve bu düzenin kurum ve sahiplerine karşı hiç iftira atmadı, hiç düzmece suçlamalarda bulunmadı. Buna gerek yoktu bir, bunu yapmazdık iki... Kan dökücülük, hırsızlık, sahtekarlık, zorbalık.. Sol bunları yıllarca teşhir etti durdu. Düzenin sahipleri hukuk yollarını hep kapattı ama çürütülmüş bir toplumun dahi vicdanına bu düzenin, bu devletin suç ve ayıplarına ilişkin baskın bir hissiyat yerleşti.

Ergenekon 600 yıl gerilere gidiyormuş... O kadarını geçtik, son on, yirmi, otuz, kırk yıl... Toplumun vicdanından söz etmiyorum şimdi, Türkiye’de hangi solcunun vicdanı rahatladı iddianameyi okuduğunda?

Gittiği yere kadar gitsinmiş! Ergenekon’un gideceği yer sol düşmanlığı, açık Amerikancılık ve hukuksuzluktur.

İşkencecilerine, katillerine altı aylık cezayı bile çok gören bu devlet İlhan Selçuk’un asırlar boyu yatmasını talep ediyor. Ve sol “büyük başlangıç” diye görüyor bunu. Çorap söküşü gibi...

Vah ki ne vah!

İddianameyi okuyun... Halkımızla, solla alay ediliyor. Gladio buymuş, kontrgerilla, derin devlet açığa çıkarılmış...

Sol bir kez daha kendini inkara zorlanıyor. Çünkü bu düzenin kendini koruma mekanizmaları, sol muz cumhuriyetlerine dahi nasip olmayacak üfürükten bir diktatörlük karşısında çaresiz kalmış. Nerede hata yaptık diye dertlenmeye meraklı Türkiye solu bu sorunun cevabını

vermeli. Bizi bu hale bu devlet mi getirdi?

Ve “sol” bir daha “hukuk”tan bahsetmemeli. İddianamede mutlaka gerçekler de var... Ya da vardır... O kadar sayfa! Ancak “ne alaka” dedirtecek ve zaman zaman da güldürecek bölümleri çıkarın geriye ne kalıyor?

Bu iddianame, bundan sonrasının habercisidir. Evdeki takvimin üzerine düştüğünüz “hastane muayene günü” notu o gün işlenen bir cinayetleki rolünüzün kanıtıdır, okuduğunuz bir polisiye katliam planlamasıdır, internetten indirdiğiniz her bir dosya sizin darbeciliğinizin resmidir. “Sol” şimdi sırtıtmaktadır, “sırtttıkça sıra ona gelecektir” ve zaten sıra hep ondadır!

Yıllarca Moskova Mahkemeleri’nin düzmece olduğunu ileri süren, Stalin’in hukuku katlettiğini ilan eden “sol”cularımızın 2500 sayfaya tek bir MHP ve BBP gölgesi düşürülmeden Türkiye’de faşizmin, kontrgerillanın, katliam ve cinayetlerin tarihinin yazılmasını bir “kazanım” olarak nasıl gördüklerini açıklamaları gerekiyor.

Gittiği yere kadar gitmeliymiş!

Peki söyleyin, ipin ucunu tutanlara sonuna kadar gitsinler:

*“Ergenekon’un arkasında ABD yok. Aksine, ABD ve Batı düşmanlığı yapan ve alternatif yollar arayan Ergenekon’un ipinin çekilmesinde büyük ihtimalle Amerika rol oynadı.”*²⁴

Yürürken çıtlatırsanız, Nazlı Hanım iletir...

“Tarikatvari Örgüt”²⁵

Elde edilen bazı belgelerde örgütün bir tarikatvari olup 600 yıllık geçmişe dayandığı ve tarikatın isminin Agarta yani Ergenekon olduğu ifade edildi. Ayrıca devam eden soruşturmada birçok olay üzerinde çalışma yapıldığı ve şu ana kadar yapılan tespitlerde olayların Gazi olaylarına kadar uzandığı ve bunun somutlaştırılmaya çalışıldığı kay-

²⁴ Nazlı Ilıcak, 27 Temmuz ABD, Kontrgerilla ve Ergenekon

²⁵ <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/9435722.asp?m=1>

dedildi. Örgütün finansörlerinin bir kısmının tutuklandığı bir kısmının da hala yakalanamadığı öğrenildi. Bazı şüphelilerin bilgisayarlarında çıkan belgelerin darbe günlüğü ile aynı olup bazı yerlerinde farklı bilgiler olduğu da tespit edildi.”

HÜRRİYET
14 Temmuz 2008

Kardeşlik bombaları²⁶

İnsanları yordular... Hafiyesi gazetecilerle, polisiye ayarında iddianame-lerle, şok şok şok operasyonlarla, “kimseye güvenmeyeceksiniz” düstu-ruyla... Bombalarla...

Kanla siyaset yapma alçaklığı emperyalistlere, faşistlere, halk düşman-larına özgü. Güngören’de de aynı mantık. Kimin işi sorusu artık geride kalıyor, “delirme” noktasındaki Türkiye toplumunda kim adrese bakar, kim adrese inanır? Ve bunun ne önemi vardır?

Failden hesap sorma yeteneğini yitirmiş bir toplum “gerçeği” öğrense ne değişecek? Gerçek baş aşağı çevrilecek nasılsa...

Olan anne karnında yaşama tutunmaya çalışan bebeğe, merakını yene-meyenlere, yardıma koşan iyilere oldu. Öyle bir eylem ki, siyasi aktörler kınamak için en ağır sözcüğü bulma yarışına girdiler, geride kalmanın tehlikeli olduğunu düşünerek...

Keşke samimiyet testi yapabilseydik...

Türkiye’yi bu hale getiren, toplumu alabildiğine çürüten kadroların ölüleri de bir rant kapısı olarak gördükleri açık. Bombayı yerleştiren ah-maklar kadar suçlu bu kadrolar.

Peki niye?

Herkes “kaos” diyor. Bombaların amacı kaosmuş. Olabilir. İnsan yaşa-mı ile ilgili bir konu, büyük acı veriyor katillerin bu kadar “rahat” olması. Bu nedenle fazlasıyla ihtiyatla yazmak durumundayım ama kendimi tu-tamıyorum. Bence bu bombalar karışıklık yaratmak için yerleştirilmedi, birilerini tehdit etmek de değildi amaçlanan.

²⁶ 29 Temmuz 2008

Türkiye'yi çatışma ortamına sürüklemek istiyorlar dedi birkaç bakan. Dediğim gibi "olabilir"... Lakin şu ana kadarki gelişmeler, doğru ifadenin "sindirmek" olduğunu gösteriyor.

Bu türden toplumsal travmaya yol açan eylemlerden sonra genellikle "ortalığı karıştırmak, panik yaratmak, korkutmak, çatıştırmak istiyor" gibi değerlendirmeler yapılır ardı ardına ve hiç düşünmeksizin. Kargaşa ve kaos ile panik, korku ve sinmek hiç kuşku yok birbirleriyle bağlantılı ama bunları arka arkaya kullanırken dikkat etmek gerekiyor.

Temmuz sonunda, 2008 Türkiye'sinde, halkı sindirmek ve "daha kö-tüsü gelebilir" diyerek statükoya sarılmasını sağlamak kaos ve kargaşa tetikçiliğinin önüne geçiyor. Güngören'den sonra, orta sınıflardan başla-yarak emekçi kitlelerde bezginlik, yorgunluk, kanaatkarlık ve güçlüye sı-ğınma isteği tırmanmış ve tırmandırılmıştır. Bombaların istikrarı bozmak için mi "istikrar gerekiyor" açıklamalarının yapılması için mi patlatıldığı sorusuna kim kesin bir yanıt verebilir ki?

Ama sonuçtan hareket edersek, "istikrar istismarcısı" AKP kazanmış-tır.

Bombaların arkasında hükümet var demiyorum. İddiam şudur ki, Türkiye'yi son altı aydır "büyük uzlaşma"ya doğru zorlayan "akıl" icra-atlarına devam etmektedir. Kapatma davası AKP'ye ince ayara dönüştü, Ergenekon operasyonu çözülen devletin yerine konacak projeye netlik sağladı, şimdi şaşkın toplumu bu projeye bağlarına zamanıdır. Korkan bağlanır...

Serdar Turgut'u şu sıralar mutlaka okuyun. Uyanık, kendini yazıyor ama aslında okurlarına çıkış yolu gösteriyor. Bütün değerlerinizi, bildik-lerinizi unutun ve ruhunuzu teslim edin, başka çare kalmadı! Bunu diyor, okurları genellikle onu dinlemeyenlerden oluşuyor ama bombalar fazla-sıyla gerçek!

Türkiye büyük uzlaşmaya doğru sürükleniyor, zorlanıyor. Çünkü Türkiye'ye dayatılan büyük dönüşümün karşılaşacağı zorluklar ancak bu şekilde göğüslenilecek. Dönüşümün sahibi ABD'dir, Türkiye'yi çöz-medeki onunla davranan AB'dir, sermaye sınıfımızdır. Ama sorun çıkması

kaçınılmazdır.

Ergenekon’la bu sorunların bir kısmından kurtuldular ama o işi aslında çoktan bitirmişlerdi. Dönüşümün hacmi, doğal olarak, nesnel olarak sorun çıkaracak ve hatta direnç yaratacak. Şimdi hiç soluk almaksızın “kenetlemek” istiyorlar. Büyük uzlaş! Solu da dahil etmek istedikleri büyük uzlaş!

İşte bu ortamda bombaları “kan kardeşliği”ne patlattılar. Benim görüşüm budur...

Güngören’deki Ergenekon bağlantısı keşfediliyor²⁷

“(…) Önceki gün İstanbul Güngören’de meydana gelen ve 17 vatandaşımızın hayatını kaybetmesine ve yüzün üzerinde insanın da yaralanmasına neden olan saldırı, geçtiğimiz yıl İzmir-Şirinyer’de 1 kişinin ölümü, 11 kişinin de yaralanması ile sonuçlanan bombalı saldırı ile neredeyse bire bir aynı...

Her iki saldırıdaki benzerlik ve Güngören’deki saldırının Ergenekon iddianamesinin açıklanmasından kısa bir süre sonra gelmesi, olaydaki Ergenekon şüphesini güçlendiriyor. Güngören’deki katliam gibi saldırı ile İzmir’deki saldırı arasındaki ilginç benzerlikler ise şöyle:

İstanbul Güngören’de belli aralıklarla iki patlama meydana geldi. 2 Ekim 2007’de İzmir Şirinyer’deki patlama da neredeyse Güngören’deki saldırı ile aynı şekilde gelişti. Teröristlerin gece koyduğu zaman ayarlı bombalardan ilki saat 07.50’de temizlik işçisi tarafından alınıp çöp bidonuna konulurken düzeneğinin bozulması sonucu erken patladı. İlk patlamadan sonra çevrede toplananları imha etmek üzere çalıntı motosikletin selesine konulan ikinci bomba, zaman ayarı düzeneğinin devreye girmesiyle saat 11.25’de infilak etti. İki ayrı patlamada, bir kişi öldü, 9 kişi de yaralandı.

Her iki saldırıda da C4

Önceki gün Güngören’de ve geçtiğimiz yıl da İzmir Şirinyer’de meydana gelen her iki saldırıda da C4 tipi plastik patlayıcı kullanıldı. Tahrip gücü çok yüksek olan plastik patlayıcılar, daha çok derin devlet güçleri ve bunlara bağlı örgütler ile gizli servisler tarafından kullanılıyor.

²⁷ <http://www.timeturk.com/Gungorendeki-saldirida-Ergenekon-izleri-19498-haberi.html>

C4 tipi patlayıcılar Ergenekon Terör Örgütü tarafından da kullanılıyor. Ergenekon operasyonları kapsamında gözaltına alınan Emekli Binbaşı Fikret Emek'in Eskişehir'de yaşayan annesinin evinde bir cephaneliği andıracak kadar silah bulunmuştu. Emek'in annesinin evinde çıkan silahlar arasında bol miktarda RDX'den üretilen C4 patlayıcı madde ele geçirilmişti. Emek'in evinde çıkan ve Genelkurmay Başkanlığı'nı kuvvet komutanlıklarına bağlayan bir tüp geçite yönelik saldırı planında da, saldırıda kullanılacak bomba listesinin başında C4 patlayıcılar geliyordu.

İzmir saldırısının krokisi, Ergenekoncuda çıkmıştı

Güngören'deki patlamaya bire bir benzeyen İzmir Şirinyer'deki saldırı, olayın hemen ardından PKK tarafından yapıldığı iddia edilirken Ergenekon operasyonlarında ele geçirilen belgeler, saldırının ardında Ergenekon Terör Örgütü'nün olduğunu ortaya koydu. Ergenekon Terör Örgütü üyesi olduğu iddiası ile gözaltına alınan Ulusal Kanal İzmir Temsilcisi Hayati Özcan'ın evinde çıkan belgeler arasında da İzmir Şirinyer'deki saldırının ayrıntılı planlarına ulaşıldı."

VAKİT'TEN AKTARAN TİMETÜRK
29 Temmuz 2008

Çöksün kurtulalım!²⁸

The Independent'da yer alan Türkiye yorumu doğal olarak ilgi çekti. Türkiye Cumhuriyeti'nin "çökmekte" olduğunu iddia eden Daniel Howden imzalı makale bütün gücünü başlığından alıyor. Howden çökmekte olan cumhuriyetin "dünyanın en önemli siyasal projesi" olduğunu ileri sürdükten sonra bir şey söylemiyor. AKP kapatılırsa sistem dağılmış, yüzde 99'u müslüman bir ülkede islamcı hükümet muazzam siyasal, toplumsal ve ekonomik başarılarla imza atmış, kapatmayla birlikte Türkiye'yi AB'ye almak istemeyen güçler bayram edecekmiş...

Analiz diye bunları yazıyorlar, sonra günlerce tartışılıyor, siyasal aktörlerimiz bu saçmalıklar üzerinden politikalarına çeki düzen veriyorlar. En küçük bir zeka pırıltısı taşımayan sığ değerlendirmeler nasıl oluyor da bu kadar etkili oluyor?

Etkili oluyor, çünkü onlar "independent", biz "dependent", yani bağımlı! İngiltere'nin etkili gazetelerinden birinde "dünyanın en önemli siyasal projesi çöküşün eşiğinde" diye bir yazıya yer veriliyorsa, "çöküş" önemsenmelidir. Birileri ya çöküşü istiyor, ya çöküşü haber veriyor, ya çöküşle korkutuyordur.

Howden'in yazısında bu sonuncusu var. AKP kapatılırsa çöküşe gidersiniz... Yani bildik tez.

Peki "dünyanın en önemli siyasal projesi" nereden çıktı? Fazla iddialı değil mi?

Kuruluş itibariyle, Türkiye Cumhuriyeti İngilizlerin projelerine pek

²⁸ 30 Temmuz 2008

denk düşmüyordu. Akıllı adamlardır, Anadolu'da başka bir zorlamanın tutmayacağını görüp kemalistleri hoş tutmaya karar vererek önceleri hiç hesap etmedikleri genç cumhuriyeti yeniden emperyalizme bağlayan ilişkileri çabucak geliştiriverdiler.

Proje kendilerinin değildi, uyarladılar.

Dünyanın en önemli siyasal projesi ise çok açık ki bugünkü hükümette cisimleşmektedir! Çöküşünden kaygı duyulan budur. AKP kapatılırsa, onca çaba boşa gider denmektedir.

AKP'ye dönük her tür muhalefeti sindirmek için yürütülen kampanyaların bir parçasıdır. Hep yazıldı ve şimdi artık bir medya ayinine dönüştü: Türkiye'nin çıkarlarını gözeterek karar verin, kapatmayın da ne yaparsanız yapın! 6'ya 5 kapatma verirseniz pek güzel olur diyenler de var. Hem AKP'ye uyarı yapılmış, hem Anayasa Mahkemesi'nin itibarı korunmuş, hem AKP kapatılmadan yoluna devam etmesi sağlanmış olurmuş. Hem de...

Çöküşten kaçınılırmış...

6'ya 5 formülünün benimsenmesi Anayasa Mahkemesi'nin yapısına ve tarzına pek uygundur, kimseyi şaşırtmamalıdır.

Biz dönelim projeye... Dünyanın en önemli siyasal projesine...

Bu nitelemede haksız sayılmazlar. Çünkü proje, alan boşaltmak üzerine kuruludur. AKP, çeşitli nedenlerle uluslararası sermayenin siyasal ve ekonomik hareketleri açısından "çağdışı" hale gelen Türkiye Cumhuriyeti'ni dönüştürerek (dileyen çökerterek diyebilir) emperyalizme yeni bir alan açan projeyi fazlasıyla sahiplenmiştir. Bu projeye birlikte Türkiye Cumhuriyeti ya da adına ne denecekse o, "çağdışı" unsurlardan arındırılarak sermayenin hareketlerini bütünüyle özgürleştiren bir siyasi birim haline gelmektedir.

"Kapatmayın, bu proje çökmesin" diyorlar. Aslında biliyorlar ki, AKP'nin kapatılması bu projeyi çöktürmez ama dedik ya, hareketlerine en küçük bir kısıtlama istemiyorlar.

Bastırıyorlar, çünkü onlar independent biz dependent!

Dün işçi sınıfının sesi olduğunu iddia eden bir yayında "biz hep bağımlıydık, değişen bir şey yok" diye ortalığı sakinleştirmeye çalışan ilginç

bir yazı çıktı. Yazara göre TKP hiçbir zaman bağımsız, hiçbir zaman laik olmayan, sosyal devletle uzaktan yakından ilişkisiz Türkiye Cumhuriyeti için boşuna tasalanıyor. Ve belki de boşuna değildir imasında bulunuyor: “Ergenekoncu demeye dilim varmıyor ama...” diye bitiriyor. İşçi Partisi de böyle başlamışmış...

Eh, ben de sondan başlayayım... İşçi Partisi de, yıllar önce, Sovyetler Birliği’ne emperyalist diyerek başlamıştı, yazarımızın hareketi de... Tarihsel ortaklık, bazen saplantıya dönüşür, TKP’yi Perinçek’e benzemekle korkutmanın anlamı yoktur, gülünür geçilir.

Ancak, cumhuriyetin kazanımlarına sahip çıkma fikrini Türkiye’nin hiçbir zaman bağımsız ve laik olmadığı teziyle reddetmek, “sosyal devlet hiç gündeme gelmedi ki” türünden argümanlar ileri sürmek aynı zamanda bir siyasi partinin yöneticiliği yapan birisi için kabul edilemeyecek bir sığlık değil mi?

Doğrudur, Türkiye hiçbir zaman gerçek anlamda bağımsız olmamıştır ama bu, bağımlılığın gün geçtikçe pekiştirilmesinden rahatsızlık duymamıza engel olmuyor herhalde... Bu kafayla 1952’de NATO’ya girilmesini de önemsemezsiniz, AB tarafından yağmalanmayı da... Nasılsa bağımlıyız!

Nasılsa laiklik bir demagojiden ibaret, yol verin dincilere, hiç değilse özgürlük alanı genişlesin!

Sahi, TC hiçbir zaman sosyal devlet olmamışken, neden sosyal güvenliğin tasfiyesine karşı çıktınız ki? Altı üstü sermaye için birikim mekanizması... Koy verin gitsin! İşçi sınıfının daha önemli meseleleri, kendi gündemleri var...

Bırakın çöksün... Yeter ki, “dünyanın en önemli projesi” çökmesin. Bir tek parlamento kalsın, kalsın ki geçen seferki “kaza”ya uğramadan ve bu kez tünel yerine çatıdan meclise girilsin. Nasılsa Osmanlı’da da vardı, kimse cumhuriyetçilikle suçlayamaz, iyi sıhhatte olsunlara benzetemez.

Dilimin ucuna da geldi ama soramıyorum, yoksa siz...

Proje Çöküyor (2006)²⁹

“Independent’ta yer alan Daniel Howden imzalı bir yorum yazısında Ankara’nın Avrupa Birliği projesinin çökme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu görüşüne yer veriliyor.

Gazetede şu ifadeler dikkat çekiyor:

‘Türkiye bir krizin içinde. Geçen hafta İslamcı bir avukatın üst düzey bir yargıcı öldürmesi derin bir siyasi kutuplaşma yarattı. Öfkeli kalabalık sokaklara döküldü. Müslüman, laik ve Avrupalı bir ülke yaratmaya yönelik büyük proje şimdi çökme tehlikesiyle karşı karşıya.’ ‘Ekonomik, sosyal ve siyasal alanda kaydedilen muazzam ilerlemenin itici gücü Avrupa Birliği üyeliği beklentisiydi. Reformcu Başbakan Erdoğan, Türkiye’yi AB’yle üyelik müzakerelerinin eşiğine getirdi.’ ‘Erdoğan hükümeti, AB’nin reform baskısıyla, muhafazakâr Müslüman toplum ve kendisini laikliğin koruyucusu olarak gören ordu arasında denge kurdu.’

‘Ancak Yargıç Mustafa Yücel Özbilgin’in öldürülmesi, orduya hükümetin meşruiyetini tartışmaya açabilecek bir halk desteği sağladı.’ Independent yazarı Daniel Howden, yazısının devamında Türkiye için karamsar bir tablo çiziyor.

‘Erdoğan laiklerle İslamcılar arasında sıkıştı’

‘Erdoğan şimdi generallerin desteğindeki laiklerle dinin yasalarca korunmaya alınması için sabırsızlanan İslamcılar arasında sıkıştı. Bu güçler arasındaki bir çarpışma Türkiye’yi yeniden eski kötü günlere, yolsuzluk batağındaki laik hükümetler dönemine götürebilir.’ Bugün Erdoğan’a karşı kışkırtıcılık yapanlar, özgür seçimleri kazanmasına rağmen aylarca onun iktidara gelmesini engellemeye çalışan çevreler. Bu bağlamda AB’nin taleplerine uygun olarak Kıbrıs’ta tavizler verilmesi milliyetçileri kızdıracığı için pratikte imkansız hale gelecek. ‘Türkiye’nin Avrupa projesinin büyüklüğü ve önemini dikkate alınarak Brüksel’den sabırlı olması isteniyor. Ama maalesef ufukta bu yönde bir işaret görünmüyor.’”

BBC TÜRKÇE
24 Mayıs 2006

²⁹ http://www.bbc.co.uk/turkish/pressreview/story/2006/05/060524_pressreview.shtml

Proje Çöküyor (2008)³⁰

“Müslüman, demokratik, laik, ekonomik açıdan istikrarlı ve AB’yle Ortadoğu’yu birbirine bağlayan bir ülke yaratma projesi, Türkiye’yi bugün dünyanın en önemli siyasi deneyi konumuna getiriyor. Ve bu proje çöküşün eşiğinde. Nüfusunun yüzde 99’u Müslüman olan bir ülkede kökleri siyasal İslam’a dayanan, demokratik yollardan seçilmiş bir hükümetin ortaya çıkışı, devasa ekonomik, sosyal ve ekonomik ilerlemeyle birarada gerçekleşti.

Bu ilerlemenin büyük kısmının motoru AB üyeliği ihtimaliydi. Genişleyen bir zengin ülkeler birliğinin tarihsel mantığı, Sırbistan’ı savaş suçlularını yakalamaya mecbur bıraktığı gibi Türkiye’yi de reform yapmaya istekli hale getirdi.

Altı yıl boyunca, ılımlı bir İslami parti yasal sistemle ekonomiyi geliştirdi, genişleyen bir orta sınıfa teşvik etti ve Avrupa kulübüne üyelik arzusunı sürdürdü. Bu sicil, partiyi eleştirenlerin korkularını yatıştıramadı. Onlar, ülkeyi İslamileştirmeye yönelik sinsi bir çaba seziyor ve meclisi, darbe tehdidini ve mahkemeleri bunu durdurmak için kullanıyorlar. Türkiye’nin generalleri, modern ülkelerinin Atatürk tarafından kurulduğundan beri laik yönetimin kendinden menkul koruyucuları olageldi. On yıllar boyu, siyasi partiler onların geçici hevesleri üzerine iktidardan edildi. ‘Laik’ hükümetler çoğu zaman yolsuzluklara bulaşıyor ve mali çöküşlerle karşı karşıya kalıyordu. Ülkede ilerleme durulmuş, kentli seçkinler dışındaki milyonlarca Türk laiklik paydasını göremez olmuştu. Bu hükümetlerin halkın gözünden düşmesi, siyasal İslam’ı Pakistan ve Mısır gibi Türkiye’de de büyük bir güce dönüştürdü. Tayyip Erdoğan’ın kendisini ülkedeki en popüler siyasetçi haline getirmesi bu ortamda gerçekleşti. Yargıtay başsavcısının AKP’yi yasaklama çabası, ordunun, halkın bazı kesimlerinin siyasal İslam’a yönelik huzursuzluğunu sermayeye çevirip kendi gücünü artırması için son şansı.

Bazı AB ülkeleri memnun

Yaklaşan kriz, Türkiye’nin AB’ye katılım sürecinin durmasını sessiz bir memnuniyetle izleyen Fransa, Avusturya ve Almanya gibi AB ülkelerini

³⁰ <http://www.radikal.com.tr/Default.aspx?aType=FlaberDetay&ArticleID=890904&Date=30.07.2008&CategoryID=99>

kaygılandırmayacaktır.

Türkiye'nin üyeliğine ve getireceği göç dalgasına karşı halk muhalefetinin arttığının gayet farkındalar.

Söz konusu davanın sonucuna bağlı olarak, Türkiye'nin AB içindeki muhaliflerinin tüm bölgeye umut vadeden bu deneyi durdurmak için parmaklarını bile kımıldatmasına gerek kalmayabilir. Bunun yerine deneyin yavaş yavaş boğulmasına izin verilecek.”

DANIEL HOWDEN

29 Temmuz 2008

(The Independent'tan alan ve çeviren Radikal, 30 Temmuz 2008)

Geriye kaldı sol³¹

Türkiye bundan kısa süre öncesine kadar “öngörülemeyen” bir ülkedi... Kimileri süreklileşmiş krizden söz ediyor, çokça “fetret devri”ne işaret ediliyor, kaos ve karmaşaya vurgu yapılıyordu.

Böyle bir ülkede bir süredir “teorik” açıdan son derece tutarlı gelişmelerin yaşanıyor olması ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir. Süreyi de netleştirelim, 1 Temmuz’dan, yani Ergenekon operasyonunda en kritik evrelerden birisinin açılmasından itibaren, Türkiye öngörülebilir bir ülke haline gelmiştir.

Bazı açılardan ve geçici süreliğine...

Devlet çözülüyor demiştik, Türkiye Cumhuriyeti tasfiye ediliyor demiştik... Bu sürecin sermaye egemenliğine yeni bir format verme amacını taşıdığını ısrarla vurguluyor ama aynı zamanda nesnel boyutları olduğunu, yani her şeyin kontrol edilmesinin söz konusu olamayacağını söylüyorduk. Bir noktaya geldik ve sürecin üç hakimi, sırasıyla ABD, AB ve patron sınıfımız aynı doğrultuda büyük bir basınç uygulayarak kritik bir evrede kendi adlarına kapsamlı bir müdahale yaptılar. Bir eğilim olarak kapatma davası ile Ergenekon’un aynı amaca hizmet ettiğini daha önce yazmıştım, artık sonuç alındığını herkes söylüyor.

Bir büyük uzlaşma elde ettiler, herkesin bunun parçası olmasını istiyorlar ve büyük ölçüde başarılı da olacaklar. Bu dağılmakta olan, farklı vektörler çizen bir yapıyı aynı ve yeni bir doğrultuya sokma işlemidir.

Ve unutulmamalıdır ki, kalıcı sonuçları olacak ama “dağılmanın durdu-

³¹ 4 Ağustos 2008

rulması" geçici karakter taşıyacaktır.

Türkiye'de hedeflenen dönüşümün yaratacağı deprem daha bitmedi, kimse heveslenmesin!

Devlet içi gerilimlerden söz etmiyorum, niyetlerden bağımsız olarak, düpedüz kriz dinamiklerinden ve sınıf mücadelelerinin keskinleşmesinden söz ediyorum.

Önümüzde bunlar var ve sol önümüzde bunlar olduğunu bilerek davranmalı.

Öbür taraf biliyor... Bu nedenle "büyük uzlaşma"ya solu dahil etmek için büyük bir çaba harcıyor.

Sol olmadan ilerleyemezler. Sol olmadan Avrupa Birliği'ne teslimiyet sürecini hızlandıramazlar.

Sol ise ortalamacı yaklaşımlarla ayakta kalamaz. Son 15-20 günde Ufuk Uras ve Taraf solcuları hızla yalnızlaştılar, yapılan uyarılar ve daha önemlisi yaşananların acı pratiği birçok kesim için ders oldu. Ne var ki, mutlak bir paradigma değişikliğine gereksinim var. AKP kendine demokrat, sonuna kadar gidilsin, çeteler tamamen çökertilsin, asker vesayeti sona erdirilsin söylemi solu kişiliksizleştiriyor. Sanki AKP demokrasi davasına ihanet etmiş gibi!

Bugün yaşananların doğrultusuna dair açık bir fikir sahibi olmadan devrimci bir tavır geliştirmek mümkün değil. Sol tuhaf tartışmaları ve küçük hesapları bırakarak meselenin adını koymalıdır. Gündemde emperyalist, piyasacı ve gerici bir saldırı vardır. Bu saldırıyı daha etkili kılmak için "düzen güçleri" yeniden yapılandırılmakta, bazı politika ve uygulamalardan arındırılmaktadır. AKP bu güçler arasında başat durumdadır; hem güçlü olduğu hem de Türkiye'nin dönüşüm planına en uygun programa sahip olduğu için.

Gerçek budur ve sol ancak bu gerçeği kabullenerek siyaset üretebilir. Gerçek buysa solun AKP'yi iki yüzlülükle, çifte standartla, korkaklıkla suçlaması büyük saçmalık değil midir?

Üstelik sonuna kadar gidiyorlar!

Bu işe sol itiraz etmezse, solun bütün meşruiyeti ortadan kalkar demiştik. Davaya konu olan "Ergenekon" örgütünün Sivas katliamı ve benzeri

olaylarla bağlantılandırılmasının amacını yazmıştık: Bütün Türkiye tarihinin asker vesayetine direnen demokratlara karşı işlenen suçlardan ibaret olduğunu kabul etmemizi istiyorlardı.

Kafasız solcuların yardımıyla konu İttihat Terakki geleneğine bağlandı. "Devrimci duygular"la bu tarihsel keşif selamlandı, şimdi durum şudur:

Ergenekon İslamcılarını zor durumda bırakmak ve kaos yaratmak için Sivas katliamını gerçekleştirmiş, Uğur Mumcu'yu öldürmüştü. Neden bunu yapmıştı? Çünkü gerçekte demokrat olan ve Türkiye'nin özgürleşmesi için mücadele eden İslamcılarını iktidardan uzak tutmanın yolu ortamı terörize etmektir.

Ergenekon, aynı nedenlerle, solu ve alevileri dincilere karşı kışkırtmak için Gazi olaylarını başlatmıştı.

Ergenekon Kürtleri dinden uzaklaştırmak için PKK'yi kurmuş ve Kürtleri isyana teşvik etmişti.

Ergenekon 12 Eylül öncesinde "masum" sağcılarla "masum" solcuları birbirine kırdırarak kendi iktidarını güvenceye almıştı. Aynı Ergenekon 12 Mart öncesinde de devrimci gençleri kullanmış, onları "kargaşa" yaratmak için yönlendirmişti.

Böyle gidiyor!

15-16 Haziran'ı henüz hatırlamadılar, bir katkı da bizden: 1970'de ayağa kalkan emekçi kitleler farkında olmadan Ergenekon terör örgütüne hizmet ediyorlardı!

Evet, Türkiye'yi sınıf mücadelelerinden, sağ-sol ayrımından, ideolojilerden arındırmak için de kullanıyorlar Ergenekon destanını. Temel eksen demokratlar ve devletçiler!

Ve sol hâlâ demokrasi paradigmasının esiri olduğundan "bütün direnci"ne rağmen tam olarak kurtulamıyor bu zorlu girdaptan.

Hiç kuşku yok, devlet ve onun içindeki örgütlenmeler, geçmişte de bugün de her tür toplumsal dinamiği kontrol etmek, kendine bağlamak, rayından çıkarmak ya da kirletmek için tezgah kurar, her yere sızmaya çalışır, suç işler, işletir.

Ancak burada esas olan, emekçilerin uyanışının engellenmesi, sosyalist hareketin bastırılması ve anti-komünizmin canlı tutulmasıdır. Çeteler

de temelde bunun için vardır, komplolar da, cinayetler de, dinci bağnazlık da, liberal sahtekarlıklar da...

Bunu kavramadan “demokrasi” paradigmasıyla süreci kavramaya çalışıp konum alanların tamamı önce kendi ayaklarına kurşun sıkacak, sonra da anti-komünist, karşı-devrimci bir misyonun figüranı haline geleceklerdir.

Büyük uzlaşma solu çağırılmaktadır. Geride kalan, uzlaşmayan sol olmalıdır.

Sağcı solu değerlendirince

“(...) Bugünlerde fazlasıyla göz dolduran Ufuk Uras, DTP oyuyla ÖDP’yi temsil eden, gerçekte temsil kabiliyeti olmayan bir figür. Keskin sol grupların hiçbirinin, marjinalliğin sınırlarını aşan bir temsil kabiliyeti yok. Marksizm’in devasa külliyyatı sadece nostaljilere hizmet ediyor. Olayları solcu gibi gözleyip, solcu gibi yorumlayan ve kitlelere sol yolları gösteren kimse kalmadı. 60’lı 70’li yılların işlek beyinlerinin neredeyse tamamı, sosyal hareketlere bir yerinden tutunarak postmodern kargaşanın içinde kayboldular. CHP’ye alternatif sol partiler veya siyasî hareketler çekim merkezi oluşturamıyorlar. Baykal, geçmiş CHP liderlerinin hepsinden daha fazla rakiplerini safdışı bırakma becerisi gösteriyor. CHP, parti içi muhalefetin neredeyse hiç olmadığı şaşırtıcı bir durgunluk ve sessizlik dönemi yaşıyor. Baykal’a rakip olmaya kalanlar siyasetten siliniyor.

Türkiye’de solun esamesi okunmuyor.

Ergenekon davası, CHP’nin muhalefette kalmaya kararlı olduğunu, iktidara gelme görevinin darbecilere devredildiğini gösterdi. Ergenekon’un solun iktidar enerjisini emip yok ettiği anlaşıldı. Tıpkı 60’lı yıllarda olduğu gibi.

Bugün solun başına gelenler, birçok açıdan 60’lı yıllarinkine benziyor. Tek Parti saltanatını kaybeden jakoben seçkinler, 27 Mayıs ile yeni bir içtihad oluşturdular. Halk desteğinin yerine askerleri yerleştirdiler. Öncü sosyalistler ve genç subaylar veya ‘Ordu-gençlik elele’ edebiyatı, bu yeni sentezi yansıttı. Buna karşılık, Soğuk Savaş’ın kesif ideolojik ikliminden beslenen bağımsız bir sol gelenek gelişti. Bu

gelenekğin temsilcisi olan ve 60'lı yılların başından itibaren nisbî bir kitle desteği yakalayan Türkiye İşçi Partisi, kendi kimliğini oluşturup, sağlam bir şekilde ilerlerken iki duvara tosladı. Birinci duvar, CHP'nin 'ortanın solu' rotasına dönerek kendisine rakip olmasıydı. İkinci duvar ise legal ve demokratik olan sol anlayışın yanında hemen gelişen ve yayılan silahlı solun ve öncü sosyalizmin yarattığı cazibe idi. Gençler Mihri Belli, Sadun Aren gibi solun devlerini legalist ve konformist buldular. Ellerine silah alıp, banka soyup adam öldürerek sosyalizme geçileceğini iddia ettiler. Sonuncular, doğal bir şekilde devrimci gençler ve genç subaylar iktidarının, yani silahlı darbenin iktidara giden en kestirme yol olduğunu ileri sürdüler. Bugün geçmişi bir efsane olarak yeni nesillere yutturmaya çalışanların, darbeciliğin üstünü bilinçli bir şekilde örtmeye çalışmalarına dikkat edilmeli.

Ergenekon yapılanması aslında 1960'lı yılların iktidar projelerinin kopyası. Devletin daha derinlerine inen bir örgütlenmenin legal siyasî partiler ve sivil görünüşlü örgütlerle ittifakının ve birlikte girilen provokasyonların devleti ele geçirmeye yeteceği inancı, karşımızda duran çetenin varlık sebebini temsil ediyor. 1960'larda bu iktidar perspektifine Millî Demokratik Devrim adı veriliyordu.

Yaşadıklarımızın hepsi; sürmekte olan Ergenekon soruşturması ve AK Parti'nin sonuçlanan davası solun üzerinden silindir gibi geçti. Solun enerjisi, beklentileri ve umutları tükendi. Baykal'ın Ergenekon avukatlığına soyunmasının, geleneksel solun etkili mahfillerinin Ergenekon etrafında bir savunma hattı oluşturmalarının arkasında bu acı gerçek var.

Sol öldü. CHP arkasında devam eden kitle desteğinin tek ortak paydası anti-AK Parti bir hassasiyetten ibaret. Bu ortak paydanın demokratik bir iktidar vizyonu olmadığı için Ergenekon'un ipliğinin pazara çıkartılmasına, kendilerini savunmasız bırakan bir süreç olarak bakmaları doğal."

*Mümtaz'er Türköne'nin,
Zaman, 5 Ağustos 2008 tarihli yazısından alınmıştır.*

Ergenekon soruları³²

Ergenekon'a geri dönmekte yarar var.

Görülüyor ki, yakında Kafkas gerilimine de geri dönmek zorunda kalacağız... Umarım arada en az bu başlıklar kadar önem taşıyan diğer konulara da değinme şansımız olur. Ama bugün, Ergenekon operasyonu ile ilgili bazı sorulara yanıt aramamızda büyük yarar var.

Ergenekon diye bir örgüt var mıdır?

Türkiye'de kontrgerillanın toplumsal bacaklarının oluşması ve psikolojik savaşta üstünlük sağlaması için kullanılan adlardan biri uzun süredir Ergenekon olagelmıştır. Kontrgerilla, tek bir hiyerarşiden meydana gelmediği, devletin iç içe geçmiş ve ortak yön duygusuyla donatılmış "yasa dışı şiddeti"nin toplamını ifade ettiği için, "Ergenekon" türünden adlandırmaların kurumsal değil, siyasal ve ideolojik karşılıkları olduğu unutulmamalıdır.

Bugünkü operasyonun Ergenekon'la nasıl bir ilgisi bulunuyor? Bazı devlet kadroları, "anonim" bir ad olan Ergenekon'u yeni bir bağlama yerleştirip onun etkisinden yararlanmak ve daha alt düzeydeki kimi görevlileri ikna etmek amacıyla "Ergenekon" adını zikretmiş olabilir. Unutulmamalı, kontrgerilla örgütlenmesinin parçası olan birçok unsur için "devlet görevi yapıyor olmak" rahatlatıcı bir etmendir. Son dönemde, gidişattan rahatsız olan ve "Türkiye Cumhuriyeti'ni korumak" adına hareket eden bazı güçlerin kontrgerilla örgütlenmesinin olanaklarını kullanmaya kalkıştıkları biliniyordu. Ancak iddianamede dile getirildiği kapsamda bir Ergenekon örgütünün var olmadığı açık. Zaten iddianame

³² 18 Ağustos 2008

bu açıdan akıl dışı zayıflık ve çelişkilerle dolu.

Şu andaki Ergenekon sanıklarının yan yana getiren nedir? Gidişattan rahatsız olan ve “Türkiye Cumhuriyeti’ni koruma” iddiasıyla hareket edenlerin kendi içlerinde ittifak arayışlarına girmesi beklenen bir davranıştır. Devletin, sistemin içinde önemli yerler tutan kişi ve odakların alışkın oldukları mekanizmaları gözeterek güç toplamaya çalışmaları doğal. Kimisi doğrudan kontrgerilla örgütlenmesini ele geçirmeye soyunmuş, kimisi daha “sivil” arayışlara yönelmiş, kimisi devletin başat kurumlarını harekete geçirmeye yoğunlaşmıştır. Bu henüz bir ittifak değil, ittifak arayışdır ve nabız yoklamaları, dirsek temasları, rekabet ve iç gerilimlerle sürmüştür. Ergenekon operasyonu bir örgüte değil, bu ittifak arayışının kendisine ve onun etki alanına müdahaledir.

Mahkeme süreci bundan nasıl etkilenecek?

Ortada yığınla suç var. Yaşananların bir boyutu kontrgerilla üzerinde hegemonik bir mücadele olduğundan “kaybeden” tarafın bu suçlardan kaçması söz konusu olmayacak. Ancak her şey çorba edilip torbaya konduğu için AKP’yi de, Susurlukçuları da ve hatta ABD’yi de “tatsız” sürprizlerin beklediği açık. Bu nedenle suçun sürekliliğinin cisimleştiği en belirgin isim olan Veli Küçük susuncaya kadar bu mahkemenin oyalanacağını düşünebiliriz.

O halde Susurlukçularla Ergenekoncular aynı ekip değil? Bütünüyle ayıramazlar çünkü aynı mekanizmalara ve hatta zaman zaman aynı kadrolara yaslanıyorlar. Ancak temelde farklı yönelimlere sahip, değişik odaklar. Her ikisine de konu olan Veli Küçük gibileri ise devletin çözülüşü ve yeniden yapılanma girişimi dediğimiz süreçte ya kenara konan, ya ikna olmayan ya da durumun farkına varmayan unsurlar. Susurluk’ta kısmen sonuç alınan operasyon ile Ergenekon operasyonu, her ikisi de ABD tarafından başlatılmış olsa da, farklı amaç, kapsam ve muhataplara sahiptir. Susurluk’ta aşırı kirlenmiş, şişmiş ve kontrol edilmesi güçleşmiş bir ekibe müdahale edilirken, Ergenekon’da ise Türkiye Cumhuriyeti’nin tasfiye sürecine ayak uyduramayanların ayıklanması, tereddüt edenlerin ikna edilmesi ve devletin yeniden yapılandırılma sürecinde alan temizliği yapılması hedeflenmiştir. Kimilerinin bütün bunları Susurluk’ta yarım

kalan “temiz eller” operasyonunun nihayete erdirilmesi olarak tarif etmesi bir değer taşıyor.

Kaybedenlerin “kazanma” şansı var mıydı?

Değişik nedenlerle, değişik düzeylerde ve değişik ağırlıklarla ABD’ye, AB’ye ve AKP’ye tavır alan bir toplam birbirini etkilemeye, işbirliği yapmaya, örgütlenmeye ya da karşı siyasi ağırlık oluşturmaya çalışıyor. Kalkış noktaları kemalist kurucu kadroların tercihleridir. Halkı mümkün olduğunca bu işin dışında tutmak, Kürt düşmanlığı, emperyalistlerle karşı karşıya gelmek yerine onlarla pazarlık yapmak. 1920’lerdeki sınıfsal dengeler ve uluslararası koşullar buna izin veriyordu. Oysa Bugün Türkiye’de halk, sol ve Kürt düşmanlığı ile ABD’ye kafa tutulamaz. NATO’cu bir ordu, CIA tarafından kurulan bir kontrgerilla örgütü ve daha önemlisi serpilip gelişmiş, egemenliğini pekiştirmiş bir sermaye sınıfı üzerinde süren hegemonya mücadelesi, sermaye sınıfının ve emperyalistlerin gereksinimlerine göre sonuçlanır. Öyle de olmuştur.

Operasyonun siyasi amacına bütünüyle ulaşıldı mı? Operasyonun birden fazla siyasi amacı vardı. Her şeyden önce operasyon, emperyalist projelerde daha pazarlıkçı tutum alan bir kesim ile bu projelere ya kafası yatmayan ya da kendine yer bulamayan sistem içi kesimlerin yan yana gelmesini engelleme girişimiydi. Bu şekilsiz kümenin bir sınırında Doğu Perinçek ve diğer ulusalcılar, bir sınırında ise Hüseyin Kıvrıkoğlu, Necdet Sezer, Aydın Doğan gibi sistemin kritik unsurları yer alıyordu. Bütün kümenin yan yana gelmesi kolayca engellendi. Kolayca çünkü sistemin ihtiyaçları buydu ve geniş anlamıyla bu kümenin elemanları derhal birbirinden kurtulmanın yollarını aradı ve kimileri ciddi geri adımlar attı. Diğer bir siyasi amaç solu ve yurtseverliği kirletmekti. ABD’ye, AB’ye ve AKP’ye karşı olan herkesi darbeci, çeteci göstermek için fırsat yaratıldı, insanlar sindirildi. Bu kampanyaya soldan büyük destek geldi, Türkiye solu Sorosçu haçlı seferine eşsiz bir katkı yaparak tarihe geçti. Kürt sorununda Türkiyeli bir çözümde inat eden ve sola, aydınlanmacılığa sırt çevrilmemesi gerektiği konusunda uyarı yapanlara da ‘Ergenekon’ düğümü atıldı, Ahmet Türk ve arkadaşlarının sesi daha gür çıkmaya başladı. Bunlar “başarı”dır. Ancak kriz başlıkları bitmez ve asıl

önemlisi Türkiye solunun elinde şimdiye kadar kullanamadığı tarihsel kozlar olduğu unutulmamalıdır.

Bu tabloda solun Ergenekon operasyonuna ve dava sürecine yaklaşımı konusu büyük önem kazanıyor. Bu da yarınki yazımızın konusu...

Mahkeme yaklaşıırken³³

Ergenekon operasyonu artık mahkeme sürecinde. Ekim ayının sonlarına doğru başlayacak duruşmaların ne kadar süreceğini kimse bilmiyor. Ancak iddianamenin hacmi, delil dosyalarının kapsam ve yapısı, sanık sayısı ve birçok sanığın özel durumu, yalnızca teknik açıdan bile mahkemenin uzun süreceğine işaret ediyor. Bir de işin içine siyasal dengeler ve soruşturmanın zayıf noktaları girince...

Olağan koşullarda bu dava çok uzar. Tabi eğer birileri, lastik gibi uza-yıp ortalığı iyice karıştırmasındansa, bir an önce nihayete ersin demez-se... Bu durumda da iddianamenin bütün yükünü yıkabilecekleri “ekibi” seçmeleri gerekiyor. Dün de yazdığım gibi, kontrgerillanın sürekliliğini simgeleyen isim olarak Veli Küçük’ün sağlık sorunları “iyi başladık da nasıl bağlayacağız” diyenleri mutlaka rahatlatıyordur.

Ölümler üzerinden siyaset yapan bir devlet geleneğine yakışır doğru-su...

Bütün bunlar bir yerden sonra solu ilgilendirmiyor. Eğer güncel soru-lara yanıt vererek siyaset yapılacaksa, sol doğru soruları formüle etmenin yolunu bulmalı ve daralan kanallarda siyasetin yüksek debiyle aktığı bir dönemde yanıtlayacağı soruları ve önceliklerini yeniden gözden geçir-melidir.

O halde kilit, başlangıç sorusu nedir?

Ergenekon operasyonunun gerçekten demokratikleşmeye hizmet et-mesi için sol nasıl tavır almalıdır? Bu soruyla başlanabilir mi?

Devletin iki hizbi arasındaki mücadelenin yarattığı olanak değerlendirildi-

³³ 19 Ağustos 2008

rilerek Türkiye’de yaşanan bütün cinayetlerin ve darbelerin hesabının sorulması ve sistemin ipliğinin pazara çıkması için sol nasıl bir çaba içine girmelidir? Liberal hatlar taşıyan ilk sorunun devrimci versiyonu olarak görebileğimiz bu soruya verilecek yanıt solun önünü açabilir mi?

İki formülasyon arasındaki farkı küçümsemiyorum. İlki solu AKP’ye bağlama girişiminden başka bir anlam ifade etmez, verilen yanıtlar hükümeti cesaretlendirmek ve Amerikancı demokrasiyi kutsamaktan öteye geçemez. İkincisine ise bir devrimci uyanıklık atfetmek mümkün... Ancak dönüp dolaşıp aynı sorunla karşılaşılacaktır. Demokratikleşme paradigmasına mahkum olunduğu sürece döneme devrimci bir müdahalede bulunulamaz. Yukarıdaki ikinci soru, ancak başka bir bağlama yerleştirildikten ve asli soruya sağlam yanıtlar verildikten sonra işlevlenebilir.

Asli soru, hâlâ “Ergenekon operasyonu, hangi güçler tarafından nasıl bir siyasal hesaplara gündeme getirildi”dir. Kimileri, “tamam bu işin arkasında ABD var ama...” diyebiliyor. Enteresan bir “ama”! “Susurluk’ta da ABD parmağı vardı ama...” Bu da deniyor. Oysa soru bir bütün olarak ele alınmalı ve yanıtlanmalı. Hangi güçler, neden!

İşte o “neden” sorusuna yarım yamalak yanıt vererek yol alamayız. Çünkü, solun kendine devrimci bir yol çizebilmesi için Ergenekon’un, burada defalarca, bıkmadan yazmış olduğumuz siyasal rasyonalitesini merkeze koyması gerekiyor. Tekrar edelim, dar anlamıyla Ergenekon operasyonu, Türkiye’de ABD ve AB ile genel olarak uluslararası sermayenin projelerinde pürüz haline gelen bazı unsurların tasfiyesidir. Daha geniş anlamıyla, Ergenekon operasyonu, emperyalizmin Türkiye Cumhuriyeti’ni kendi projeleri adına “başkalaştırma” hamlesinin önemli bir bacağıdır.

Bu hamle, ekonomik, siyasal, kültürel, askeri ve hukuki boyutları olan bir saldırıdır:

Evet, Susurluk’ta da ABD vardı. Bunu o zamanlar yazdığımızda dudak bükülüyordu ama Susurluk bir saldırı değil, sistemin kendini savunma, kendini toparlama ihtiyacının ürünüydü. Restorasyon dediğimiz, kapsamlı bir sürecin parçasıydı. Aşırı şişen, kendine zarar veren mekanizmaların budanması... Karşı devrimci misyonlar üstlenen radikal islam ve

milliyetçiliğin merkeze doğru çekilmesi...

Susurluk'ta gerçekliği tartışılacak tek bir iddia ortaya atılamadı. Sola çamur sıçratılamadı. Çünkü sistem "kaza"dan kazasız belasız yararlanmak, kontrgerillaya çeki düzen vermek istiyordu. Az çok başardılar. "Mutlak tasfiye olmaz" diyorduk o dönem, geriye çekilirler, etkisizleştirilirler...

Susurluk operasyonunda burjuvazinin bütün derdi sola alan açılmasını engellemekti. Solun "haklı" olduğu ortaya çıkmıştı, bu haklılığın solu palazlandırmaması için liberal bir örtü çekmeye çalıştılar solun üzerine...

Şimdi ise saldırıyorlar. Liberalizm de bir örtü olmaktan çıktı, karşıdevrimin keskin kılıcı durumunda. Çünkü amaçlanan kontrgerillaya çeki düzen vermek, safraları atmak filan değil. Çok daha kapsamlı bir proje var elerinde ve sola alan açıp açmamayı değil, önümüzdeki dönem sermaye projelerinin önünde durabilecek tek güç olan devrimci hareketi mutlak olarak bitirmek için uğraşıyorlar.

Uzatmayalım, sol, düzenle hesaplaşmasını Ergenekon girdabında yapmaya kalktığı anda "biter"! "Az kaldı, silkeleyelim faşizm çöküyor" cıgırışı absürd bir şaka değilse, mezarlıktan gelen bir ıslık sesidir.

Ama filan yok... Ergenekon operasyonu, hangi güçler tarafından nasıl bir siyasal hesaplara gündeme getirildi? Bu soruya açık bir yanıt verecek ve sonra diğer sorulara geçilecek.

Ardından gelen iki soru... İnisiyatif kimdedir, bugün inisiyatifi elinde tutanların ipleri elinden kaçırması mümkün müdür? Emperyalist ülkeler bugün destek çıktıkları AKP'yi yarın başka güçlere yedirtmek isterler mi?

Birine, "inisiyatif kimde" sorusuna artık yanıt vermek istemiyorum. Yıllardır içeride ve dışarıda devrimci marksizm adına AKP'nin "hükümet olup iktidar olamadığı"nı söyleyenlerdedir yanıt hakkı! İkinci soruya ise "elbette" ama bugün Ergenekon adı altında toplanan küme söz konusuysa, "asla" yanıtı verilmeli. ABD, AB ve sermaye sınıfımız için AKP'yi, TSK'yı, MHP'yi ve CHP'yi aşağı yukarı aynı perspektife yerleştirmek esastır. Bunu büyük ölçüde gerçekleştirdiler.

Asli sorular setinin son halkası, doğal olarak şudur: Sol, emperyalizmin ve sermaye sınıfının AKP eliyle yürüttüğü kapsamlı saldırıya hangi perspektif ve araçlarla direnmelidir?

Bu saldırı “Ergenekon’da sonuna kadar gidilsin”le durdurulabilir mi veya Ergenekon operasyonu AKP’nin elinden alınarak emperyalist saldırı zayıf düşürülebilir mi?

Açıkçası, eğer devrimci hedeflerden söz ediyorsak, en kritik soru bu. Ve yanıt belli... Piyasacılığa, emperyalizme ve gericiliğe karşı sınıfsal temellere oturtulmuş bir mücadele gerekiyor. Ergenekon operasyonu ise tersine çevrilemez. Sol kendini başka bir zemine çekip, orada mücadele etmek durumundadır. Kontrgerilla ve darbecilikle de...

Ama Ergenekon operasyonu ve mahkeme sürecinde suskun kalınmayacağına göre, basacağımız zemini iyi tarif etmeli ve sağlama almalıyız.

Zaten yukarıda yer verdiğim dört temel soru, Ergenekon davası ile ilgili diğer soruların kilidini açmaktadır. Bir tanesine başta değinmiştim. Onu biraz değiştirerek, Ergenekon operasyonu nedeniyle kaçınılmaz olarak artan kamuoyu ilgisinden yararlanarak Türkiye’de yaşanan bütün cinayetlerin ve darbelerin hesabının sorulması ve sistemin ipliğinin pazara çıkması için sol nasıl bir çaba içine girmelidir sorusu gündeme gelebilir. Bu soruya “12 Eylül’ü sorgulamak” yeterli bir yanıt oluşturmuyor artık. Türkiye solu bir hesaplasmaya girecekse artık sermaye diktatörlüğüyle “tam boy” yüzleşmenin yolunu aramalıdır. 12 Eylül bir milatsa, Türkiye Cumhuriyeti’nin o günden bu yana bütün hükümetleri, bütün başat siyasetçileri ve bütün üst düzey bürokratları “suçlu”dur. Bu anlamda ok yaydan çıkmıştır.

Sonra, Ergenekon soruşturması sırasında kabul ettirilen “yeni bir hukuk” var... 12 Mart ve 12 Eylül’de hukuksuzluğun daniskası ve en kanlısı ile karşılaşmış olan Türkiye solu “oh olsun” modunda... Anlaşıldığı kadarıyla “nasılsa kabak solun başına pathıyor, bari içimizin yağı erisin” diye düşünülüyor. Peki madem böyle, yıllarca insan hakları ve demokratikleşme başlığı sosyalizm mücadelesinin üzerini örten bir ucube haline neden getirildi? Bu kadar önemsizse hukuksuz delil toplama, “gizli tanık” yaratma, özel yaşamın didik didik edilmesi, şimdiye kadar bir kısım sol ne ile ve neden iştigal etti? Oysa, sorulması gereken sorulardan biri şudur: Ergenekon davası sırasında Türkiye solu bir siyasal başlık olarak hukuk alanında nasıl bir konumlanış alacaktır?

Teşhir edecek ne kaldı!³⁴

Ergenekon operasyonu sola alan açmaz dedik. “Pislikler ortalığa dökülüyor ama” diyenlere “zaten ortadaydı” diye yanıt verdik. Eli kanlı ve kirli düzen güçleri mantığı, doğrultusu ve aklı hocası gün gibi ortada olan bir operasyonla bu pislikleri sola yapıştırmaya çalışıyordu. “Aman dikkat” uyarılarımız “Ergenekoncusunuz, darbecisiniz” saçmalığıyla karşılandı.

B.. götüren bir evin önünde “kokudan” şikayetçi topluluğun üzerine pencereden kovalarla çöp, püsür döküldüğünde verilecek tepki “gördünüz mü, biz dememiş miydik” olur mu?

Ergenekon operasyonu “pislik”leri sağa sola bulaştırmak ya da pisliklerden arınmak için gerçekleştirilmedi elbette. Ama uyarılarımız ille de işin bu kısmını önemseyip “işte cinayetler, katliamlar aydınlanıyor, sonuna kadar gidilsin”e odaklanmak isteyenler eydi.

Nitekim, Ergenekon operasyonu ne sola alan açtı, ne solun eli kuvvetlendi, ne de toplumda “solcular haklıymış” kanaati güçlendi. Artık darbeler dönemi kapanıyordu da, bu nedenle mi Türkiye solu 12 Eylül’ü protesto eylemlerinde sınıfta çaktı? İş bitmiş, görev tamamlanmış, geleceğe güvenle mi bakılmaya başlanmıştı, yoksa solun etki alanındaki kesimlerde umutsuzluk ve yılgınlık giderek yaygınlaşıyor muydu?

Hangisi sizce?

Bu soruya artık Türkiye solunun hiç akıldan çıkarmaması gereken bir “altın kural”la yanıt vermek gerekiyor: Kapitalizmin teşhiri tek başına sola alan açmaz, başka araçlarla desteklenmezse solun önünü keser.

Yolsuzluk, zorbalık, adaletsizlik, hukuksuzluk haberleri “steril” bir or-

³⁴ 19 Eylül 2008

tamda antikör üretir. Oysa Türkiye 12 Eylül'den itibaren kesintisiz bir çürüme süreci yaşamış, yanıt geciktikçe "direnc" unsurlarında da çözülme başlamıştır. Örneğin Ergenekon, başka boyutları bir yana, solun direncini büsbütün kırmaya dönük bir girişim olarak da görülmeli. Düzen, karşıdevrimci cinayet örgütlenmelerini, yüzünü sola dönenleri en fazla tedirgin edecek ideolojik koordinatta "sergi"lemenin yolunu bulmuş gibidir.

Tabloya bakanlar buradan umut çıkaramazlar. Ergenekon operasyonu na "profesyonel devrimci" kimliği ile değil, "dışarıdan" bakan sola meğilli kimse moral depolamamıştır; en yaygın sonuç "bu AKP ile baş edilemez" değilse, "her şey boş" yargısıdır.

Bu nedenle solun sırtını sistemin medyatik teşhirine dayamaktan bir an önce vazgeçmesi gerekmektedir.

Örnek olsun, Deniz Feneri davası AKP'nin canını acıtabilir ama bu haliyle sola kan vermez. Burjuva siyasetinde "namuslu adam" arayışının ve belli periyodlarla yapılan "temizlenme" seanslarının kapitalist düzene karşı mücadeleyi yükselteceği dönem kapandı, Türkiye "kirlenme eşiği"ni çoktan aştı. AKP'nin sadaka mekanizmalarına zamanında etkili ve cesur bir karşı koyuş geliştiremeyen sol, din bezirganlarının deşifrasyonundan en fazla daha bağınaz İslami modeller peşinde koşan gerici odakların yararlanacağını görmek zorunda kalacak ne yazık.

Tıpkı Bayram Meral'in Yol-İş'i bir aile çiftliğine dönüştürdüğüne tanık olan işçilerin "vay namussuz sendika ağaları, gün onlardan kurtulma günüdür" diye misyon üstlenmek yerine sendikalara ve genel olarak örgütlü mücadeleye sırt çevirmeyi tercih etmeleri gibi...

Çürüme dışsal bir olgu olarak açığa çıkarıldığı sürece, Türkiye'de emekçi sınıfların ve solun kendini aldatması da sürecektir.

Çürümenin "yakın" etkileri görülmedikçe, toplumun önemli bir kesiminin çürümenin parçası olduğu gerçeği bilince çıkarılmadıkça ve işçi sınıfı üzerinde bu bilinçle bir baskı kurulmadıkça gelen her yolsuzluk haberi solun altındaki zemini zayıflatır; zayıflatmaktadır da...

Teşhir yetmiyor... Seçenek yaratmak ve direnme yolunu göstermek gerekiyor!

Seçenek yaratmak için ise yine teşhir gerekiyor. Başka bir bağlamda,

farklı araçlar kullanarak...

Türkiye solu, kapitalizmin eleştiri ve teşhirinde artık seçici, hatta öznel olmak durumundadır. Verili gündemden uzaklaşmak zorunda değiliz. Ama onunla yetinmemek, sistemin uygun ve güvenli kanal yaratamadığı için açığa çıkarmak yerine örtmeye çalıştığı “ölümcül” noktalara odaklanmak gerekiyor.

Büyük siyasetle nüfusun büyük çoğunluğunun gündelik yaşantısının kesiştiği noktalardır bunlar her şeyden evvel... Sonra, sistemin meşruiyet kaynaklarında yaşanan değişimin çelişki biriktirdiği noktalar, bunlar da burjuva siyasetinde “sessizliğe” mahkum edilir, oysa direnç bu noktalara göz dikildiğine gelişir.

Demek ki, “medya rezil mezil ama her tür rezillik de ortaya çıkıyor” rehavetinden uzak durarak elindeki kısıtlı olanakları büyük bir özenle değerlendirip teşhirin çürütücü etkisini de teşhir edebilen bir çalışma yürütmek zorunda.

Öbür türlü umutsuzluğun ekmeğine yağ sürmektir.

Oysa umutsuz olan kapitalizmin kendisi ve bunu dahi solun sırtına yüklemeyi becerebilen bir akılla hareket ediyor düzen güçleri...

Büyük krizin kendini daha fazla hissettirdiği bir sırada solun umutsuz olmaya hakkı yok. Yeter ki, uygun noktalara yoğunlaşıp, hızlı ve tutarlı bir tavır üreterek sermayenin her şeyi kendine yontmasına izin verilmesin.

İşte yeni haliyle sol bunun için, bu çalışmaya katkı koymak için çıkıyor.

Taraf Kenan Evren'den taraf

“ ‘Sorulduğunda, Kenan Evren'den nefret ettiğini söyleyecek insanların büyük çoğunluğunun aslında öyle düşünmediği, öyle hissetmediği kanaatindeyim. Kenan Evren'e gerçekte antipati duymayan çok sayıda insan, algıladığı toplumsal baskılar nedeniyle 'tercihini çarpıtıyor' ve ondan nefret ettiğini, en azından onu onaylamadığını söylüyor.' Perşembe günü çıkan Yeni Aktüel'de Alper Görmüş'ün olağanüstü Kenan Evren portresindeki bu satırları okuduğumdan beri üzerinde düşünüyorum. (Alper Görmüş'ün tiryakilik yaratan Yeni Aktüel'deki 'Bence Portreler' köşesinden portreler çok yakın-

da Hayy Kitap tarafından 40 Benzemez Yüz başlığıyla yayınlandı.)
Üzerinden 12 Eylül buldozer gibi geçmiş pek çok kişiye de kırmaktan,
üzmekten korkarak soruyorum:

Siz Kenan Evren'den sahiden nefret ediyor musunuz?

Sahici, eli kanlı bir diktatörden beklenmeyecek kadar naif, az zekâli,
derinliksiz, patavatsızlık derecesinde açığsözlü birdarbeci karışımızdaki.
Bu çizgi diktatörün asker aklı ne ABD destekli neo-liberal ekonomiye
geçişe, ne Türk-İslam sentezleri yaratıp solu durdurmaya, ne İslamı
Türkleştirip İran Devrimi'nin etkilerinden Türkiye'yi korumaya ne de
Diyarbakır cezaevinde insanlığa karşı işlenen yaratıcı işkencelere er-
mez gibi duruyor.

Görmüş'ün Evren portresini galiba benimle aynı duygularla okuyan
Gökhan Özgün'ün şahane tespitiyle kartondan bir diktatör, bir çizgi
diktatör Kenan Evren."

YILDIRAY OĞUR
TARAF
15 Eylül 2008

Faşizmi güncellemek gerekirse...³⁵

Faşizm, sermayenin en gerici, en kanlı kesimlerinin diktatörlüğüdür... Böyle miydi?

Geçerli, en azından Üçüncü Enternasyonal'in bir dönemine damga vuran tanım buydu. İtalyan faşizminden ama daha çok Almanya'daki Nazi iktidarından hareket edilmişti. İyi tarafı, sınıf temelini ıskalanmıyordu. Kötü tarafı hiçbir şey açıklamıyordu. Sermayenin en gerici, en kanlı kesimlerini hangi kriterlerle belirleyecektik? Eğer faşizm burjuva sınıfının içinde belli bir kesimin öne çıkmasıysa, kapitalizmin kriz dinamiklerini, olağanüstü yönetme mekanizmalarını devreye sokan nesnel gelişmeleri ve bu gelişmelerin sömürücü sınıfın bütünü üzerinde yarattığı basıncı nasıl değerlendirecektik?

Bunlar çok tartışıldı ve bir ölçüde geride kaldı. Bugün faşizm üzerine pek az şey konuşuluyor; faşizmin klasiği, açığı, kapalı, sürekli arasına da çoğunu zamanında da anlamadığım farklar unutuldu gitti.

Unutuldu çünkü, faşizmin en temel özelliği olan açık ve katışıksız anti-komünizm, emek düşmanlığı şu veya bu nedenle, başından beri geri plana itilmişti. San ki faşizm esas itibariyle sermayenin iç dengelerinin ürünüymüş ve o dengelere müdahaleden ibaretmiş gibi, bir eğilim olarak "yeni dengeler" oluştuğunda faşizmin de rafa kalktığından emin olundu.

Faşizm, klasik haliyle, yani Almanya'daki biçimiyle zaten çoktan tarih olmuştu. Örnek olsun, 12 Eylül faşizmiyle Hitler faşizmi arasındaki farklılıklar, ortak noktalardan daha az değildi. Yunanistan'daki Albaylar cunta-

³⁵ 3 Ekim 2008

sı ile Mussolini İtalyası arasında paralellik kurmak sanıldığı kadar kolay olmuyordu. Bu nedenle, verdiğimiz örnekler dahil olmak üzere, birçok kanlı diktatörlüğün “faşizm” olup olmadığı zamanında çok tartışıldı.

Faşizmin temel özelliklerinden biri, burjuva demokratik kurum ve mekanizmaları dağıtması ya da baskılaması. Karışıklık biraz da buradan çıkıyor, çünkü bu işlemin ardındaki siyasi rasyonel çoğu kez ihmal ediyor. Sermaye faşizm eliyle, burjuva demokrasisinin, emekçi sınıfların örgütlülüğüne yardımcı olan, onların siyasal süreçlere yakınlaşmasına olanak sağlayan kanallarını ortadan kaldırmak ister. Bu kanallar genellikle sınıfsal açıdan geçişken kümelerin hareket etmesine imkan tanıdığı için, faşizm burjuvazinin diğer temsilcilerine de dokunur, onların bir bölümünü elimine etmeye çalışır.

Dolayısıyla esas olan, emekçi sınıfların en küçük örgütlülük ve hareketliliğine tahammülsüzlük, eşitlikçi düşünceye karşı alabildiğine sivriltilmiş anti-komünizm ve egemen sınıfın ekonomik ve siyasal krizini karşıdevrimci bir perspektifle aşmaya çalışmaktır.

Faşizm bu.

Ve bu anlamda, faşizm geride kalmaz.

Ne ad takarsanız takın, önemli değil.

Bilinmesi gereken, teorik olarak dünyada ve Türkiye’de faşizm, faşizm olmasa bile faşizan eğilimler için, şimdi, bundan on- on beş yıl öncesine göre daha fazla dayanak bulunduğudur.

Dünyada emeğe dönük saldırıların şiddeti, 1930’lu yıllardakinden hafif değildir. Benzer ölçekte kan dökülmemesinin nedeni, proletaryanın direncindeki zayıflama ve bunun yanı sıra, sermayenin daha farklı bir kuşatma ve saldırı stratejisi izlemesidir. İşçi sınıfı, gelişmiş kapitalist ülkelerden başlayarak, bütün dünyada siyaset alanının dışına çıkarılmaya çalışılmaktadır. Faşizm yürüyüşe geçen emekçiye atılan bir yumruksa, bugünkü sistem onun elini, kolunu bağlamış, ağzına da bant çekmiştir.

Militarizm, dincilik, anti-komünizm ve milliyetçilik hemen bütün kapitalist ülkelerde yükseliştir. Faşizmin şaşırtıcı kitleselliğe ulaşan ideolojik albenisinden eser yoktur ama buna ihtiyaç da kalmamıştır: Birçok örnekte kitle filan yoktur ki ortada!

Bütün bunlara giderek güçlenerek gelen kriz sinyallerini eklersek, teorik olarak faşizmin temellerinin oluşmakta olduğunu söyleyebiliriz.

Türkiye’de ise bu temel epeyce güçlenmiş, AKP bu temel üzerinde yükselmiştir.

Erdoğan’ın AKP’sinin sermaye ekonomik darboğaza girdikçe emekçi sınıflara dönük cebir ve şiddetinin artmayacağını kimse söyleyebilir mi? Bu konuda kendilerini sınırlamak isteyeceklerini düşünen var mı? Bu partinin dinci ve milliyetçi ideolojileri harmanlama yeteneğinden kuşku duyulabilir mi? Gereksinildiğinde MHP’nin bu harmana aşılacak üzere hazır tutulduğu aşikar değil mi? Devlet mekanizmasının AKP elinde nasıl kullanılabildiği 1 Mayıs’larda ve her tür hukuk kuralının bir kenara atıldığı operasyon ve soruşturmalarda anlaşılmıyor mu? Mussolini ve Hitler iktidarlara aynı zamanda mutlak çürüme ve bayağılık sembolleri olmuştu; AKP dekadans ve kitsch’i Türkiye’nin genetik yapısına yerleştirmede mi? Anti-komünizm her geçen gün daha fazla resmiyet ve güncellik kazanmıyor mu?

Bütün bunlar yetmeyebilir. Zaten “bu faşizmdir” denmesi gerekmiyor. Ancak teorik olarak, 2008 Türkiye’sinde faşizm üç aşağı beş yukarı böyle bir şeydir. Bunun bilinmesi yeterli ve gereklidir.

“İlimli faşizm!”³⁶

Son birkaç haftadır tümüyle kontrolden çıkan AKP, ülke çapında terör estiriyor. Gün geçmiyor ki bir düello çağrısı yapılmasın, birileri müfteri ilan edilmesin, bir vatandaş azarlanmasın... Öfke dalgasının yükselişine kesin bir tarih vermek zor ama, sonunda keskin sirke küpüne zarar vermeye başladı. Geçenlerde İzmir Aliğa’da iki AKP ilçe yöneticisi “sen şantajcısın”, “sen de hırsızısın” diye birbirlerine girdiler. ÖDP binasına “siyaset yasak” saldırısı AKP’nin tahammülsüzlüğünün son örneği Keçiören’de yaşandı.

Ankara’da Özgürlük ve Dayanışma Partisi’nin (ÖDP) Keçiören İlçe Örgütü dün gece polis ablukasına alındı. İlçe binasına asılan “Deniz

³⁶ <http://haber.sol.org.tr/mansetler/anamanset/4170.html>

Feneri Dışlı Çıktı, Durmadan Çalanlardan Hesap Soracağız” yazılı pankart polis tarafından indirildi.

Konuyla ilgili bir açıklama yapan ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Önder İşleyen, polisin, hukuksuzluğu alenen kabul ederek, “Deniz Feneri hakkında yazılanlar rahatsızlık yaratıyor, kesin talimat var” diyerek pankartı indirdiğini kaydetti. Böylece AKP’nin yalnız medyaya değil siyasi partilere de savaş açtığı görülmüş oldu.

En iyi savunma saldırıdır!

Önce Şaban Dışlı’nın istifasına neden olan yolsuzluk iddiaları, ardından Sakarya ve Gaziantep’te AKP’lilerin karıştığı yolsuzluklar, son olarak da Almanya’daki Deniz Feneri e.V davası... Başbakan, “en iyi savunma saldırıdır” düşüncesiyle, Aydın Doğan’la restleşti.

Doğan Medya Grubu’nun CHP ile ortaklaşarak partisini karalama kampanyası başlattığını söyleyen Erdoğan, önce “kirli çamaşırlarınızı ortaya dökerim” diye gözdağı verdi. Daha sonra partisinin Ankara İl Teşkilatı’nın iftarında hızını alamayarak “bu gazeteleri evinize sokmayın” diye boykot çağrısı yaptı.

Erdoğan’ın iftarlardaki, kongrelerdeki bu çıkışları, her taraftan fışkıran yolsuzluk skandallarıyla nasıl baş edileceği ve yaklaşan seçime partinin nasıl hazırlanacağı konusunda yol göstermiş olmalı ki, çok geçmeden başka partililerden de benzer çıkışlar gelmeye başladı. Zahid Akman, Deniz Feneri iddiaları, Dengir Mir Fırat ise ortağı olduğu bir şirketin kaçakçılık ve uyuşturucu ticareti yaptığı iddiaları karşısında, iddia sahiplerini düelloya çağırdılar.

İmam - cemaat hesabı, Başbakan’ın boykot çağrısını örnek alan AKP Trabzon Milletvekili Kemalettin Göktaş, “Partimizi karalayan Doğan Medya’nın sahibi Aydın Doğan, bir sabah evinden saat 06.00’da polisler tarafından gözaltına alınıp elleri kelepçeli olarak karakola götürülürse, buna hiç şaşırırmam” deyiverdi.

Bir saldırganlaşma bahanesi olarak “oruç” “Başbakan herkesle kavga ediyor. Galiba oruç başına vurdu.” Dobralığıyla ünlü Tunceli Milletvekili Kamer Genç, Erdoğan - Doğanatışmasına atfen busaptamadabulunmuştu. Gerçekten de, “bunlar, hayatı o şişenin içinden görürler” diyerek Moda’da içki yasağına itiraz edenlere çatan Başbakan’ın oruç kavramı, “dinime küfreden Müslüman olsa” dedirtiyor. Gün boyu televizyon programlarında “damga pulu yalamak orucu bozar mı” gibi tartışma-

lar yapılırken, AKP'lilerin ağızlarından çıkan yalan beyanlar, dört bir yana savrulan hakaretler, nedense oruçlarını bozmuyor. Hatta "oruç-luydum kendimi tutamadım" hafifletici sebebinin arkasına sığınarak, oruç bir saldırganlaşma bahanesi olarak kullanılıyor!"

soL HABER PORTALI

24 Eylül 2008

İnsan bir özür diler³⁷

Bu yazı, AKP bu sefer gerçekten gerileme sürecine girmişken “sol” adına daha az yanlış yapılsın diye hazırlanmıştır. Yazının adresi yok, muhatabı çoktur. Bugün AKP’den hayal kırıklığına uğramaya başlayan bir kısım “sol”un, bir daha bu kadar büyük bir hayal kırıklığı yaratmayacağına dair solcu bir iyimserlikle yazılmıştır.

Adalet ve Kalkınma Partisi’ne dönük “sol”dan destek bu yılın, geçen yılın konusu değil. Bu parti, 2002 Kasım seçimlerinden sonra iktidara geldiği andan itibaren, “solcu”muzun “devlet”le hesaplaşmasında müstesna bir yer elde ediverdi. Aslında bunun öncesi de var ama oralara kadar gitmemiz gerekmiyor, altı yıllık bilanço derdimizi anlatmaya yeter de artar bile...

Ta...ip Erdoğan ve arkadaşları eşi benzeri görülmemiş bir Meclis çoğunluğuna sahip olup hükümeti kurduklarında zaten çorbada memleketten bikan eski solcuların tuzu fazlasıyla hissediliyordu. “Statüko değişsin” diye tutturmuşlardı, kendi statükolarında en küçük bir gerileme olmayacağının rahatlığıyla esip gürlüyorlardı. Bürokrasi azalacak, devletli ve devletçi bakış açısı ortadan kalkacak, çağa ayak uydurulacak, Kürt meselesinde çatışmadan uzlaşmaya geçilecek... En heyecan vericisi de, Milli Görüş geleneğinin ve tarikatların sisteme entegre olarak modernleşeceğine ve ortada gericilik diye bir tehdidin kalmayacağına ilişkin tezleriydi.

Kesin konuşamam ama memlekette eski solcudan geçilmediğine göre,

³⁷ 10 Ekim 2008

2002’de gidip AKP’ye oy veren ve hâlâ “ben solcuyum” diyenlerin sayısı birkaç yüz bine herhalde ulaşmaktaydı.

İstedikleri gerçekleşti, AKP hükümet oldu. Bu kez eski solculara eksik solcular eklendi ve “şimdi bu AKP hükümet oldu ama iktidar olmasına izin vermezler, vah ki ne vah” dövünmeleri başladı. AKP filanca konuda adım atacaktı ama ah şu derin devlet yok muydu! Tayyip Erdoğan reformlar konusunda samimiydi ama Genelkurmay fırsat vermiyordu ki... Kürt sorununda çözüm kapıdaydı ama kapıyı MGK kilitlemişti! Nalet ol-
sundu şu asker vesayetine...

O halde, hükmeden AKP, iktidar sahibi de yapılmalıydı!

Strateji böyle kurulunca emeğe dönük saldırılar, işbirlikçi politikalar, gericiliğin yaşamın her alanına egemen olması, bütün bunlar “sol”un yasak savarcasına ilgilendiği konular haline geldi. Hele bir vesayet rejimi aşılsındı, o zaman bakılırdı icabına AK Parti’lerinin!

Aradan yıllar geçti, AKP kapitalizmin kemirmekte olduğu ülkeyi felaketin eşiğine getirdi. Kendi de çürüme yoluna giren toplumun önüne bir kez daha sandık kondu. “Sol” emperyalizmin, piyasa güçlerinin, gericiliğin en tehlikeli temsilcisini “fazla kale almama”yı öğütlüyordu. AKP zaten iktidar değildi, “düşman” başka yerdeydi. Birilerinin üfürdüğü “AKP gitti gidiyor, oyları yüzde 25’e geriledi” palavrası “solcu”muzun pek hoşuna gitti. Gerçek “iktidar” duruma el koyuyordu, eyvahlar olsun...

Olmadı! Yüzde 47’lik oy “sol”daki örtülü AKP’cilerde dahi panik yarattı. Mazlum dedilerse, mağdur dedilerse, bu kadar da değildi... Hem yüzde 47’lik oy acaba AKP’nin kendilerine hiç ihtiyaç duymaması anlamına gelir miydi?

Neyse ki, hayat bu kaygıyı hızla dağıttı. Bürokratik elitin yüzde 47 filan taktığı yoktu. Son kertede, AKP yine mağdur ve de mazlumdu. Seçimlerde istediği sonucu alamayanlar AKP’yi darbe yapıp indireceklerdi. “Sol” ne güne duruyordu, gün faşizme karşı mücadele, gün derin komployu deşifre etme, gün asker vesayetini yırtıp atma günüydü!

Varsın AKP emeğe saldırsın, ülkenin bağımlılık zincirini güçlendirsın, ülkeyi koyu bir karanlığa taşısın... “Onu indirmek isteyenlere karşı durmazsan, balyoz senin üzerine iner”! Öyle diyorlardı itiraz edenlere...

Bu arada AKP bir şahmerdan misali memleketin, emekçilerin üzerine çöküp durmaktaydı, ne gam! Mühim olan darbeyi savuşturmaktı. Demek ki neymiş, 12 Eylül öncesinde “sol”, Süleyman Demirel’e sahip çıksaydı bunlar olmazmış!

Lakin... Erdoğan, Demirel gibi yapmadı. Çünkü onu hem hükümet hem iktidar yapan ABD ve sermaye çevreleri, desteklemeye devam ediyorlardı. Bir ülkede emek ve insanlık adına ne varsa hepsini yok eden daha iyi bir aktör henüz bulmamışlardı. Beyefendi karşılaştığı badireleri atlattı, nedense “solcu”larımızın da pek sevdiği adlandırmayla “hukuk darbesi”ni püskürttü, darbecileri Ergenekon operasyonu ile madara etti vs. vs...

Şimdi “sol” AKP gerçekleri ile karşı karşıya...

Demokratikleşmeden eser yok, Kürt sorununda silahlar konuşmaya devam ediyor, liberallerin “diren, sakın uzlaşma” çağrısına AKP aldır-mıyor bile; askerle şiir gibi ilişki oldu bir destan, gazeteler kapatılıyor, dergiler toplatılıyor, işkencede insanlar ölüyor.

Şimdi sanki AKP onlara kazık atmış gibi, bir öfke bir öfke...

Ama insan önce bir özür dilemez mi! “Darbeyi uydurduk, AKP’yi tut-tuk” demeseniz de olur. “Darbeyi durdurduk, AKP’yi unuttuk” da olur...

Ergenekon'da tavır alma zamanı³⁸

Bu yazı, Ergenekon operasyonunun şu veya bu nedenle hayırlı olduğunu düşünüp de, sonrasında aklına kuşku düşenler için yazılmıştır. Başından itibaren operasyonun ne anlama geldiğini kavradığına inanan okur ise, yazarla "duygudaşlık" geliştirmek için bu satırlara göz atabilir.

Geldik Ergenekon oyununda yeni evreye... Duruşmalar başlıyor. Biteceği ise kuşkulu. İddianame okunacak, ekler, ek süreler, yeni tanıklar, yeni ekler...

Ve bu arada soğuyan yemek istendiği an arzu edilen baharatla pişirilecek, bir siyasal şantaj ve müdahale aracı olarak kullanılacak.

Buna da, sol adına, derin devletin ya da kontrgerillanın ya da çetelerin ya da darbecilerin tasfiyesi denecek, süreç bir demokratikleşme hamlesi olarak kutsanacak! Daha temkinli olanlar ise "fırsat çıktı, davadan yararlanalım, sonuna kadar gidelim, tünelin ucuna ulaşalım" demedeler. Bu muhakeme tarzına dair söylenmesi gerekenleri şimdiye kadar söyledik, özünü yineleyelim: Ergenekon davasından Türkiye'ye bir gram hayır gelmez, sola da eklemek çıkmaz!

Ergenekon süreci Türkiye'nin, Türkiye'nin emekçi halklarının, dolayısıyla Türkiye solunun zararınadır. Gerçekler açığa çıkıyormuş, halk uyanıyormuş, katiller birbirini yiyormuş... 2008 dünyasında gelişmelere buradan bakmak ayıp, yakışsız.

³⁸ 17 Ekim 2008

Sormak gerekiyor, Ergenekon soruşturmaları ile birlikte Türkiye'de hukuksuzluk arttı mı artmadı mı? AKP'nin kapatılmamasını "demokrasi" adına kazanım olarak gören solcular birkaç aydır yargıdan çıkan kararlara ve yargıya intikal eden başlıklara bir baksınlar. Daha önce "hukuk vardı" demiyorum, "hukuksuzluk arttı" diyorum. Ergenekon soruşturması ile birlikte devlet 12 Eylül dönemindeki dokunulmazlığını yeniden elde etti. Yazık ki bundan "sol" adına mutlu olanlar var!

Adnan Oktar'ın buyurmasıyla yayınlara yasak gelmekte. Hangi yayınlara? Evrim teorisini savunan hurafelere karşı duran yayınlara.. Yalnız sindirmek için değil, gericiliği meşrulaştırmak ve kurumsallaştırmak için... Hangi yayınlara? Türkiye'nin en büyük medya grubuna bağlı bir gazetenin internet sitesine. Çeki düzen vermek, en küçük bir "aydınlanma" kaçağına izin vermemek için... Onlara kolay öğretirler yobazlıkla uğraşmamayı; iki-üç basın emekçisinin kulağı çekilir, kararlılar kapı önüne konur, editörlere "para kaybediyoruz a canım, biraz dikkat" diye fısıldanır. Peki sol neyi öğrenmekte? Sol, Ergenekon'un ipini çekmekle meşgul olduğundan, Türkiye'de çekilmiş pimin farkında değil! Oysa Ergenekon operasyonu Türkiye'de gericilik ve cehaletin de önünü açtı.

Ergenekon operasyonu, Türkiye solunun bir kesiminin en fazla önem verdiği, yıllardır "her şeyin başı" olarak gördüğü konu olan Kürt sorununda da dengeleri değiştirdi. Dengeler nasıl değişti? Bir ara gerileyen Barzanicilik yeniden atağa kalktı mı? Kalktı. Çatışmalarda açık bir tırmanma yaşandı mı? Yaşandı. Çatışmalardaki tırmanma Barzaniciliğin ekmeğine yağ sürdü mü? Sürdü. Tuzağı geç de olsa fark eden DTP'nin "Türkiyeli" kanadı "çatışma" ortamında linç ve kapatma tehdidiyle kuşatıldı mı? Kuşatıldı. Çatışmalardan küçültülmüş ve dışarıya bakan profesyonel ordu ile şişirilmiş ve Kürt sorununda "karar" mekanizmalarına yerleşmiş bir polis gücü çıktı mı? Çıktı. "Asker başarısız" kampanyasının arkasından "ABD elinden geleni yapıyor, polis kentlerde saldırganları bir bir yakalıyor" söylemi geldi mi? Geldi. Bütün bunların Ergenekon operasyonu ile bağlantısı var mı?

Göremeyen, "Ergenekon'da sonuna kadar gidilmesi" için uğraşmaya devam etsin, mutlaka görecektir!

Ergenekon soruşturmasının düzen içi bir zemini olduğundan hiç kuşku yok. Bu ilk kez yaşanmıyor. O zaman ne yapacaksınız, sürecin hedeflerini ve emekçi halkın, Türkiye’de sürmekte olan sınıf mücadelesinin bundan nasıl etkileneceğini saptayacaksınız. Bu saptama üzerinden konum alacak, bu saptama üzerinden politika geliştireceksiniz.

Ergenekon operasyonu, devletin içindeki bir kliğin ötekini tasfiyesine indirgenemez. “AKP, yıpranan kontrgerillanın yerine kendi örgütünü kuruyor” da eksikli ve yanılsa götürecek bir değerlendirmedir. Ergenekon operasyonu Türkiye’yi daha işbirlikçi, daha piyasacı, daha gerici hale getirmek için yapılan müdahalenin bir parçasıdır.

Tamam böyle olsun ama Veli Küçük de cezasını bulsun, asker siyasete bulaşmasın, Türkiye sivilleşsin diye düşünebilir misiniz? İki kez hata olur... Daha işbirlikçi, daha piyasacı, daha gerici hale gelecekse Türkiye, Veli Küçük tali bir mesele haline gelir, askerin susması ve konuşması arasındaki ayrım azalır. Sonra daha işbirlikçi, daha piyasacı, daha gerici bir Türkiye Veli Küçük fabrikasına dönüşür –ki dönüşmektedir, asker değil ama toplum hepten susar.

Bunu istemeyen, bu Ergenekon saçmalığına açık tavır alır, “e biz paşalarla, faşolarla, yan yana mı geleceğiz yani” zıvalığından bir an önce kurtulur. Sen AKP vesayetini yırt at, Taraf solculuğundan tövbe et yeter! Devrimci tutum sergile, piyasacılığa, işbirlikçiliğe, gericiliğe karşı paşaların, faşoların rol çalmasına, kendilerini temize çıkarmalarına izin verme!

Aylar önce Ergenekon soruşturmasının “sol” olmadan istenen sonucu vermeyeceğini yazmıştım. “Sol” olmadan “sonuna kadar gidemezler” olarak okunabilirdi bu. Kimileri de böyle söylüyor ama “sol” olsun, müdahil olsun, sonuna kadar gidilsin, Türkiye demokratikleşsin, Kürt sorununda çözüm yolu açılsın diyorlardı. Ben “sol” olmasın, “sol” başka yerde olsun diyorum. Tarafsızlık filan değil, “üçüncü cephe” de değil, “sol” kendi felsefesinden şaşmadan toplumu taraflaştırsın, savcı Öz’le sanık Kerinçsiz arasında yer beğenmek gibi tuhaflıktan bugün Türkiye’de yaşanan kabusa karşı açık tavır almaya yönelsin. İşte böyle bir “sol” olursa sonuna kadar gidemezler, bir yerde durdurulurlar...

Silivri'de de AKP devesi!³⁹

Ergenekon davasında ilk duruşma dün yapıldı. AKP bu kez beni fena şaşırttı. Diyordum ki, bir siyasi partinin, yalnızca bir siyasi partinin değil, Türkiye'deki dönüşüm (dilerseniz tasfiye de diyebilirsiniz) sürecini hızlandırmak isteyen iç ve dış güçlerin etkili bir silah olarak kullandığı bu dava görgüsüz bir gösteriye dönüştürülecek. Başından beri hukukun yerlerde süründüğü süreçte bir anda “devlet ciddiyeti” ortaya çıkacak ve soruşturmayı “beğenmeyenler” bu ciddiyetin altında ezilecek!

Ne oldu, davanın motoru Başsavcı Zekeriya Öz davaya teşrif etmedi bile... Birçok gazete tutuksuz sanıklardan İlhan Selçuk'un duruşmaya gelmemesini haber yaptı. Selçuk daha tanınmış, daha önemli biridir hiç kuşkusuz ama asıl haber Öz'ün mahkemeye gelmemesidir.

Dava bir şova dönüşecektiyse, başrol oyuncusunun ortalıkta olması gerekiyordu. Bilmiyorum belki gerçekten şov dünyasının yöntemleri işleyecek, en sonda “ve karşılarınızda...” anonsuyla Zekeriya Öz duruşma salonuna girecek.

Yer bulursa tabii!

Başka tuhaflikları buraya almıyorum, çünkü duruşma, ap-ronda deve kesenlerin hazırladığı bir duruşma görüntüsü veriyordu. Ortalıkta “asrın duruşması”ndan herhangi bir iz yoktu. Neden? AKP bu kadar mı basiretsiz?

Bu soruya kesin bir yanıt veremeyeceğim. Ama mecburen, bu olasılığı bir kenara koyacağım ve soruyu şöyle soracağım: Bu karmaşa ve ciddi-

³⁹ 21 Ekim 2008

yetsizlik planlanmış olabilir mi?

Olabilir.

İki nedenle... Ergenekon davasında, soruşturma sürecinden iddianamenin hazırlanışına, hukukun sınırları çok zorlandı. Zorlandı diyorum, kibarlık yapıyorum. Bu noktadan sonra, tıkr tıkr işleyen bir dava, bu hukuksuzlukla uyuşmaz, sırtıdır. Daha da ötesi, ciddiyet baskın hale geldiğinde bu mahkeme çok ama çok zor yürür. Bu nedenle “AKP işi” bir karmaşa özellikle tercih edilmiş olabilir.

Diğer olasılık ise, soruşturma ve iddianame safhasında istediğini elde eden AKP’nin artık işi sulandırıp bu mahkemeyi değersizleştirmeye karar vermiş olmasıdır. Çünkü mahkemenin bu iddianame ile nasıl karara bağlanacağı bilinmemektedir. İddianame ortadadır, ancak, savunmalara geçildiğinde, muhtemeldir ki, AKP’nin canını sıkkan gelişmeler yaşanacaktır. Bu nedenle AKP mahkeme sürecini arabeskleştirip, işin diğer cephesini ek soruşturma ve gözaltılarla canlı tutmayı tercih edebilir. Nitekim bu sabah, Ergenekon soruşturmasının “sonsuza kadar süreceği” izlenimini destekleyen haberler gelmektedir.

İlk günün AKP cephesindeki yansıması budur.

Peki, kontrgerillanın, çetelerin tasfiyesi?

Silivri’den gelen fotoğrafta Türkiye’de özgürlükler, insan hakları, demokratikleşme adına bir şeyler var mıydı?

Olmayacağını başından beri söylüyoruz. Sanıklar arasında katiller var, faşistler var, çeteciler var... İlginç, sanıklar arasında birbirlerini böyle suçlayanlar da var.

Bunun bir önemi var mı?

İddianamede 16 Mart katliamı var mı? Dün, Ergenekon ciddiyetsizliği yaşanırken dava düşüverdi... 16 Mart katliamını devlet yapmadı mı? 12 Eylül 1980 darbesi, devlet darbesi değil mi? Öldürülen binlerce devrimcinin katilleri nerede? Kaçırılan, gece karanlığında sırtından kurşunlanan, çapraz ateşe tutulan Kürtlerin katilleri nerede? Katilleri bıraktık, bunlar Silivri mahkemesinin gündeminde mi?

Silivri mahkemesinde “AKP’ye karşı işlenen suçlar” gündemde, diğer başlıkların hepsi aksesuar.

Kapsam genişlesin! Solda bazılarının talebi bu doğrultuda...

İlk başta AKP'yi askere bekçiye karşı cesaretlendirmek için yapıyorlardı. Şimdi biraz toparlanıldı, AKP'yi sıkıştırmak için bastırılıyor: Bu iddianame yetmez...

Bu iddianame yeter! Bu iddianame, bütün tuhaflığına rağmen, doğrultu itibariyle son derece sağlam bir iddianamedir. Özü şudur: Emperyalizme, AKP'nin temsil ettiği değerlere, ABD çıkarlarına, gericiliğe karşı çıkmak suçtur!

Bu davanın bağırsak temizliğiyle bir ilgisi yok, devletin aşırı kirlenen bir ekipten kurtulmasıyla da ilgisi yok! Çiller'in cilt bakım seti, Ağar'ın fiyakası, "aşırı kirlenme"yi engelliyor mu sanki!

Peki o halde ne yapılmalı?

Türkiye solu emekçilere, halklarımıza, devrimcilere, aydınlara, insanlığa karşı devletin işlediği bütün suçları; katliamları, darbeleri, cinayetleri açık kanıtlarıyla birlikte bir siyaset ve hukuk dosyası haline getirmelidir. Veli Küçük "orada" değil "burada" demelidir. "Özel kuvvetler", "özel hareket", "özel harp", "komando kampları", "hizbullah", "alperenler", "ocaklar", "jitem"... Türkiye solunun hazırlık dosyası için Öz'ün dosyasına gereksinimi mi var?

Kapsam genişlemesi olmaz. Yeni bir çerçeve gerekiyor.

"Belediye otobüsü gibi"⁴⁰

Aylar öncesinden belli olmuştu: 46'sı tutuklu 86 sanığın yargılanacağı 'asrın davası', Silivri Ceza İnfaz Kurumları Kompleksi içinde bulunan duruşma salonunda görülecekti. Hukukçular, davanın cezaevinde yapılmasının, yani yargılama, sorgu ve cezanın aynı mekânda tamamlanmasının engizisyon anlayışını yansıttığını söylemişlerdi. Ancak, yargılamayı yapacak olan İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi, sanık sayısının fazlalığını dikkate alarak, izdiham yaşanmaması ve güvenliğin sağlanabilmesi bakımından duruşmaların burada yapılmasını karara bağlamıştı.

Hazırlıklar haber bültenlerinden saniye saniye aktarıldı. Çoğunluğu

⁴⁰ <http://haber.sol.org.tr/mansetler/anamanset/5191.html>

Tekirdağ ve Kandıra F tipi cezaevlerinde tutuklu bulunan Ergenekon sanıkları, duruşmaların yapılacağı Silivri Ceza İnfaz Kurumları kampüsüne sevk edildi. 442 klasörlük Ergenekon dosyaları da Silivri'ye taşındı. Duruşma salonundaki özel ses ve görüntü sistemleri teknisyenler tarafından kontrolden geçirildi. Keskin nişancılar konuşlandırıldı, yerleşke girişine de mobese kameraları yerleştirildi. Televizyon kanalları yerleşke yakınında kamp kurdu. Silivri esnafı hazırlıklarını tamamladı. Oteller, restoranlar, dolmuşlar... Her şey hazır!d!

İtişmeyelim, önlere doğru ilerleyelim

Haklarını teslim edelim, esnaf iyi hazırlanmıştı da, yargı organları için aynı şeyi söylemek güçtü... Şeffaflık ve demokrasi cılası çekilmiş dava, tam bir karambole dönüştü. Sanık ve tutukluların yakınları ve avukatları, gazeteciler, ceza infaz memurları... Çoğu kapılardan girmeyi bile başaramadı. Ergenekon davasını büyük demokratikleşme hamlesi olarak gören bir gazetenin çizeri 'salonun 300 kişilik olduğunu söylüyorlar, ama ayakta bile çok sıkıştıktı, belediye otobüsü gibiydi' ifadelerini kullanmak zorunda kaldı. Dava tam da bu kaosu engellemek için Silivri'de görülmüyor muydu? Alınan önlemler günlerdir uzun uzadıya anlatılmıyor muydu?

İddianame okumakla zaman kaybedilmedi!

Duruşma başlar başlamaz anlaşıldı ki, 'yer dardı'. Hatta, başlar başlamaz bile denilemez, başlayamadan, ara verildi. Mahkemenin ilk kararı da böylece hızla verilmiş oldu! Duruşma saat 13.00'e alındı. Türkiye'yi şeffaflaştıracak davada görebildiğimiz şey, robot resimlerden ibaretti; çünkü büyük ölçüde telefonların dinlenmesi üzerine kurulu olan davada basının görüntü alması yasaktı. Duruşma başladığında ise usulde yine bir değişiklik yapıldı. 'Zaman kazanmak' için olsa gerek, iddianame okunmadan, yani suçlamanın ne olduğu bildirilmeden sanıkların ifadesi alınmaya başladı. Kafka'nın ünlü 'Dava'sı sanki yeniden sahneye kondu. Kısacası tüm güne bir kargaşa hakimdi. Temel hukuk kurallarının esnekliği de fark edildi bu arada. Tutuklu ve tutuksuz sanıklar, aynı davada ayrı ayrı yargılsın denildi, sanık avukatları sayısına kota konuldu... Günün sonunda da pek fazla yol kat edilemeden, dava 23 Ekim'e ertelendi...

Asrın savcısı ortalıkta yoktu

‘Asrın davası’nda başından beri resmi açıklama, bilgilendirme yapılmıyordu. Dava süreciyle ilgili bildiklerimiz, medyanın hayal gücüne bırakılmıştı, medya da üstüne düşeni hakkıyla yerine getiriyordu. Açıklama yapmayı sevmeyen ‘asrın savcısı’ Zekeriya Öz, dün de duruşmaya katılmamayı tercih etti.

Aslında tüm bu olacakları başından tahmin etmemiz gerekirdi. Yalnızca ülkenin değil, dünyanın dikkatle izlediği davayla pek ilgilenmemeyi tercih eden Adalet Bakanı, belki de işin fos çıkacağını bildiğinden, sabah saatlerinde bir açıklama yaparak bizi hazırlamaya çalışmıştı! Şahin, ‘Ergenekon davası, bugün Türkiye’nin muhtelif yerlerinde görülmekte olan davalardan herhangi biridir’ demişti... ‘Asrın davası’ diye abartılacak bir durum yoktu ve sıradan davalarda da böyle şeyler olurdu!”

sol HABER PORTALI

21 Ekim 2008

Sonuna kadar gidin!⁴¹

Ergenekon'da kimilerine göre dokuzuncu, kimilere göre onuncu dalga operasyon da geride kaldı. Şimdi solda yine tartışma başlayacak. Bu yazı, ortalamanın daha solda duracağına dönük umutla ama AKP karşıtlığının solu belirlemeye başlamasından rahatsızlık duyanların "paşalar saksı gibi dizildi, işte faşizmin sonu" diye malum nakarata başlayacaklarına ilişkin güçlü sinyaller geldiği için yazıldı.

Son gözaltılarla birlikte Ergenekon'un bir demokratikleşme hamlesi ya da fırsatı olduğunu düşünen solcuların ne tür tepkiler verdiklerini merak ediyorum. "Helal olsun adamlara, bunu da yaptılar" diyen çıkmıştır, yanındakini dürterek "oh olsun ...'ye" gibisinden ağzını bozan da... Ve eminim Yalçın Küçük'ün evinden paldır küldür minibüse bindirilişini gülümseyerek izleyip "şimdi emniyet sorgusunda sorarlar ona 'Yalçın bey, Sabetaycı mısınız' diye" esprisini yapan solcularımız mevcuttur. Bütün bunlardan sonra iş "ciddi" siyasete geldiğinde, "süreci daha da boyutlandırmak için neler yapmalı, sonuna kadar gidilmesi için hükümet ve de yargı nasıl cesaretlendirilmeli" sorularına yanıt aramak üzere tartışmaya başlamışlardır muhakkak.

Diyelim ki, sonuna kadar gidildi, Necdet Sezer gözaltına alındı. İddia da o ya, "Anayasal düzeni zorla değiştirmek, bu amaçla silahlı örgüt kurmak"! Sezer'in yanına Kıvrıkoğlu da eklendi, Silivri süreci iyice renklendi.

Bu tablodan sol adına mutlu olacak var mıdır? Bu tablodan mutlu olan

⁴¹ 10 Ocak 2009, *soL dergi*

solcu mudur?

Bu süreç sonunda Türkiye demokratikleşmiş midir, Türkiye daha az bağımlı mı olmuştur, Türkiye’de emekçi sınıfların örgütlenme ve siyaset yapma hakkı genişlemiş midir, Kürtlere eşitlik yolu açılmış mıdır, ülke-miz emperyalist projelerden kurtulmuş, NATO’dan çıkmış mıdır?

Yoksa Türkiye’nin daha da gericileşmesi, emperyalist planlara daha fazla entegre olması, piyasanın ve sermayenin iyice özgürleşmesi için daha elverişli koşullar mı yaratılmıştır?

Buna yanıt verilecek, buna yanıt vermeden “e işte gördünüz mü çetelerin ortaya çıkmasından rahatsız oldular” diye devrimcilere çamur atılmayacak. Açıkça yanıtlanmalı. Bir, cesur savcıların, hakimlerin hükümetten ve TSK’dan bağımsız bir biçimde Türkiye’de tarihsel bir temizlik yaptığını mı düşünüyorsunuz? Evet mi, özür dilerim, aptalsınız! Hayırsa, AKP’nin derdi ne, AKP nasıl bir Türkiye istiyor, AKP’ye kim akıl veriyor, Türkiye nereye gidiyor sorularına da yanıt gerekiyor. İşinize gelmedi mi, özür dilerim, suç ortağısınız.

Bakın şu anlaşılır, doğrudan siyasal bir iddianız yoktur, memlekete bakınca içiniz kararıyordur, umudunuz tükenmiştir, Veli Küçük’e, İbrahim Şahin’e, zamanın muktedir komutanlarına bakıp bakıp “beter olun” dersiniz. Bu hissiyat Türkiye’de meşru olmayacak nerede meşru olacak? TSK, ve bütün “güvenlik” mekanizmaları, sistemin bekçisi olarak az mı acı çektirdi bu halka?

Ancak bu bir hissiyat... Siyasetten, kamuoyu vicdanından uzak tutulması gereken bir hissiyat.

Zaten AKP tam da bunu yapmaya çalışıyor. Büyük bir ustalıkla kendini yeniden yapılandıran devletin kötü sicilini, ona zarar vermeyecek, tam tersine onu güçlendirecek biçimde toplumun önüne koyuyor ve diyor ki, “işte benimle uğraşanlar bunlardır”

Konu bu zaten. AKP, kendine dönük sistem-içi direnci kırarak toplum-daki direnç noktalarını da paralyze etmenin hesabını yapıyor.

Ve kimsenin farkına varmadığı bir mevzi elde etmiş durumda. Son operasyonun ardından “seçilmiş hükümeti düşürmek” gibi bir suç icad edildi. Televizyon programlarında, köşe yazılarında bu kullanılıyor. Eskiden

“anayasal düzeni silah zoruyla değiştirmek”ti suç. Arada fark var, burjuva hukuku açısından fark var. Seçilmiş hükümet ille de seçimle değişmez. Hukuk yolu açıktır, kamuoyu baskısı yolu açıktır. Bunlar burjuva hukuna içkin şeyler ama el çabukluğuyla, “seçilmiş hükümete karşı fesat” türünden bir suç çeşidi yaratıldı.

Solda bu icattan nasıl bir sonuç çıkarılıyor?

Sanılıyor ki, bundan böyle darbelere geçit verilmeyecek!

İnanılır gibi değil, darbelerin seçilmiş hükümetleri devirmek için yapıldığını düşünenler var demek ki! İşçiler, devrimciler neci? Onlar aksesuar, büyük tepişmeler arasında kaynayan, canı yanan zavallılar. O halde, ne yapılacak? O halde, seçilmiş hükümetlerin arkasında sağlamca durulacak, böylece işçiler, emekçiler, devrimciler paçayı kurtaracak!

Sınıfsal bakış açısı bir kez kaybolunca, makine böyle dağılıyor işte.

AKP delicesine emperyalist projelere doğru koştururken, memleketin her bir noktası yağmalanırken, ülke karanlığa mahkum edilirken, hükümetin kendini sağlama alma girişimlerine soldan destek verip, “sonuna kadar gidin” diyenler var. Gidecekler, Gazze’ye gidecekler, BOP’a, ılımlı islama, Barzani’yle Osmanlı yarenliğine gidecekler.

Gelelim, zamanlama konusuna... AKP’nin on güne neler sığdırdığına bir bakın. Kürtçe televizyon, Nâzım’a vatandaşlık, İsrail’e lafta dayılanma, perde arkasında asker konusunu bağlama ve Ergenekon’da yeni dalga. Burada seçim yatırımı var, kriz baskısını hafifletme var ama daha fazlası da var. AKP zaman yitirmiyor, inisiyatifi elinden hiç kaçırmak istemiyor. Bu nedenle gelişmeleri güç durumdaki AKP’nin karşı atağı olarak değerlendirmek, AKP’yi hafife almak demektir.

Kürtçe televizyon atağı, hafife alınamaz. Nâzım’a vatandaşlık hafife alınamaz. Bunlar iyi düşünülmüş adımlar. Ve şimdi soruyorum, son gözetilirden sonra “sevindirici gelişme” diyen DTP milletvekillerine, Kürtçe televizyona neden dudak büktünüz ve karşı çıktınız? Herhalde tıpkı bizim gibi, karşı değilsiniz Kürtçe televizyona. Ama tıpkı bizim gibi tepki verdiniz, bu başlıkta “sonuna kadar gidilsin” demediniz. Gitmesin mi? Neden?

Biz Nâzım’ın vatandaşlığı konusunda 500 bin imza toplamıştık, AKP’nin

son kararname manevrasına hiç prim vermedik, “sonuna kadar gidin” talebimiz de olmadı. Çünkü AKP’nin “büyük hesap”larla hareket ettiğini biliyorduk. Bunu biliyorsanız, tutarlı olacaksınız, sevinmeyeceksiniz.

“Son operasyonlara CHP gibi tepki verdiler” başlığıyla TKP açıklamasını haberleştiren “özgürlükçü solcu”lar, siz de tutarlı olacaksınız, bu türden tarikat basını numaralarına kalkışmayacaksınız. Ergenekona gelince CHP faşist, belediye seçimlerine gelince CHP demokrasi kürsüsü, öyle mi? Durmayın o zaman, sonuna kadar gidin!

Susurluk bağlantısı mı, Susurluk intikamı mı karışmış...⁴²

“Ergenekon operasyonunda bu kez 28 Şubat döneminde kritik roller üstlenmiş asker ve sivil isimler gözaltına alındı. 6 ildeki operasyonlarda gözaltı sayısı 38’i buldu. 9 muvazzaf subay da emniyete götürülürken bir subayın evinde bombalar çıktı..

Ergenekon Terör Örgütü’ne yönelik dün sabah 10’uncu dalga operasyonu yapıldı. 6 ilde eş zamanlı gerçekleştirilen operasyonda Yazar Prof. Yalçın Küçük, eski Özel Hareket Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin, yeğeni Erdal Şahin, Eski Genelkurmay Adli Müşaviri emekli Tümgeneral Erdal Şenel, MGK eski Genel Sekreteri emekli orgeneral Tuncer Kılınç, Eski Harp Akademileri Komutanı emekli orgeneral Kemal Yavuz, YÖK eski Başkanı Kemal Gürüz, Bedrettin Dalan’ın oğlu Barış Dalan’ın da aralarında bulunduğu 38 kişi gözaltına alındı. 19 aydır süren Ergenekon soruşturması kapsamında bir ilke de imza atıldı. İstanbul, Ankara, İzmir, Sakarya, Şırnak, Kastamonu, Koceli’nde bir yarbay, 4 albay, bir yüzbaşı, 2 binbaşı, bir üstteğmen olmak üzere 9 subay gözaltına alındı. Haziran 2007’de İstanbul Ümraniye’de bir gecekonduunun çatısında 27 el bombasının bulunmasıyla başlayan ve daha sonra İstanbul’da Türkiye’nin en büyük davalarından biri olarak mahkemeye taşınan Ergenekon soruşturması, 28 Şubat döneminin önemli isimlerine yapılan 10. dalga operasyonu ile gündeme bomba gibi düştü.

⁴² <http://arsiv.sabah.com.tr/2009/01/08/haber,B33C7703F8D44AB78AC888CC1C1C114.html>

Genelkurmay'a bildirildi

Arama ve gözaltı emrini içeren mahkeme kararı sabah erken saatlerde Genelkurmay Başkanlığı ve Merkez Komutanlığı'na bildirildi. Savcılık emrini alan İstanbul polisi de Ankara Emniyeti Terörle Mücadele ekipleri ile birlikte çalıştı. Operasyona katılacak polislerden, bilgi verilmeden dün sabah 06:00'da görevlerinin başında olmaları istendi. Sabahın erken saatlerinde terörle mücadele ekipleri tarafından gerçekleştirilen operasyonlara, olay yeri inceleme ve bilgi işlem uzmanları ile ve sağlık personeli de katıldı. İşte operasyonlar sırasında yaşananlar:

Prof. Yalçın Küçük: Evine ilk operasyon yapılan isim, aykırı fikir ve çapkınlarıyla bilinen yazar Prof. Yalçın Küçük'tü. Küçük'ün evine polis saat 06.50'de geldi. 12 polis, 5 saat süreyle evde arama yaptı. Arama sırasında Yalçın Küçük'ün moralli olduğu ve polisler 'yardımcı' olduğu belirtildi. Arama sonucunda Yalçın Küçük'ün bilgisayarındaki tüm bilgiler kopyalandı. Polis, CD'lere ve bazı kitaplara da el koydu. Saat 12.00 itibarıyla Yalçın Küçük kalpağını taktı, polislerle birlikte emniyetin yolunu tuttu. Küçük evinde arama yapılırken not gönderdi: 'Cumhuriyet 2008'de çökertilmiştir Bir diktayı yaşıyoruz, intikam operasyonu var. Benim için elle gelen düğün bayram olur.' Emniyet müdürlüğü girişinde ise Küçük, 'Diktatörya' diye bağırıyordu. Küçük daha sonra adli tıpta sağlık kontrolünden geçirildikten sonra emniyete giderken, 'Ergenekon ile nasıl bir bağınız var?' şeklindeki soru üzerine 'Onu öğreneceğim, ben de öğreneceğim. Ben bütün diktatör-yalarda gözaltına alınıyorum. 12 Mart'ta, 12 Eylül'de, Eylül'de, bu dönemde de alınıyorum. Bu, benim mesleğimin bir parçasıdır, bu kadar' dedi.

Gürüz'ün evinde 4 saatlik arama

Prof. Kemal Gürüz: İkinci baskın saat 07.50'de geldi. 28 Şubat sürecinin de içinde bulunduğu iki dönem YÖK Başkanlığı yapan Prof. Dr. Kemal Gürüz'ün Ankara Yıldız'da bulunan evine 10 kişilik polis ekibiyle baskın yapıldı. Gürüz ailesinin dışarıyla bütün bağlantısı kopunca, basın mensupları baskının olduğunu dışarıdaki ayakkabılardan anladı. Arama sırasında Gürüz'ün bilgisayarındaki bilgiler kopyalandı, fotoğraf makinesi, telefon defteri ve YÖK Başkanlığı döneminden bazı belgelere el konuldu. Tutanak tutulurken evde Gürüz'ün komşularından birinin yer aldığı, ancak avukat bulunmadığı öğrenildi. Arama sırasında CHP Genel Başkan Yardımcısı Yılmaz Ateş, milletvekilleri Nur Serter ve Nesrin Baytok Gürüz'ün evine geldi. Ateş, Gürüz'ün

Sonuna kadar gidin!

kapısını çaldı. Kapı açıldı, ancak polisler Ateş'i gördükten sonra hiçbir şey söylemeden kapıyı kapattı. Ateş ve arkadaşları binanın önünde beklerken, polisler iki koluna girerek Gürüz'ü evden çıkardı. 12.40'ta evden çıkarılan ve gülümsediği dikkat çeken Gürüz, sorulara yanıt vermedi. Gürüz sivil bir araca bindirilerek emniyete götürüldü ve adli tıp kontrolünden geçirildi.

Emekli Orgeneral, eski MGK Genel Sekreteri Tuncer Kılınç: Üçüncü baskının saati 08.00 oldu. Genelkurmay'ın bilgisi dahilinde Merkez Komutanlığı'na bağlı askeri personelin eşliğinde Kılınç'ın evinde 3 saat 15 dakika arama yapıldı. Aramalar sırasında Kılınç'ın evinde bulunan bilgisayarın içindeki dosyaların yedekleri alındı. Aramaya askeri savcının da eşlik ettiği belirtildi.

Emekli Tümgeneral Erdal Şenel: 28 Şubat döneminin Genelkurmay Adli Müşaviri emekli Tümgeneral Erdal Şenel'in evine de sabah saatlerinde baskın yapıldı. Gözaltına alınan Şenel'in evinde de bilgisayarda bulunan bilgilerin kopyalandığı öğrenildi.

İbrahim Şahin: Ankara'da Susurluk'un kilit isimlerinden Emniyet Genel Müdürlüğü eski Özel Harekât Daire Başkan Vekili İbrahim Şahin de gözaltına alındı. Şahin, geçirdiği kaza sonrasında sürekli rahatsızlığı nedeniyle 10. Cumhurbaşkanı Sezer tarafından affedilmişti. İbrahim Şahin'in yeğeni Erdal Şahin için de gözaltı emri verildi. Sabah saatlerinde Dikmen'deki evinden alınan Erdal Şahin'in eşi, 'İbrahim Şahin amcamız olur. Sabah polisler evde arama yaptı. Bir şey bulamadılar, Erdal'ı gözaltına aldılar' dedi.

Engin Aydın: Eski Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün başkanışmanlığını yapan Aydın'ın evine de baskın yapıldı ve bazı dokümanlara el konuldu.

Muvazzaf subaylar gözaltında: İlk kez görevdeki rütbeli subaylar da gözaltına alındı. İstanbul, Ankara, İzmir, Sakarya, Şırnak, Kastamonu, Koceli'nde bir yarbay, 4 albay, bir yüzbaşı, 2 binbaşı, 2 üsteğmen gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında Gölcük Donanma Komutanlığı'ndan emekli Hasan Çınar da bulunuyor.

Sivas'ta 12 kişi: Sivas'ta gözaltına alınan ve aralarında eski Ülkü Ocakları başkanı ile bir öğretim görevlisinin de bulunduğu 12 kişinin ise Sivas Ermeni camaati temsilcisine suikast yapmayı planladıkları iddia edildi.

Uçakta FBI düzeni

Ankara'da gözaltına alınan Yalçın Küçük, İbrahim Şahin, Kemal Gürüz, Erdal Şenel, Tuncer Kılınç ve Erdal Şahin, dün 20.05'te uçakla İstanbul'a getirildi. Kelepçelenmeyen zanlıların 'FBI düzeniyle' uçakta iki polis arasına oturtulduğu belirtildi. Ankara'dan getirilen 6, İzmir'den getirilen 2 ve İstanbul'da gözaltına alınan 7 kişinin İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne sevkedildikleri belirtildi. İşadamı Hüdayi Ünlüer de dün akşam gözaltına alındı ve son dalgada gözaltı sayısı 38'e yükseldi."

SABAH
8 Ocak 2009

Ergenekon, teori, teslimiyet⁴³

“Kanıt istiyordunuz, işte kanıtı” diyor yandaş medya. “Aaa, bak şimdi inandım” diyor demokrasi, liberali. Kanıt? İnanmak?

Türkiye’nin her tarafının silah deposu haline getirildiğini bilmiyorduk da, “kazı”dan mı öğrendik? Türkiye’nin üniformalı ve üniformasız düzen bekçilerinin ideolojik, siyasal ve ekonomik nedenlerle, hiyerarşi dahilinde ve de haricinde cinayet işlemek, provokasyon yaratmak, katliamlar gerçekleştirmek için her tür olanağa sahip olduğunu yıllardır söylemiştik de, bunu Ankara çukurlarında mı keşfettik?

İkna etmek için bunları ortaya dökeceklerse, “kolay ikna olan”lara önerim, “cikk” yapsınlar, “bu kadarı yetmez” desinler, saçılın ortaya mümkün olduğunca çok cinayet aleti... Gerçi, bitmez, tükenmez ama yine de biraz eksilsin, üstüne çokça “kurşun sıkan kahraman” feda edilsin, Ergenekon operasyonunun tarihsel hedeflerine ulaşmak için böyle bir “bedel” ödesinler. Ucuza ikna olunmasın yani...

Ama en güzeli, hiç ikna olunmasın!

Bombalara, suikast silahlarına değil, onlardan çok var... Askerde var, poliste var, sivil faşistlerde var... Daha günceli, devletin içindeki çekişmede bütün taraflarda illa ki var... AKP’den hoşnut olmayan kimi odakların bir değil, onlarca “kanlı” hesap yaptığından da emin olabilirsiniz. Bunların bir bölümü kontrol altındadır, bir bölümü tasfiye edilmiştir, bir bölümü saf değiştirmiştir, her şey mümkündür. Şimdi sayısız zuladan birkaçını patlatmaya karar verdiler. Gerçek mi gerçek!

⁴³ 13 Ocak 2009

Elbette gerçek! Ama bizden ikna olmamız istenen bu değil ki? Zaten bu, solun yıllarca söylediği, topluma anlatmaya çalıştığı şeydi: Bu düzen suç örgütleriyle, suç örgütlerinin halka karşı işlediği suçlarla ayakta duruyordu.

Bizden ikna olmamız istenen ise şu: AKP, kendi çıkarları için de olsa, Türkiye'deki devleti "suç" yapılanmasından, adını koyalım, "kontrgerilla örgütlenmesi"nden arındırıyor ya da en azından bu örgütlenmeyi zayıflatıyor.

İkna olmayın, kazmaya devam etsinler, daha fazlasını gözden çıkarsınlar; ikna olmayın, operasyonun siyasi hedefleriyle ilintili psikolojik savaşa teslim olmayın!

Evet operasyonun siyasi hedefleri var. En tepeye "AKP karşıtlarını tasfiye etmek, etkisizleştirmek istiyorlar"ı koyamayacağımız kadar önemli siyasi hedefleri. ABD, Türkiye'de bu işe kafası yatan kesimlerle birlikte Türkiye'yi yeniden yapılandırmak, yeniden konumlandırmak istiyor. Temel hedef bu... Ondan sonrası geliyor; düzen içi güç dengelerinin değişmesi, solun tasfiyesi, Kürt sorununda "Amerikancı çözüm"ün önünün açılması...

O halde önce bu hedefe dair karar verilecek. Böyle bir hedef var mı? "Yok" diyorsanız, hayırlı olsun, Ergenekon operasyonundan demokratikleşme, insan hakları ve hatta "devrim" adına sevinmeye sonuna kadar hakkınız var. Yok, böyle bir dönüştürme hedefinin olduğuna kanaat getirdiyseniz, o zaman bunun iyi mi, kötü mü olacağına karar vermeniz gerekiyor. Bu konuda nasılsa tabular yıllar önce yıkıldı, rahat olunuz! "Demokrasi ve özgürlük emperyalistlerden gelse dahi kabulümüzdür", sol adına hiç de müstehcen bir yaklaşım olarak algılanmıyor. Öyle olmuyorsa, böyle... Eğer ABD'nin Türkiye'ye demokrasi getirmeye karar verdiğini düşünüyorsanız, dışarıdan destek de verebilirsiniz bu sürece, süreci sola çekmeye de çalışabilirsiniz. Siyaset biraz da fırsatçılık değil midir? ABD ve de AKP kendi emelleri doğrultusunda bir operasyon yapıyorlar ama siz de onun yarattığı atmosferden yararlanıyorsunuz!

Artık darbe olmayacak, cinayetler işlenmeyecek, kontrgerilla kışlasından dışarı çıkamayacaksa, "enayi Amerikalılar"ın tuhaf hesaplarının ne

önemi var. Hem zaten Türkiye her daim Amerikancı, NATO'cu; biraz da darbesiz ve de çetesiz Amerikancılık hakim olsun...

Bunları diyebilirsiniz.

Abartıyor muyuz? Abartmıyoruz, çünkü “yandaş” basında bu operasyonun ABD ve NATO eliyle yürütüldüğünü ileri süren liberal-gerici kalemlerin sayısında ciddi bir artış var. Diyorlar ki, Gladio'yu NATO kurdu, iyi yaptı, komünizmin defteri dürüldü ama Türkiye’de bazıları NATO’nun kontrolünden çıktı, ABD’ye karşı stratejiler geliştirdiler, ortalığı karıştırdılar, meşru hükümeti devirmeye çalıştılar, bu nedenle Vaşington bunların ipini çekiyor. Bunu açıkça yazıyorlar. Kimileri ise “ya bu kadarını söylemeyelim, ABD operasyona göz yumuyor diyelim” noktasında. Herhalde solun uyunmasından korkuyorlar. Uyanan uyandı, uyanmayanlar derin devlet uykusunda!

Özetle, Ergenekon operasyonunun ABD-NATO menşeli olduğundan pek kuşku duyulmaması gerekiyor. O halde mesele, “olsuuuun” deyip dememektir.

Eğer, bazı kirlenmiş aktörleri gözden çıkarmakla sınırlı, yani kullanım ömrü biten kadro ve mekanizmaları çöpe atmaktan ibaret bir süreç yaşansaydı, olabilir. Ancak Ergenekon operasyonunun siyasi kapsamı çok ama çok geniş.

Türkiye’nin dönüştürülmesinin ne anlama geldiğini sürekli açıklamaya çalışıyoruz. Geçtiğimiz sonbaharda yayınlanan “Felaketin Eşiğinde” broşüründe Türkiye’nin nasıl bu hale geldiği ve nereye götürüldüğü sorularına berrak yanıtlar verdik. Ergenekon operasyonu Türkiye’nin felakete yolculuğunu hızlandırma operasyonudur.

Ama diyelim ki, felaket filan da artık ilgi çekmiyor. Bu ülkenin patronlara ve emperyalistlere ait olduğuna ilişkin enteresan bir görüş yerleşmiş, “düzen” kavramı ile “memleket” arasındaki ayrım silikleşmiş, solcu “bana ne” türünden bir rahatlığa alışmış. O zaman konuya herkesin pek meraklı ve titiz olduğu “devrim” cephesinden bakalım. Devrim hedefinden, devrimci değerlerden...

Diyorlar ki, biz kontrgerillayı tasfiye ediyoruz. Kapitalist devlette bu olur mu? Emperyalizmin “terörle mücadele” konseptini manyaklığa ta-

şıldığı dönemde, Türkiye’de kontrgerilla tasfiye edilecek! Peki bu zokayı yutarak nasıl devrimcilik yapılacak?

Diyorlar ki, PKK Ergenekon tarafından kuruldu, Öcalan Ergenekon üyesidir, bunlar Türkiye’yi karıştırdılar, hem siyasi hem ekonomik rant elde ettiler. İddia bu. Bu iddianın birinci dereceden muhataplarından “sevindirici gelişmeler bunlar”dan başka söz çıkmıyor. Kürt sorununun kontrgerilla icadı olduğunu ileri sürenlere “Kürtçülük” adına veya “Kürt halkıyla dayanışma” adına “sonuna kadar gidin” desteği veriliyor ve kimse bundan rahatsız değil. Demek ki ya iddiaların doğru olduğu düşünülüyor ya da bu iddialarla birlikte oluşan iklimin Kürt sorununda rahatlatma yaratacağı...

Diyorlar ki, sağ ve sol diye bir şey yoktu, bu ayrımı ve kavgayı Ergenekon yarattı. Sağı da solu da destekledi, onları palazlandırdı, so-kağa döktü, birbirine kırdırdı. Bu nedenle Türkiye’de sağın da solun da temelleri yoktur, hepimiz Ergenekon mağduruyuz! Tık yok. Herkes, ‘benim üzerime sıçramasın da’ oportünistliğinde. Hiç ses çıkarmadan devrimcilik oynanmaya devam ediliyor, ne güzel!

Sanıyorum yeterli. ABD planlarını, Avrupa Birliği fesadını boş verdik diyelim. Bu üç iddianın ne anlama geldiği fark ediliyor mu?

Evet, kontrgerillanın bir bölümü, ama başka yönlere yöneldiğinden, ama eskidiğinden, ama büyük projelere enerji olsun diye, ama sola şirin gözükme için feda edilebilir, ederler de...

Evet, Kürt sorununun çözümsüzlüğünden yararlanıp emekçileri toplumu baskı altında tutmak ve hatta bundan kazanç elde etmek isterler, bu mümkündür ve bunu yapmışlardır da...

Evet, sağa sola provokatörler yerleştirmek, örgütler ve de örgütçükler kurmak onların işidir, bu konuda çok beceriklidirler de...

Ne var ki, toplumsal dinamikleri ve sorunları yoktan var ya da yok edemezler, o kadar kudretleri yoktur çünkü onlar da toplumsal dinamiklerin ürünüdürler.

Teori bunu söyler. AKP’ye ABD’ye bakıp bakıp bir şey anlaşılamıyorsa, o zaman işte bunu söyleyen teori imdada çağırılmalıdır. ABD’den, emperyalizmden, ve bizde AKP’den demokrasi gelmez. Geliyor gibi bir görüntü

çıkıyorsa, bilin ki tehlike daha büyüktür.

Obama bütün dünyada, AKP Türkiye’de solu, ilericileri, toplumu hip-notize etmekte. Aptallaşmamak için, olup bitenlere yetişemiyorsanız, iki tane çukurdan çıkan silahlar gözünüzü kamaştırıyorsa, teoriye sığının. Yorgunluğunuz da, körlüğünüz de geçecektir.

Denktaş’tan cephaneye yorumu⁴⁴

“Ankara Gölbaşı’ndaki kazıdan çıkan silahlar, başından beri Ergenekon operasyonuna karşı olan eski KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş’ı şaşırttı. ‘Ağzımızın tadı kaçtı.’ diyen Denktaş, ‘Demek ki bir şeyler var.’ şeklinde konuştu.

Talat Paşa Komitesi’nin The Marmara Otel’de yapılan Ocak 2009 Toplantısı’na katılan Denktaş, gazetecilerin sorularını cevapladı. Eski KKTC Cumhurbaşkanı, bir soru üzerine, ‘Bu silahlar ortaya çıkınca demek ki bir yerlerde bir şeyler var. Bunların araştırılması, sonuna kadar gidilmesi haktır, helaldir.’ dedi. Ancak Denktaş, bu silahların Ergenekon ile değil Susurluk ile ilgili olduğunu iddia etti. İlhan Selçuk, Doğu Perinçek gibi Ergenekon davası sanıkları ile bu silahların ilgisi olmadığını belirten Denktaş, ‘Elma ile armutlar bir araya getirilmesin.’ ifadesini kullandı. Bazı isimlerin aylarca içeride tutuldukları halde hakim karşısına çıkarılmadığını söyleyerek Guantanamo benzetmesi yaptı. Denktaş’a göre ABD’nin bazı terör şüphelilerinin Guantanamo üssünde ağır işkenceden geçirilmesi ise Ergenekon’da yapılan tutuklamalarla eşdeğer. ‘Ağzımızın tadı kaçtı.’ diyen Denktaş, herkesin ‘Sıra bana ne zaman gelecek?’ endişesi içinde olduğunu ileri sürdü. Konunun en nihayet Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi’ne götürüleceğini dile getirileceğini belirten eski KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş ‘Muhakkak ki orada böyle bir hukuksuzluk olmaz.’ iddiasında bulundu.

Talat Paşa Komitesi, Ergenekon sanıklarından İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek öncülüğünde kurulmuştu. Genel sekreterliği ni bir başka Ergenekon sanığı İP’li Ferit İlsever’in yaptığı komitenin Ocak 2009 toplantısına Denktaş’ın yanı sıra Kemal Alemdaroğlu, Şule Perinçek ve Prof. Dr. Muazzez İlmiye Çığ gibi isimler katıldı. Toplantıda

⁴⁴ <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=802582>

komitenin 2009 yılı yol haritası görüşüldü.”

AHMET DÖNMEZ, ARIF BAYRAKTAR
ZAMAN

12 Ocak 2009

Mehmet Altan, Erdoğan’ı dinledikçe heyecanlanıyor

“Dün, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, kararlı bir şekilde sürmesini dilediğimiz ‘yeni anlayışı’ şöyle tanımlıyordu:

‘Hiç kimse kendisini ayrıcalıklı seçkin imtiyazlı hukuk alanının dışında bir pozisyonda görmemeli.

Türkiye evet değişiyor ve değişecek.

Türkiye ilerlemesine gelişmesine ve güvenliğine takılmış prangalar-
dan kurtuldu.

Ama bakıyorsunuz ki birileri çıkıyor. Korku imparatorluğundan bah-
sediyor.

Kimlerin bu ülkede bunu kurmaya çalıştığını bize son aylar gayet iyi
gösterdi.

Çukurlardan nasıl tüfeklerin el bombalarının, planların çıktığını çok
iyi görüyoruz.

Bunlarla beraber bu ülkede binlerce on binlerce mermilerin acaba
birilerinin evlerinden çıkmasının bir anlamı yok mu?

Bunlara seyirci mi kalacağız?

Bunu yapanlar bunları takip edenler korku imparatorluğunu temsil
edecek, bunların avukatlığına soyunanlar ise bunu değil barışı konu-
şacak.

Türkiye hedefleri doğrultusunda değişiyor dönüşüyor.”

*Mehmet Altan’ın 12 Ocak 2009’da
Star gazetesindeki yazısından*

Ergenekon, darbe ve Kürt sorunu⁴⁵

Önceki gün Tuncay Güney'in sorgu bantlarını ve ardından TRT'deki canlı yayını izledim, izlemek zorunda kaldım. Acı verdiği açık, bu kişinin iddiaları bir ülkeyi kilitliyor ama daha acısı, yanlışıyla doğrusuyla, gerçeğiyle çarpıtmasıyla, söylenenler tek bir şeye işaret ediyor: Baştan aşağıya kire bulanmış bir ülke. Dün bir arkadaşım "devletin çözülmesi" saptamamızın "devletin dağılması"na çevrilebileceğini söyledi, haklıdır ama bir önemi var mıdır, bilmiyorum. Bildiğim, çözülünce ya da dağılınca emekçilerin üzerine yığılıveriyor. Bu nedenle kapitalist devletin yıkılmasından, devletin ise sönmesinden söz ediyor olsa gerek marksistler.

Güney'in sorgusuna ilişkin "tuhaf" ayrıntılar basında yer alıyor, bir tanesine de sol'da yer verilmişti. Öncesinde işkence yapılsa dahi, sorgulanan kişinin sorgucularına "sizin zamanınızı almıyorum ya" diye sorması olacak şey değildir. Ama burası Türkiye'dir ve olmaktadır.

Şimdi biz Türkiye'de Ergenekon ekseninde neler olabileceğine kafa yoralım.

Geçen yaz Ergenekon operasyonu yeni bir ivme kazandığında "Amerikancı uzlaşma" demiştik. Şu anda bu uzlaşmanın sürdüğünü ama aynı zamanda yeni gerilimler biriktirdiğini söyleyebiliriz. Bu gerilimleri Türkiye'deki bir süreci hızlandırmak için "patlama" noktasına taşıyabilecek tek güç, sürecin mimarı ABD'dir. En güçlü olasılık olmamakla birlikte, ABD'nin Türkiye'yi bir süreliğine gerçekten dağıtıcı bir müdahalede bulunması için uygun bir döneme girildiğini düşünebiliriz. Türkiye'yi

⁴⁵ 16 Ocak 2009

dönüştürme sürecini hızlandıracak, yeni dengelerin ortaya çıkmasını sağlayacak bir “kaos” dönemi. Geçtiğimiz günlerde yaşananlar, büyük olasılıkla uzlaşmanın tazelenmesi anlamına geliyor ama dediğim gibi küçük de olsa bir olasılık daha var.

Yine yaz aylarında, ben bu sürecin iddia edildiği gibi askeri darbeler dönemini kapatmadığını, ABD’nin rahatsız olduğu unsurlardan arındırılmış bir TSK’nın darbelere daha “hazır” hale geleceğini söylemiştim. Aşağı-yukarı bu noktaya da gelinmiştir. Laikliği hâlâ referans alan, ABD ile gelişmiş işbirliğinin çağın biricik gerçekçi konumlanması olduğuna inanan, Kürt sorunundaki Barzanici çözüme fit olan ve AKP’den biraz kurumsal, biraz tarihsel nedenlerle rahatsız olan bir komuta kademesinin, aşağıda biriken basınçtan da yararlanarak, yeni türde, ama 28 Şubat gibi dolayimli olmayan bir müdahalede bulunabileceğini hesaba katmak gerekir. Aylar önce “Türkiye’de darbe tehlikesi yok” derken yalın bir gerçeğe işaret ediyorduk: Darbeler için sermaye ve ABD desteği ve de bu aktörlerin açık çıkarı gerekir. Evet, ABD uzun bir süredir “darbe” opsiyonunu kullanmıyor, elinde daha etkili bir silah var: Demokrasi, Amerikancı demokrasi. Ancak kriz ve bölgesel gelişmeler ABD’yi AKP ile danstan vazgeçirebilir. Bazı unsurlarından arınmış bir TSK, Obama’nın İran politikasına ilaç gibi gelebilir, Afganistan için hazırlanan Büyük Savaş’ı rahatlatılabilir.

Ergenekon operasyonunun hem kendisi bir darbedir, hem de askeri darbe için daha uygun bir zemin yaratmıştır. Liberallerin “darbeler dönemi kapandı” hezeyanından heyecanlanan “solcu”ların bence biraz daha düşünmesinde yarar var.

Bir başka gelişme ise Kürt sorunuyla ilgili. Ergenekon operasyonunun yakın dönem siyasal hedefleri arasında Kürt sorununu belli bir yere bağlamak olduğu açık. Bütün ifadelerin, ortaya çıkarılan “kanıt”ların ve bir bütün olarak “Ergenekon operasyonu” ideolojisinin işaret ettiği bu. Kürt sorununu “derin devlet”in yarattığı, PKK’yi kurduğu ya da ele geçirdiği ya da kontrol ettiği, örgütü kendi iktidarını sürdürebilmek için kullandığı teziyle “çözüm”e gidecekler. Devletteki bu iktidar odağı tasfiye edildiği-ne göre... Öbür taraf da kendi tasfiyesini gerçekleştirecek.

Tam anlamıyla deli saçması olan iki iddianın son derece sağlam bir

sistematikle yerleştirilerek Ergenekon operasyonunun büyük ama bu kez en büyük uzlaşmaya bağlanarak nihayete erdirilmesi güçlü bir olasılıktır. Deli saçması bir, Yalçın Küçük'ün Öcalan'ın da tepesinde, PKK'nin en üst yöneticisi olduğudur. Deli saçması iki, PKK'yi Gladio'da Doğu Perinçek'in temsil etmesidir. Yalçın Küçük'ün düşüncelerine, Doğu Perinçek'in ise hem düşüncelerine hem de yaptıklarına kefil asla olmamam, benim gözümde bu iki iddiayı deli saçması olmaktan çıkarmıyor. Ama şu sıralar deli saçmalıkları ile yol alan bir ülkedeyiz.

İlginçtir, DTP bu saçmalıklara itiraz etmemeyi tercih ediyor, anlıyoruz ki, bazı koşullarla bu saçmalıkları kabullenecekler. Kimi katillerin, faili meçhullerin asker sorumlularının deşifasyonu önemlidir ama yetmez. Sonuçta "çözüm"e giden yolun açılmasını ve kendilerine de burada yer açılmasını bekliyorlar. İlginç, ama daha ilginç, Öcalan'ın dengelerin artık geri dönmeyecek bir biçimde değiştiğine ikna olup bu saçmalıklara çanak tutan bir yaklaşım geliştirmesi olabilir. Olur mu bilmem, olursa şaşırmam.

Güney'in açıklamalarından buraya geldik, son bir şey kaldı. Güney oynuyor, uyduruyor, yazıyor. Ama Amerikancılığını asla gizlemiyor. Kimse önemsemedi ama Tuncay Güney devletin televizyonunda ısrarla "Amerikancı olacaksınız" dedi, bundan kaçınılamayacağını söyledi, "kesin karar verin" derken sesini yükseltti. Çuval hadisesine değinirken, "siz müttefikinize kalleşlik yaparsanız, o da buna yanıt verir" türünden şeyler söyledi. Bunların söyletildiği, aralara yerleştirildiği açık. Ve aynı Güney, söz ne zaman Rusya'dan açılrsa, yine gizleyemediği bir öfkeyle, kinle konuşmaya başlıyordu. İyi seçmişler, orduya yeniden itibar yolunu gösteriyor, AKP'ye kırmızı çizgileri hatırlatıyor. "Ergenekon seni de götürür" mesajını herkes "teknik" bir ayrıntı olarak algıladı, oysa ortada bir gerçek var: ABD bunca patırtıyı Erdoğan'ın hatırı için çıkarmadı. Solcusuna da sağcısına da siviline de askerine de "bana boyun eğeceksiniz" diyor. İlk boyun eğenlerin solculardan çıkması da bizim utancımız!

Tuncay Güney hiç susmamış⁴⁶

“İfadelerimi işkence altında verdim diyen Güney’in Ergenekon’la ilgili 2001 ifadelerinin bir bölümü avukatlara ve basına görüntülü olarak dağıtıldı. Görüntülerde Güney, hiç soluk vermeksizin Türkiye’yi sarsan bir dizi olay hakkında konuşuyor. En dikkat çekici olan ise ‘sorgu’nun bir yerinde Güney’in sorgucularına ‘zamanınızı almış olmayayım’ demesi!

Polise 2001 yılında vermiş olduğu ifadelerle Ergenekon iddianamesinin temelini oluşturan Tuncay Güney’in bu sorgusuna ait görüntü kayıtları mahkeme kararıyla sanık avukatlarına verildi. Avukatlar, iddianameye kaynaklık eden sorgunun tamamını ve orijinalini görmek için başvuruda bulunmuşlardı. Ancak dağıtılan görüntüler yine eksik.

Tuncay Güney’in ifadelerini verirken en çok dikkat çeken ise, sorgusunun ‘işkence’de alındığını iddia etmesine karşın, Güney’in bir sohbet ortamında gibi konuşması. Hiç durmadan ve büyük bir istekle konuşan Güney’in bu noktaya fiziki bir baskıyla gelip gelmediği anlaşılmıyor. Bununla birlikte izleyenleri çok şaşırtan bir ayrıntı var görüntülerde. Tuncay Güney, bir ara konuşmasında soluk alıp sorgucularına ‘sizin zamanınızı almıyorum ya’ diye soruyor ve ‘yok yok bizim vaktimiz var’ diyorlar. Bu diyaloglar ve sorgunun yapıldığı ortam, işkence iddiaları hakkında ciddi kuşkular yaratıyor.

Bilindiği gibi Tuncay Güney’in ifadelerinde ‘bilinen’ birçok olay ve örgütlenme ile, gerçeklik sınırlarını zorlayan bağlantı ve iddialar iç içe geçmiş durumda. Bu ifadelere dönük de herkes ayrı bir şey söylüyor. Kimileri Güney’in Mehmet Eymür tarafından yazılan bir senaryoyu aktardığını ileri sürerken, kimileri Güney’in hayalgücü geniş ve istihbaratçılık oynamayı seven bir genç olduğu kanısında. Bilgilerinin çoğunu bizzat Veli Küçük’ten aldığını ileri süren Tuncay Güney kadar konuşkan birisinin kontrgerillanın en kritik noktalarından birinde görevli ve birçok olaydan yakasını ‘dikkat’iyle sıyıran Veli Küçük’ün güvenini nasıl kazandığı da merak edilen noktalardan biri.”

soL HABER PORTALI

14 Ocak 2009

⁴⁶ <http://haber.sol.org.tr/print/devlet-ve-siyaset/tuncay-guney-hic-susmamis-haberi-9729>

Ergenekon'dan çıkış⁴⁷

Bu yazı, Ergenekon operasyonu karşısında nasıl konumlanması gerektiğine ilişkin bazı yeni ipuçları sunma iddiasındadır. Bu aşamadan sonra operasyonun taraflarının merkezinde durduğu saflaşmayı önemsizleştirip, operasyonun siyasi hedeflerine karşı soldan barikat örmek acil bir görev haline gelmiştir.

Tuncay Güney'in görüntüleri, söyledikleri, TRT'de canlı yayına çıkarılması... Kazılar, bombalar, karşılıklı suçlamalar... Sol bunlara ilişkin sözünü elbette söylemek durumunda. Her şey bir yana, toplumun aklın sesine gereksinimi var. Zaten ciddi travmalar yaşayan insanımızın karşılaştığı en büyük provokasyonlardan biridir Ergenekon operasyonu; hasarı azaltmak, tedavi için çaba harcamak sola düşer.

Sonra tutarsızlıklar, yalanlar, çarpıtmalar... Bunlara da gerçeğin ışığı tutulabiliyorsa ne iyi. Hele, sola dönük kara çalmalar konusunda hiç susulmamalı.

Ama şu Ergenekon sarmalından bir an önce kurtulmalı. "Yesinler birbirlerini" değil elbette, ilgisizlik hiç değil. Bu operasyonun ABD eliyle yürütüldüğünü söyledikten sonra ilgi alaka şart!

Yapılması gereken, solun "Ergenekon var mı yok mu" ya da "dava inandırıcı mı değil mi" kamplaşmasının dışına çıkmasını sağlamak. Olaya biraz daha tepeden bakmanın yolu bulunmalı. Geçtiğimiz hafta Türkiye Komünist Partisi, 12 Eylül'den bu yana görev yapan bütün cumhurbaşkanları, başbakanlar, genelkurmay başkanları, içişleri bakanları, yüksek

⁴⁷ 17 Ocak 2009

yargı üyeleri hakkında soruşturma açılmasını talep etmişti. Buradaki mantık şu: Devletin yasa dışı faaliyetlerde bulunup cinayetler işleyen kurumları ve kadroları olduğu teorik ve pratik olarak doğrulandığına ve bu herkes tarafından kabul gördüğüne göre, devletin üst düzey yöneticilerinin tamamı, istisnasız bu cinayetlerin ve diğer suçların siyasi sorumluluğunu taşımaktadır.

Bugün ABD eliyle tasfiye edilmek istenmeleri, Ergenekon davasının hemen her yönden barındırdığı "tuhaf"lıklar karşısında mağdur duruma düşmeleri bu devletin üç temel kurumu olan ordu, yargı, üniversitede birinci dereceden sorumluluk alanları hiçbir biçimde aklamıyor. Sorumluluk eşit dağılmamıştır, kimisi gözünü kapamış, kimisi işin "temiz" kısmına odaklanmıştır ama o düzeyde devletin yasadışı uygulamalarından "uzak" kalan kimse yoktur.

Bu neden önemli? Bu, Ergenekon operasyonunun siyasi hedeflerine karşı direncin nerede ve hangi çizgide oluşturulacağının belirlenmesi için önemli.

Ergenekon operasyonunun siyasi hedeflerinin Türkiye'yi darbelerden ve siyasi cinayetlerden arındırıp, demokratikleştireceğini iddia eden ya da bu umudu açık ya da örtülü biçimde yayan, solcu olamaz. Bunlar sol adına Ergenekon operasyonuna seçmeci bir biçimde yaklaştıkları, ondan son derece faydacı bir biçimde yararlanmak istedikleri için aynı zamanda sahtekardırlar. Ergenekon, Türkiye'nin felakete gidişini hızlandıran, emperyalizmin ve gericiliğin önündeki engelleri temizlemeye çalışan bir operasyondur. Bu operasyonun siyasi hedeflerine karşı direnç geliştirilmek zorundadır.

Ama bu direnç, solu şimdiye kadar kötürümleştiren bütün stratejik virüslerden arınmalı. Liberal bulaşık, Ergenekon sürecini destekleyip ABD projesine açıktan destek vererek soldan bir kez daha kopuyor. Bir kez daha kopuyor diyorum, çünkü sol kendini yeniden konumlandırıp toplumsallaşmadığı sürece liberalizm sola tekrar tekrar sokuluyor. O zaman bu fırsat iyi değerlendirilmeli ve Ergenekon operasyonunu ellerini oğuşturarak izleyen sol, düzen güçlerine doğru ittirilmeli.

Peki, öte taraftaki basınç ve hastalık ne olacak? Ergenekon süreci ile

tasfiye edilmek istenen “devlet görevlileri” iddia edildiği gibi bir direnç unsuru ya da bir direnme konusu olabilir mi? Kürt sorunu nedeniyle ABD’ye çekince koymak, devrimci bir stratejinin unsuru olmak için yeterli mi?

Başka ülkelerde, özgün kesitlerde üst düzey devlet görevlilerinin, ordudan ya da yargıdan, “devrimci” misyonlar üstlenmesi mümkündür. Chavez çok bilinen bir örnek, Yugoslavya’nın parçalanması sırasında Beyaz Saray’a kök söktüren ABD Adalet eski Bakanı Ramsey Clark’dan da söz edilebilir.

Ancak bizim örneğimizde son tahlilde sistem içi bir hegemonya mücadelesi söz konusu ve bu mücadelede tarafların koordinatlarını belirleyen etmenler arasında “emekçi sınıflara yakınlık derecesi” hiç ama hiç rol oynamıyor. Sistem öylesine halk düşmanı mekanizmalar yaratmış ki, kendi içinden “kopuş” a asla izin vermiyor.

Bu ay sonunda toplanacak olan TKP 9. Kongre Türkiye Konferansı’na sunulan temel belgelerden birinde “liberalizm-milliyetçilik” ekseninin Türkiye devrimi açısından verimsizlik bir yana en tehlikeli ve karşıdevrimci en fazla beseleyen gerilim başlığı olduğuna işaret ediliyordu. Emek-sermaye çelişkisinin ağırlık koyamayacağı, sermayenin mutlak hakim olduğu ve Türkiye’yi yıkıma götürecektir olan bu gerilimden uzak durmak, gericilik-aydınlanma ve işbirlikçilik-yurtseverlik ekseninde üreyecek toplumsal kutuplaşmalara yoğunlaşmak gerektiği de yazılanlar arasındaydı.

Solda liberalizm-milliyetçilik gerilimine hemence yerleşip, kutup başlarından birinde rol kapmak isteyen sayısız özne var. Batağa saplandılar. Şimdi mesele emek-sermaye çelişkisini diğer iki gerilimden enerji alan ve ona enerji veren hale getirmekte. Gerilim meraklısı olduğumuzdan değil. Bu gerilimler veri olduğundan, ortadan kaldırılamayacaklarından!

İşte burada “tasfiye edilmekte olan” unsurlara baktığımızda şunları görüyoruz: Sınıf temelleri, alışkanlıkları ve halk alerjileri, onları liberal-milliyetçi kamplaşmasına çekiyor. ABD ve NATO karşısındaki tutumları temel olarak “rol kapamama” ve Kürt sorunundan kaynaklanmakta. En geniş tanımla alsak bile, buradan yurtseverlik çıkmaz.

Aydınlanmacılık hiç çıkmaz! “Dindar” olmamaları, dini gerektiğinde

siyasete alet etmekteki maharetlerini ortadan kaldırmıyor. Hâlâ aynı noktadalar, din devletin tepesinde olmasın ama onun dışında toplumsal yaşantıya egemen olsun, halk uyusun!

Özetle, Türkiye'de sol, emperyalizme ve gericiliğe karşı direnci emek eksenine taşımak için geçici ve tarihsel bir fırsat yakalamıştır. Bu fırsat değerlendirilmelidir. Bu fırsat Ergenekon hesaplaşmasının aktörleri referans alınarak değerlendirilemez. Operasyonun siyasi hedeflerine karşı direnç, açıkça sosyalizan bir karakter taşınmalı ve sınıf işbirliğine kapılar tamamen kapatılmalıdır. Ancak böylesi bir programatik netlik, yeni bir ittifaklar politikasını sağlama alabilir.

Ergenekon aktörlerinin sergilediği zavallılıktan bu doğrultuda yararlanılmalıdır.

Yalçın Küçük “köprü”ymüş!⁴⁸

“Terör örgütü PKK'nın Ergenekon'la bağlantısı, tutuklanan yeni isimlerle giderek netleşiyor. PKK ile ilişkileri açığa çıkan Doğu Perinçek ve Veli Küçük'ten sonra örgütün yönlendiricilerinden Yalçın Küçük de soruşturma kapsamında tutuklandı.

1990'lı yıllarda örgütün gazeteleri Yeni Ülke ve Özgür Gündem'in yayın yönetmenliğini yapan Şükrü Gülmüş, Zaman'a yaptığı açıklamada, Doğu Perinçek ve Abdullah Öcalan'ın Yalçın Küçük'le tanışıklığının aynı döneme denk geldiğini söyledi. Şükrü Gülmüş, Yeni Ülke'de yayın yönetmeni olarak çalışırken, Küçük'ün danışman sıfatı ile PKK'nın gazetesinde görev yaptığını ifade ediyor. Özgür Gündem'de ise Merdan Yanardağ ve Işık Yurtçu'nun kendisinin yazı işleri müdürleri olduğunu aktarıyor. Gülmüş, Yalçın Küçük'ün PKK üzerinde çok etkili olduğunu söylüyor: ‘Küçük, Abdullah Öcalan'la bizden daha fazla irtibatlıydı. 1990'ların başında gitti Öcalan'ın yanında 3 ay kaldı. Örgüt kamplarında şortla dolaşırdı. Teftişler yapardı. Öcalan'ı yönlendiren bir isimdi. Küçük, çifte kulak ve özel görevliydi.’

Gülmüş, Küçük'ün 1993'te Süleyman Demirel'in cumhurbaşkanı olmasının ardından yurtdışına çıktığını söylüyor, Avrupa'ya gittikten sonra da sürekli örgütün televizyonunda programlar yaptığını aktarıyor: ‘Hiçbir zaman irtibatını koparmadı. Türkiye'deki derin yapılarla

⁴⁸ <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=803731>

örgütün iletişimini sağlıyordu.’

1995 yılında Öcalan’a yönelik düzenlenen suikast girişimi başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Suikastı önceden haber alan Öcalan, kaldığı evi terk ettiği için kurtulmuştu. Haberin Yalçın Küçük tarafından verildiğinin ortaya çıkması üzerine Küçük, iddiaları doğrulamıştı.”

ZAMAN
15 Ocak 2009

Ergenekon ayıbı⁴⁹

Ergenekon operasyonunun arkasındaki güçlere, operasyonun siyasi hedeflerine işaret etmemiz Türkiye’de devletin işlediği suçları, kontrge-rilla örgütlenmesinin varlığını yok saymamız anlamına gelmiyor. Tersine, bu örgütlenmeleri fazlasıyla ciddiye alıyoruz, ortaya bu örgütlenmeler adına yansıyan ciddiyetsizliklere karşın...

Ancak bu operasyona, hukuki ve teknik ayrıntıların ötesinde bir anlam yükleyip, sağlam olduğunu düşündüğümüz bir teşhis koyduğumuz için, işi gücü bırakıp “adaletin terazisinde ne kadar hata olduğu”nu ortaya çıkarmaya çalışmıyoruz. Ergenekon operasyonunun “kalitesi”yle ilgilenmenin solun işi olmadığını düşünüyoruz.

Nereden hareket ettiğinize bağlı. Eğer Ergenekon operasyonunun demokratikleşme amacıyla yapıldığını ya da operasyonun yürekli savcıların marifeti olduğuna inanıyor ve askerin engellemesinden, AKP’nin tutarsızlıklarından çekiniyorsanız, en iyisi operasyonun yürütücülerini cesaretlendirmek, AKP’ye hem destek olmak hem de onun üzerinde baskı kurmaktır. “Sonuna kadar gidilmeli”, “sol”da bu yaklaşımın kodlamasıdır.

Bir de devletin içindeki hesaplaşmaya işaret edenler var. Ergenekon operasyonunun devlet içindeki iki farklı ekip arasındaki bir mücadelenin ürünü olduğu söyleniyor. Bunu söylemek için marksist olmaya da, solcu olmaya da gerek yok. Ayrıca bunu söylemenin özel bir değeri de yok. Elbette ortada devletin içinde sürmekte olan bir mücadele var. Ama asıl kritik olan bunun ötesi...

⁴⁹ 20 Ocak 2009

Bu mücadele neden ortaya çıktı, bu mücadele hangi uluslararası dinamiklere denk düşüyor, bu mücadelede kim inisiyatif sahibi, bu mücadelenin olası sonuçları neler, bu mücadelede taraflar kendilerini hangi projelerin içine yerleştiriyorlar... Uzatılabilir.

Ne var ki genel eğilim, uzatmamaktır! Devletin içinde hesaplaşma var, bizi ilgilendirmez. Devletin içinde hesaplaşma varsa var, sonuca bakalım. Devletin içinde hesaplaşma var, saf tutalım. İlgilendirmez diyenler, başka şeylerle ilgileniyorlardır muhakkak; sonuca bakalım diyenler Ergenekon operasyonunda kaç tane katilin, kaç tane darbecinin deşifre edilip içeri tıkıldığını saymakla meşgul; saf tutanlar ise devletin “demokratik” kanadına omuz vermeyi tarihsel bir sorumluluk ve de fırsat olarak görmekte.

Sol buradan yol alamaz. Devletin geriye dönük ve bugün, sermaye sınıfı adına işlediği bütün suçları toplumsal zeminde sorgulatacak gelişkin taleplerin eşlik ettiği bir süreç analizine ve bu analize yaslanan bir konumlanışa gereksinim var.

İşlenen suçların sorgulanması ve sorgulanması, Ergenekon operasyonunun gerçek niyetinin boşa çıkarılması ve Türkiye’de devletin sınıf karakterini gizlemeye ilişkin girişimlerin bertaraf edilmesi için gerekli. Ama her şeyden önemlisi, bugün Türkiye’nin içinden geçtiği sürecin yönünü belirlemek ve bu süreçle ilişkin açık bir tavır almak.

Ayrıntıya girmeyeceğim, bu konuda fazlasıyla yazdık, Türkiye “daha iyi”ye değil, “daha kötü”ye gitmektedir! Mesele, Türkiye’nin kapitalist bir düzende daha iyiye gidip gitmemesi değildir. Türkiye’nin “daha kötü”ye gitmesi, Türkiye’de emekçi sınıfların durumunun daha da kötüleşmesi, geleceği ellerine alma olanaklarının azalması, devrimci bir atılım için gerekli enerjiyi toparlayabilecek damarların kesilmesi ve nihayetinde eşitlikçi bir toplumsal proje için gerekli toprağın tasfiyesidir.

Ergenekon operasyonu dahil olmak üzere, bugün çalışmakta olan mekanizmaların bizim cephemizden yarattığı tehdit bunlardır. Devrimci bir perspektifle bu tehdide karşı koymak, Türkiye’nin sosyalist devrimini bu tehdidin bertaraf edilmesiyle örtüşen bir stratejiye yerleştirmek, buna uygun ittifaklar politikası geliştirmek...

Görev budur.

Oysa Türkiye solcusu, ilericileri, örgütlü-örgütsüz aydınları ne yapmaktadır? Ergenekon operasyonunun noterliğini!

Operasyonun “yanlışları”nı ayıklamak, işe gelen ve gelmeyen noktaları birbirinden ayırtmak ve Ergenekon operasyonuna not vermek sola mı kaldı demeyeceğim, baştan beri söyledik, solun onayı ve desteği olmadan Ergenekon operasyonu nihayete zaten erdirilemezdi. Bu desteğin beli kırıldı ama hesap bitmedi. Ancak Ergenekon operasyonu “haydeee bir dalga daha...” diye nara atan şakşakçılarının çok kimyager titizliğiyle çalıştığını sanan doğrucu davutlar eliyle meşruiyet kazanmaya devam etmektedir.

Bunlar da, devletin cinayetlerinden asıl payı alan solcular, devrimcilerdir. Ve yapılan ayıptır.

Operasyonun genel mantığının sola karşı olduğunu, sola dönük şiddetli bir ideolojik kampanyayı barındırdığını başından beri söylüyoruz. Bu kampanyayı ciddiye almayanlar, kampanyanın doğrudan kendilerine ya da geçmişlerine “dokunan” kısmına feryat ediyorlar. Solda bu dokundurmalardan nasibini pek çok kişi ya da örgüt alıyor. Şimdiye kadar “doğru” diyene rastlamadık, herkes “yalan”, “iftira” diyor. Güzel, “yalan” ve “iftira”.

Peki bu kadar yalan ve iftira ile “temizlik” nasıl olacak? “Yalan” ve “iftira”ları ayıklayarak mı? Türkiye solu Ergenekon operasyonu ile ilişkisini “hukukçu” kimliğiyle mi, “gazeteci” kimliğiyle mi “araştırmacı” kimliğiyle mi kuracak? Süreç “yalan” ve “iftira”dan nasıl arındırılacak?

Aylar önce yazmıştım, bu düzenin suç mekanizmalarıyla hesaplaşmak için sol hiçbir zaman “yalan” a yaslanmadı, buna ihtiyaç duymadı. Bugün bir hesaplaşmanın içine bolca “yalan”, “iftira” ve “hukuksuzluk” serpiştirilmiş olmasından gizli bir memnuniyet duyup, çamur kendine sıçrayınca “yok deve” demek sola yakışmaz.

Oluşan yalan denizinin, zaten adalet duygusunu yitirmiş bir toplumda katilleri, işkencecileri aklama eğilimini güçlendirdiğini fark etmiyor muyuz?

İstenen biraz da bu değil miydi? Birilerinin defteri dürülecek ama “her devletin yasadışı işler yapan ‘kahramanlar’a gereksinimi var” düsturu güç kazanacak.

Vatan sağ olsun! Türkiye “solu” da!

Sol Zaman'da yine haber!⁵⁰

“Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP) Genel Başkanı Ufuk Uras, yüzyılın davası Ergenekon’la ilgili çarpıcı tespitlerde bulundu. Uras, kendilerini ‘ulusal solcu’ diye tanımlayan, milliyetçi ve demokrasiden uzak çevrelerin solu anlamsızlaştırdığı görüşünde.

Ergenekon davasıyla solu bulandıran faşistlerin ayıklandığını belirirken bunun sol için ‘hayırlı bir gelişme’ olduğunu vurguluyor. Uras, şöyle devam ediyor: ‘Ulusol sol denilen, kendi içinde çelişik kesim sol ile ilişki kuramadı. Çünkü sol, demokrasiden yana tutum alır. Her türlü siyasi cinayet şebekesine karşı durur. Veli Küçük’lerle, Kemal Keriñşiz’lerle ilişkilendirilecek bir sol olamaz.’ Uras, kendi partisi içinde de sancılar yaşıyor. Ergenekon gibi bazı konularda farklı sesler çıkmasını partide Dev-Yol geleneğinden gelenlerin bulunmasına bağıyor. ‘ÖDP’lileşme süreci’nin sancısını yaşadıklarına savunan Uras, ‘Biz ÖDP’yi kurarken gökyüzünün, geçmişin kuyularından çıktığımızda görüldüğü kadar dar olmayacağını söylemiştik. Önemli olan, geçmişin kuyularından çıkarak geleceği inşa etmektir.’ şeklinde konuşuyor. Uras’ın Ergenekon davasıyla ‘faşizmin soldan ayıklandığı’ tezine siyaset bilimciler de destek veriyor. Bilgi Üniversitesi Öğretim Üyesi Ferhat Kentel, bu temizlenmenin henüz bitmediği düşüncesinde. Solun içerisinde faşizme ait bir cephe oluştuğunu anlatan Kentel, şunları kaydediyor: ‘Darbe, kan ve kahramanlık gibi milletin hamaset duygularını galeyana getirip bu duyguları gerçeğe dökmek için çabalayan İlhan Selçuk’lar faşisttir. Faşizmin soldan ayıklanması Ergenekon sonrasındaki tutuklamalarla başladı.’ Sosyalist yazar Roni Margulies, asla birbirine yaşımayacağı düşünölen Halkevleri, TKP, Dev-Yol gibi birtakım ‘milliyetçi’ örgütlerin Ergenekon davasında kol kola girdiğine dikkat çekiyor.

Margulies, ÖDP’nin de (Dev-Yol’u barındırması için) bu yakınlaşmadan sancı çektiğini dile getiriyor. Margulies, ayrışmanın CHP’ye yansımasına tepkili. Deniz Baykal’ın Genelkurmay’ı tutuklu paşalara yardım etmediği gerekçesiyle eleştirdiğini hatırlatırken şu ifadeleri kullanıyor: ‘Baykal, bir dönem darbe olsun diye bekledi. Askerin bile sağına geçti. Gerçek solcular ise 70 milyon adım ya da başörtüsüne

⁵⁰ <http://www.eurozaman.com/euro/detaylar.do?load=detay&link=46960>

özgürlük mitinglerinde yerini aldı. Bu, Ergenekon davasından sonra ayrıışmış solun ilk kareleriydi. Bu kare, milliyetçi ve Kemalist olmayan solcularla aşırı sağcı olmayan Müslümanların ortak paydada barındırabildiğini gösterdi.”

ZAMAN
5 Aralık 2008

Suskun toplumda çok konuşanlar⁵¹

Aslında Türkiye çok konuşuyor. Kahvede, rakı sofrasında, kantinde, cami avlusunda... Cep telefonuyla... Ama konuşması gereken yerde konuşmuyor, sözünü söylemiyor.

Toplumların söz söyleme yöntemleri bellidir. Hesap sorar, hakkını arar, talep eder. Değiştirir.

Bizde dinleyen, izleyen ve “tenhada” yorumlayan bir toplum var.

Ama birileri konuşuyor.

Susan bir toplumda birilerinin çok konuşması, giderek “boş” konuşulması anlamına geliyor.

Fidel de rahatsızlığına kadar çok konuşurdu ama boş konuşmazdı, konuşamazdı, çünkü Kübalılar hep beraber çok konuşurlar, sözü olan bir toplumun bireyleri olarak.

Bizim burası ise “sirk”... Birileri orta yerde her tür numarayı çeviriyor, millet de “izliyor”, kelimenin gerçek anlamı ile izliyor. Arada “ho ho ho, sağdaki palyaçonun yaptığını gördün mü” tadında yorumlar çıkıyor, biri “yok yok şapkadan çıkan tavşana ilaç vermiş” deyiveriyor, başlanıyor muhabbete... Sahné alanlar memnun, ne yaparlarsa ilgi çekiyor, ne söylerlerse alıcısı var...

Bu Türkiye’ye Tuncay Güney çok yakıştı. Yalçın Küçük “aklımıza tecavüz etti” demiş, güzel demiş ama Tuncay Güney çıkıp “bana gelene kadar...” diye itiraz ederse ne olacak?

⁵¹ 27 Ocak 2009

Medyum ketosu, çetosu, memleket siyasetinde sözü olan adamlar haline gelmedi mi? Yaşar Nuri Öztürk bu ülkenin parlamentosuna girmedimi? Zekeriya Beyaz Türkiye'nin aydınlık yüzü olarak sunulmadı mı? Saymakla bitmez...

E doğal, başka türlü bu kadar adaletsiz, bu kadar kokuşmuş bir düzen nasıl sürecek? Toplumunu da çürütüceksin ki, sözünü söylemesin, sussun!

Bu düzen bunu yapıyor... Peki "aykırı" cephede ne var?

Konumlarını, koordinatlarını, her şeyi bir kenara bırakıyorum. Karşılaştırma yapmak gibi bir niyetim de yok. Ergenekon sürecinde birbiriyle bağlantılandırılan, aralarındaki ilişki üzerinden sayısız iddia ortaya atılan üç kişiye bakalım. Bu iddiaların bir bölümü komik derecesinde uydurma, bir bölümü çarpıtma, küçük bir bölümü gerçek olabilir. Bunları da geçiyorum.

Bu üç kişi hakkında çok konuşuluyor. Ama bu üç kişi de çok konuşuyor. Akli tecavüze uğramış bir topluma hitap ediyorlar. "Lenin'i aştım, Marx'a katkı yapıyorum" diyor birisi. Nedir, ne değildir belli değil. Bir tür vaiz rolü yerleştikten sonra siyasi başlıklarda da mistik, şifrelenmiş ve her yöne gidebilen stratejiler geliştiriyor. Ekolojik, demokratik, konfederalist... Kimse bir şey anlamıyor ve daha önemlisi herkes istediğini anlıyor ve herkes meinnun. Soran da yok, "başımızın tacısın, önderimizsin ama ne diyorsun, neler yazıyorsun" diye...

Bir diğeri "Cia işi diyor" çoğu kez doğru diyor. Ama hep "Cia işi" diyor, CIA kanıksanıyor. Zaman içinde Türkiye'de kendi dışında hemen herkesi Cia'nın yarattığını söylemiş oluyor. 2002'de hatırlıyorum, bir televizyon programında, TKP için de "Cia benim önümü kesmek için kurdurdu" demişti. Biz nasıl önünü keselim, aldığımız oy belli, o sıralar biliyorsunuz kendi partisi yüzde 18 filan oy alıyordu.

En son "Hrant da bizdendi" deyiverdi. "Bizdenlik" Hrant için iyi mi oldu, kötü mü, iş karışıyor! "Biz" her şey ve hiçbir şey!

Veli Küçük de "bizdenmiş"... Bunu da serbest kaldıktan sonra bir öteki açıkladı. Bir sürü anlamlı şey söyledi, direngenliğini kanıtladı, korkmayacağını gösterdi lakin çok konuşmaktan kendini alamadı. "Paşaları pek iyi gördüm ama oraya yakışmıyorlardı." E doğru, oraya devrimci genç-

ler, aydınlar yakışır! Paşaların ne işi var damda? Peki bütün bunlar söylenirken neye güveniliyor? Nasılsa dinleyen var, nasılsa her denilene kafa sallayan var. “Kahramanlar”dan söz ediyor, anlaşılmıyor, kirli savaşın Jitemcileri mi, başka birileri mi, “Apo kardeşim” mi, hangisi... O kadar çok konuşulunca...

Şimdi burada duralım.

Bu üç örnekten çıkalım.

Zaten mesele başka.

Türkiye solunun cesarete ve yaratıcı düşünceye gereksinimi var. Ama cesaret ve yaratıcı düşünce için ille de sağlam, devrimci ve sınıf temelli bir teorik arka plan gerekiyor. Suskun ve aklı tecavüze uğramış bir toplumda sol “ayarsız” davranamaz, ayarsızlığa prim veremez. Ağzına geleni söyleyemez.

Bu yazıyı bitirdiğimde, cazın “büyük”lerinden saksofoncu John Coltrane’nin bitmek tükenmek bilmeyen uzun sololarından gına gelen bir başka büyük Miles Davis’in “yetti gari, gına geldi, kısa kes” diye uyardığı aklıma geldi. Coltrane’in yanıtı samimidir alabildiğine, “elimde değil, kendimi kaptırıyorum”... “E be adam” der Davis, “madem öyle çek şu düdüğü ağzından”...

Marx ve Lenin de aşıldı, sıradaki...

“Cezaevinde Marx ve Lenin’i aştığını söyleyen Abdullah Öcalan, Kürt halkının kendisinden daha çok acınacak halde olduğunu söyledi.

Öcalan’ın avukatlarına Marksizm’i aştığını iddia ettiği anlatırken, ‘Marks ve Lenin’i aştım. Çok daha derinlikli düşüncelere ulaştım. Ama Beşikçi onlar bunları aşamadı. Ben her türlü milliyetçiliğe, bilimciliğe, dinciliğe, cinsiyetçiliğe karşıyım’ dediği belirtildi.

Demokrasinin 1 kişiyle gelemeyeceğini , kendisini ‘Siyaset felsefesi siyaset bilimcisi, siyaset teorisyeni’ olarak tanımlayabileceğini söyleyen Öcalan, ‘Kürt halkı benden çok daha acınacak haldedir. Benim bütün amacım Kürt halkına demokrasiyi çözümsetmektir, onları yönetmek değil, kendi kendilerini yönetecek duruma gelmelerini sağ-

Suskun toplumda çok konuşanlar

lamaktır. Halkımıza da vasiyetimdir. Kimseye tabi olmasınlar, kendi özgür iradeleriyle hareket etsinler, karar versinler, bu ben olsam bile' dediği öne sürüldü.

Foucault'u diğer filozofları, şimdi de Hegel'i incelediğini söyleyen Abdullah Öcalan, 'Zihinsel devrimden' aldığı hazzı, başka hiçbir şeye tercih etmeyeceğini sözlerine ekledi."

www.haberaktuel.com

19 Ekim 2008

Ergenekon'da don toparlama dönemi⁵²

Hurşit Tolon da tahliye edildi. Ergenekon sürecinde tutuklu orgeneral kalmadı. Soruşturmayla kenardan eklenen bazı sanıklar da hızla tahliye ediliyor. Yorumlar hemen gelmeye başladı, askerle hükümet anlaşmış diye... AKP'ye daha büyük bir tutku ile bağlananların, soldan ve de sağdan, iddiaları şu: Asker direniyor, AKP'ye bazı şartlar dayattı!

Bunlar saçma... Askerle hükümet anlaşmadı. Askerle hükümet zaten operasyonun henüz ilk evrelerinde anlaşmıştı. Bunu defalarca yazdık, "Amerikancı uzlaşma" dedik. Üstüne "her şeyde ABD parmağı görüyorsunuz" diye eleştiri de almıştık. Oysa şunu anlatıyorduk, TSK ile AKP Türkiye'nin dönüşümü için aşağı yukarı aynı doğrultuya çekiliyordu ve bu ayarı iki özneyi de elinde tutan ABD'den başkası yapamazdı. Özetle bu...

Gerisi ayrıntı... AKP kimi zaman operasyona fazla hesapçı bir biçimde yaklaştı, güncel ihtiyaçları için kullandı, böyle anlarda TSK anlaşmayı hatırlattı. Ama tersi de yaşandı, Genelkurmay asker içindeki Amerikancı temizlik için "kraldan çok kralcı oldu", Ergenekon rüzgarından yararlandı, sorumluluğu hükümete atarak, ordu içinden gelen tepkilerin muhataplığından kaçarak...

Herkes memnun kaldı bu süreçten. Evet, askerin siyasi ağırlığında bir azalma yaşandı, TSK genel olarak prestij kaybına uğradı ama nasılsa bunun telafisi olacaktı. Bu bölgede "daha Amerikancı" bir ordunun itibarının iade edilmesinin yolları vardı. Üstelik, "kemalist kanat"ta yitirilen

⁵² 10 Şubat 2009

puanların yerine islamcı kesimden gelen "aferin ordudaki yeni komuta kademesine" övgüsü konmuştu.

Yani, anlaşma yeni değil... "Dayatma" iddiası ise tam bir zırvalık. Ne sanılıyordu? AKP'nin en üst düzey komutanları "suç örgütü" yöneticiliğinden yargılayacağı mı? Bunu yapan iktidar bundan sonra nasıl suç işleyecek? Bu sorudan kaçmak için, AKP'nin gerçekten demokratikleşme istediğini düşünebilirsiniz ancak! Kaldı mı böyleleri bilemem ama 2008 performansına bakarsak şu liboş tayfanın, illa ki vardır.

Defalarca, "sol hukuksuz" ve kurulmuş bir iddianame üzerinden Türkiye'de kontrgerilla ve darbeciliğin üzerine gidilemeyeceğini anlama-lı" diye uyardık. İftira ve dedikodudan hoşlanan bir toplumun iftira ve dedikoduyla beslenen solunda keyiflenenler oldu Ergenekon iddianame-sinden... Aralara serpiştirilen, bazen de beceriksizlikten ayıklanmayan "gerçek"lere bakıp, "karanlık deliniyor" diye düşünen iyi niyetliler bir yana, Ergenekon bulamacındaki uydurukçuluğa "beter olsunlar" oportü-nizmi ile yaklaşanların sayısı hiç de az değildi.

Oysa "uydurukçuluk", Ergenekon'da iki amaca hizmet ediyordu. Birisi, siyasi iktidarın ve dönüşüm projesinin sahiplerinin gücünü gösterme ihtiyacı ile ilgiliydi. Ben herkesi madara ederim, haklı haksız suçlarım, gerekirse kanıt da yaratırım, özel yaşamınızı kundaktan mezara ifşa ederim!

Solda "oh oh generaller de tutuklanıyor" diye algılandı bu!

Diğer amaç ise, Ergenekon sürecinin makul sınırlar içinde tutulmasıydı. Bu zayıf ve de çoğunlukla icat edilmiş delillerle süreç istendiği noktada durdurulacaktı. "Seçilmiş hükümete karşı silahlı komplo içinde olmak", Türkiye'de devletin kirli işlerini görmezden gelmek için olabilecek en akıllıca iddiaydı. Solda bu iddiayı darbecilerle hesaplaşmak olarak algılayanlar çıktı. Ne kadar yazık ve ne kadar ayıp!

Şimdi görülüyor ki, Ergenekon'da belli parlamalarla, "bağlama" sürecine yaklaşıyor. Bu işin zorlukları var elbette. Bunca patırtıdan sonra herkes Tolon gibi elini kolunu sallayarak çıkarsa, olur mu? Mümkün değil, olmaz diyemiyorum! Bu kadar rezilliği "yiyen" bir Türkiye, bunu da kabullenir. Peki bu iş birilerinin üzerine yıkılmaya kalkılabilir mi? Bunun arayışındalar ama bu da kolay olmaz. Dolayısıyla zaman kazanmaları,

kamuoyunu “buradan da bir şey çıkmaz” fikrine alıştırmaları gerekiyor. Zaten başladılar da... Düne kadar “haydi bastır” diye hükümete amigoluk yapan islamcı basın, “korktuğumuz başımıza geldi, asker kırmızı çizgiyi çekti” temasını işlemeye başladı. Düşük perdeden! Fazla gürültü çıkarmadan! Hazır yerel seçim ve Davos gündemi milleti oylarken!

Kırmızı çizgiymiş! Bu ülkede çizgileri emperyalistler çeker, siz de oynarsınız.

Ne olacaktı, TSK’nın komuta kademesini İmralı’ya mı yerleştireceklerdi?

Derin devlet yoktur, devlet vardır! Türkiye’de kontrgerilla faaliyetleri, örtülü bütün operasyon ve faaliyetlerin stratejik sorumluluğu asker-sivil tüm üst düzey bürokratlarda, siyasi sorumluluğu ise bütün hükümetlerdedir. “Ben bilmiyordum”, “dokunamadım”

Geçiniz. Neye dokunuyorsun?

Dediğim gibi, uyduruk kanıtların amacı belliydi. İşe yaradı...

Operasyonun genel amacı belliydi. Maksat hasıl oldu.

Türkiye’ye Amerikancı balans ayarı yapıldı.

Mücadele sürer mi? Sürer ama daha daraltılmış sınırlar içinde...

Rota değişikliği başka iş, toplumsal güçlerin işi.

Devlet görevinden gelip de Ergenekon kapısından içeri girenler ise bundan sonra daha az konuşmaya mahkumdurlar.

Çünkü devlet onlara “devletsiz bir hiç oldukları”nı göstermiştir.

Yandaşın morali bozuldu biraz

“(…)

Bir de ‘tahliyeler’ var...

Ergenekon soruşturması çerçevesinde içeri alınan üst düzey subayların tümü salıverildi.

Bir eski tutuklu yakını, ortaya çıkan ses kaydında, ‘Falanca mahkeme bizim yanımızda. Barolar da hazır...’ diyordu.

Nedense, ‘falanca mahkeme’ye giden sanıkların tümü salıveriliyor.

Bu nasıl oluyor?

Mahkemelerin, esasında kimin yanında olması gerekir?

Bu iş bitmiştir...

Ergenekon davası, bir tür 'yarım kalmış Susurluk hesaplaşması' olarak devam edecek, belki buna 'Danıştay saldırısı' ve Cumhuriyet gazetesinin bombalanması eklenecek, sonra sessiz sedasız kapatılacaktır.

Böyle hissediyorum...

Birçoğumuzun 'gazeteci' sandığı ve yıllarca hayranlıkla okuduğu mutemet ağabeyimiz bir kez daha yırtmış olacak.

Madanoğlu davasından yırtmıştı... Ergenekon davasından da yırtacak...

Bunu nereden anlıyorum?

Gözaltına alınıp salıverildiğinde süt dökmüş kedi gibiydi.

Kelimelerini bile neredeyse seçerek kullanıyordu.

Son zamanlarda eski 'celadetli' ve 'darbe yanlısı' yazılarına döndü.

Demek ki bildiği bir şey varmış..."

*Ahmet Kekeç, Star gazetesinde
11 Şubat 2009 tarihinde yayınlanan yazısından.*

Asker psikolojisi⁵³

AKP 2002’de hükümet olduğundan beri, askerın psikolojisinin bozulduğundan söz ediliyor. Genelkurmay rahatsız, genç subaylar homurdanıyor, ordunun sabrı taşıyor türünden kaç haber yapıldı, bu konu kaç kez manşetlere taşındı acaba... Önemli bütün atama ve seçimlerde, özellikle Necdet Sezer’den sonraki Cumhurbaşkanı’nın seçiminde “film koptu kopacak” havası hakim oldu ortalığa...

Darbenin eli kulağında dendi, bir kısım bunu açıkça istiyordu da, darbeye geçit vermemek için harekete geçildi, sivil inisiyatifler geliştirildi, özgün koalisyonlar peydahlandı. Hatırlanacaktır, “darbeleri ABD yapar bu ülkede” diyorduk ve ekliyorduk her defasında: ABD şu anda bir darbe istemiyor, AKP Vaşington’un projelerine hâlâ en uygun siyasi aktör.

Sonra ordunun “piyasa ekonomisi”nin bir uzantısı değil, kritik bir halkası olduğunu hatırlatıyorduk. Sermayeleşme süreci 1960’la birlikte önceki “ilkel” biçimlerinden çıkarak kurumsal bir karakter kazanmaya başlamıştı. Bu dönüşüm önemliydi ama 40 yıl içinde TSK’nın sermayeleşme sürecinde geçirdiği iç evrim de önemliydi. Böyle bir ordunun darbe yapması için ABD projeleriyle sermaye gereksinimleri aynı doğrultuyu göstermeliydi.

Bir de, TSK’nın astsubaylardan başlayarak generallere varıncaya kadarki bütün hiyerarşisinin “bankacılık sistemi”yle ilişkisi üzerinde duruluyordu. Aşağı kademeler, toplumun başka bölmelerindeki gibi inanılmaz bir borç sarmalına sokulmuş, kendi dertlerine düşmüşlerdi. Yukarıda ise, offshore banka hesapları, ücretli personelin limitlerini çok aşan krediler

⁵³ 13 Şubat 2009

ve elbette emeklilik için hazır tutulan danışmanlık kadroları ve yönetim kurulu üyelikleri göze çarpıyordu.

Bankacılık sektörü, ekonominin parazitidir. Ordunun ekonomiye en fazla parazit üreten bir yerden bağlanması, rastlantı değildir. Yeri geldiğinde yazıyoruz, 1974'te Portekiz'de gerçekleşen ve ordu içindeki ilerici subayların fazlasıyla belirleyici olduğu "Karanfil Devrimi"nden hemen sonra NATO, bağlı ülkelerin silahlı kuvvetlerini nasıl "daha güvenilir" hale getireceğini tartıştı, bazı çözümler geliştirdi. Çürütmek, en etkili yoldu.

Çürüyen Türkiye'de çürümek ve çürütmek çok kolaydı.

Darbe yapamaz demiyorduk, yapabileceğini halkımızın trajedisine dönüşen örneklerle kanıtladı. Ama diyorduk ki, TSK darbe yaparsa halka, sola karşı yapar; ABD yönlendirmesiyle yapar; sermaye sınıfı için yapar! Bunun koşulları yok diyorduk, adımız darbeciye çıktı! Sürü halinde AKP'ye kol kanat gerdiler, sonuçlarını görüyoruz.

"Bu süreç, darbe tehlikesini artırıyor" diyorduk ama körelmiş zihinlerde darbenin tarifi yapılmıştı: TSK, AKP'den rahatsız olduğu, AKP'nin adımlarına karşı çıktığı için darbe yapacaktı. Bu nedenle AKP desteklenmeliydi.

AKP'ye karşı bir değil, onlarca darbe planı geliştirilmiştir diye de yazdık. Bunların bir bölümü birilerini yatıştırmak içindir, bir bölümü provokasyondur, bir bölümü ise başarısızlığa mahkum. Bunu dedik. Aşağı yukarı gerçekleri yazmış olduk.

Bugün Ergenekon kapsamında hakkında dava açılmış olan üst düzey subaylar dahil olmak üzere, TSK'da AKP'nin defterini dürmek için can atan çok sayıda unsur olduğu bir gerçektir. Şimdi de yoğunluk azalsa bile, durum aynıdır. Tek başına ideolojik referanslar, sermaye sınıfı içindeki gerilimler, bunlar yetmez. Zaten iş ideolojije filan geldiğinde bir karmaşa yaşanıyor, TSK orta vadede "egemen ideoloji"nin ortalamasına uymak durumundadır.

Şu bilinmelidir: ABD ve sermaye sınıfından "yön tayin" edilmediği oranda "kurumsal psikoloji" ön plana çıkmaya başlar. Kimileri bunu yanlış kavrayıp, Türkiye'deki temel meselenin asker vesayeti olduğunu söylüyor. Yani gerçek iktidar asker ve o bunu bırakmak istemiyor. Türkiye'de yaşayan kimse askerin iktidar düşkünü olmadığını, ipleri elinde tutmak

için çaba harcamadığını ileri süremez. Ancak bu siyasi her aktör için geçerlidir ve önemli olan bu “arzu”dan çok bunun gerçek karşılığının olup olmamasıdır.

Şimdiye kadar ABD ve sermaye sınıfı tarafından şımartılan, kritik misyonlar devredilen TSK, ilk kez bu çapta bir sıkıntı ile karşı karşıyadır. Bir başka özne, tarihsel bir dönem için görev üstlenmiş ve bazı açılardan TSK’ye tercih edilmiştir.

Bu koşullarda ne olacaktır? TSK’nın laikliğin ve ulusal çıkarların bekçiliği gibi bir misyonu yoktur ki! Şimdiye kadar bu kavramlar sistemin selameti için bazı kurumların sabiti haline getirilmişti. NATO’sever ve gerici darbelere imza atan bir kurumun genetik yapısında fantazi aramanın bir anlamı yok. Ortaya çıkabilecek ideolojik tepkiler ve bu tepkilerin etrafında yaratılabilecek odaklar ise görüldüğü üzere dağıtılıyor. Odakların taşıdığı kir, öne çıkan kadroların bulamaç karakteri vb. zaten bu işin neden olamayacağını da gösteriyor. Çürüyen Türkiye’nin çürüyen bir kurumundan bu kadar!

Ancak çürümeye karşı toplumda bir direnç yaratılır, işçi sınıfı ayağa kalkar, işte o zaman bu ülkenin kritik kurumlarından aydınlanmacı da, bağımsızlıkçı da, kamucu da çıkar. Tersî mümkün değil...

Evet, bu koşullarda ne olacak? Asker psikolojisi devreye girecek, yenden belirleyici olma arayışı, önem kazanma güdüsü ve belki konum elde etme kaygısı ile hareket edilecek.

Dolayısıyla, yalnızca AKP’nin müdahalelerinden, Ergenekon ve benzeri operasyonlardan dolayı değil, askerin iç dinamikleri de daha Amerikancı ve piyasacı bir doğrultu gösteriyor. Bizim büyük uzlaşma dediğimiz aslında budur. TSK, sınıfsal temelleri, ekonomik bağlantıları, tarihsel yapılanması, ideolojik referansları söz konusu olduğunda, Ergenekon operasyonuna mahkumdu, AKP yapmasa bunu, kendisi başka biçimlerde de olsa, belki kendini daha az yaralayarak, bunu yapacaktı.

O halde şimdi, ordu darbe yapabilme yetisini yeniden kazanmakta, yeni misyonlara yelken açmakta, “cesur” hamleler konusunda AKP’yle yarışacak projeler hazırlamakta.

Başka çareleri yok.

Ergenekon'da işlem tamam!⁵⁴

Basından öğreniyoruz. Yalnız biz değil, sanık avukatları, müdahiller ve büyük olasılık mahkeme heyetinin bazı üyeleri de...

İkinci iddianame hazırnmış. Mutlaka başka şeyler de vardır ama AKP basını yeni dosyada iki önemli iddianın olduğunu hemen müjdeleyiverdi. Cumhuriyet mitingleri, emekli paşalar tarafından “AKP’yi düşürmek” amacıyla düzenlenmiş ve Ergenekon ile PKK arasında derin bir ilişki varmış.

2007 seçimleri öncesini hatırlayın... Baharla birlikte, Türkiye hiç alışkın olunmayan büyüklüklerde mitinglere tanık oluyor, “cumhuriyet yanlıları” AKP’ye meydan okuyordu. Mitinglerin önemli özelliği “sahipsiz” izlenimi vermesiydi. Öne çıkan örgütlerin boyu bu çapta organizasyonlara yetmiyordu, Tuncay Özkan ve benzeri figürlerin de bu kalabalıkları taşıması söz konusu değildi. Evet, ortada hükümete dönük yaygın bir tepki vardı ama bu tepkiyi derleyip toparlayan, “devlet” refleksi idi.

Bunu o zaman da defalarca yazdık, “neden mitinglere katılmıyorsunuz” diye soranlara üç sıkıntıdan söz ettik: Bu mitingler baskın bir orta sınıf karakteri taşıyordu, Kürtleri dışlıyordu ve üçüncüsü “devlet parmağı” gün gibi açıktı.

“Kara çalmayın” diyenler çıkıyordu ama Türkiye’yi biraz olsun tanıyan herkes biliyordu ki, işin içinde emekli üst düzey komutanlar var, yarı resmi-yarı sivil örgütlenmeler var, toplumsal dinamiklere yön verme amacıyla yıllar öncesinden hazırlanmış mekanizmalar var...

Ergenekon iddianamesinde bu mitinglerin “darbe” amacıyla düzenlen-

⁵⁴ 03 Şubat 2009

diği ileri sürülüyor. Ya da darbeye ortam yaratmak için...

Benim iddiam ise hep aynıdır: Bu mitinglerin arkasındaki güç hükümet üzerinde baskı kurmak dışında bir amaçla hareket etmemiştir. En büyük hedef "Cumhurbaşkanlığı makamını korumak"tı, hükümeti düşürmek gibi bir niyet dahi söz konusu değildi.

Olsaydı...

Üç büyük kentte belli aralıklarla o sayılarda insan toplanacak ve ülke-deki siyasi dengeler değişmeyecek! Eski sosyalist ülkelerde CIA-KGB ortaklığı birkaç binlik görevliyle işi bitirdi. Soros renkli devrimlerini yüz binlere değil, para ve alkol dağıtılmış orta ölçekli gruplara yaptırdı.

Dünyanın neresine giderseniz gidin, bu büyüklükteki gösterilerin ön-görülen sınırların ötesine geçen sonuçları olur. İddianamede yoktur ama bilinmelidir ki, Cumhuriyet mitinglerinin belli sınırları aşmaması için en büyük çabayı mitinglerin görünmeyen devletli aktörleri gösterdi. Polise pek az iş bıraktılar. 500 bin kişi Tandoğan'dan Meclis'e doğru yürüyüşe geçseydi ve hükümetin istifasını isteseydi ne olurdu?

Buna darbe mi denirdi?

Çok değil, bir yıl kadar sonra darbe karşıtı platformlar kurup AKP'ye arka çıkanlar hükümeti savunmak için kendilerini yine ortaya atarlar mıydı?

Bunu bilemem... Ama o zamandan bildiğim, "halk korkusu"nu her şeyin üstüne koyanların planladığı bu mitinglerin son derece kontrollü geçeceğiydi.

İddianamede eğer bu mitinglerin darbe için yapıldığı yazıyorsa gerçekten, bu fazlasıyla "abartılı"dır. Bu mitinglerin AKP'yi düşürmek gibi bir amacı bile yoktu.

Peki ne oldu? AKP ve de ABD bu kararsızlığı iyi okudu, emekli subay-lara "yapın arkanızdayız" diyen kritik noktalardaki sivil-asker bürokratla-rı bir dizi hamle ile sindirip, korkuttu. Zaten "ya işin içine halk girer ve olayları dizginleyemezsek" diye kaygı duyanlar hemen geri adım attı ve bazı emekli paşalar Ergenekon sürecine terk edildi. Kontrgerillanın "top-lum mühendisliği" ile ilgilenen birimleri de sessiz sedasız el değiştirdi.

Şimdi ikinci idddianamede kedinin fare ile oynadığı gibi oynayacaklar.

Öbür meseleye gelince...

Ergenekon'un PKK ile ilişkisi...

Kimin kiminle ilişkisi olduğunu, bunun ayrıntılarını bilemeyiz. Burada kritik olan, şu anda ABD'nin Kürt açılımı için devletle ya da devletin bir kanadıyla PKK arasında ilişki icat edilmesi gerektiğidir. Bir biçimde bir ilişki varsa, buna yoğunlaşılmalı, spotlar bu ilişkiyi göstermeli... Yoksa, var edilmeli! O kadar itirafçı, ajan, provokatör ne için beslendi?

Kürt sorunu “eski” devletle PKK arasındaki gizli ittifaka dayandırılacak, ittifakı bozduk, sorun morun kalmadı denecek!

Ayrıntıların bir önemi yok. AKP'ye “sonuna kadar gitsin” diyenlerin ne yapacağını merak ediyorum. Şimdilerde “bizim MHP ile bir işimiz yok, sorunumuz AKP ile” diye açıklama yapmaktalar; düne kadar hükümetin örtülü ortağı gibi davranıyorlardı.

Ne demeli, Genelkurmayın mitinglerle “ayar” girişimi tutmadı ama galiba Türkiye’de kimsenin ayarı tutmuyor!

Kaç kişi sayılamadı ama olay yok!

“Katılım

Anıtkabir bir günde en çok ziyaretçiyi (370 bin) 14 Nisan 2007 tarihinde ağırlamıştır. Yerli ve yabancı haber ajanslarına göre bu miting Cumhuriyet tarihinin en kalabalık mitingi olarak kayda geçmiştir. ADD mitinge en az 1 milyon kişinin katıldığını duyurmuştur. Emniyet Genel Müdürlüğü mitinge toplam 583 bin kişinin katıldığını açıklamıştır. TSK tarafından sadece Anıtkabir’i ziyaret edebilenlerin 370 bin kişi olduğunun belirtilmesine karşın, özellikle dış basın mitinge katılımın 200 bin ile 300 bin arasında olduğunu ajanslara geçmişlerdir. Habertürk internet sitesi ise Google Earth kullanarak yaptığı bir hesaba göre alanda en az 1.400.000 kişi olduğunu iddia etmektedir. Miting sırasında Ankara’da bulunamayan yurttaşların, evlerine ve iş yerlerine Türk bayrağı asarak mitinge destek vermeleri istenmiştir.

14 Nisan Mitingi’ne kaç kişinin katıldığı sağlıklı olarak belirlenememiştir. Kalabalık grupları saymak için önerilen yöntemlerin hiç biri bu miting için gerçekleşmemiştir. Kalabalıkları sayma konusunda kullanılan temel yöntem havadan çekilen fotoğrafın üzerinde alan hesaplaması yapıp kalabalığın bu alan üzerindeki dağılım oranlarının da hesaplanması şeklindedir. Bahsi geçen alanların hesaplanması sırasında

alanın eğimi, şekli, alan üzerinde bulunan ağaç, araçlar gibi faktörlerin de hesaplanması, kalabalığa olan katılım ve ayrılımların miktarının belirlenmesi gerekir. Sayım sırasındaki kritik ölçütlerden biri de birim alana kaç kişinin düştüğünün belirlenmesidir, tıklım tıklım dolu bir otobüste metrekareye 3-4 kişi düşerken sokakta yapılan gösterilerde bu değer 1 2 arasında değişebilmektedir. Örneğin 14 Nisan mitinginde bahsi geçen yollar ve meydanların toplam alanları hesaplanmamış, kalabalıklık yoğunluğu ve katılım-ayrılım oranları belirlenmemiştir. Kaynaklarca verilen rakamların bu derece farklılık göstermesi de bilimsel ölçüm yapılmamış olmasından kaynaklanmaktadır.

Miting

Mitinge katılanlara Turgut Özakman'ın yazdığı senaryo tarzı metin çerçevesinde Prof. Dr. Alpaslan Işıklı, Prof. Dr. Birgül Ayman Güler ve Prof. Dr. Nur Serter seslenmiştir. Mitinge ayrıca, siyasi parti liderlerinden Deniz Baykal, Zeki Sezer, Yaşar Okuyan ve Mümtaz Soysal, sanatçılardan Rüştü Asyalı, Edip Akbayram, Tuncer Tercan ve Tolga Çandar, üniversite rektör ve dekanları ile çeşitli sivil toplum kuruluşları katıldılar.

Kitle iletişim araçlarında 14 Nisan mitingi

Ülke çapında Türkçe yayın yapan KanalTürk mitingi canlı aktarmış, diğer kanallar haber özetlerine yer vermişlerdir. TRT, Türkiye tarihinin en büyük mitingine haberlerde yeterince yer vermediği gerekçeyle eleştirilmiş, yönetim bu iddiaları yalanlamıştır. Diğer özel yayın kuruluşları da benzer tepkiler görmüşlerdir.

Güvenlik önlemleri

Miting için yakın illerden polis takviyesi yapılmış, toplam 10.000 polis görev almıştır. Tandoğan Meydanı sürekli olarak izlenirken, civardaki çatılara keskin nişancılar yerleştirilmiş, ayrıca ihtiyaç duyulması halinde jandarma birlikleri de takviye olarak hazır tutulmuştur. Miting alanında 12 ambulans görev yaparken 13 panzer de sokak aralarında hazır bekletildi. Miting boyunca hiçbir tatsız olay ya da kışkırtma yaşanmamıştır.”

Vikipedi, Cumhuriyet Mitingleri maddesinden alınmıştır.

Mustafa Balbay, darbe, hukuk...⁵⁵

Cumhuriyet yazarı Mustafa Balbay'ın bilgisayarından çıktığı ileri sürülen notlar internet aleminde dolaşmaya başladı. Yapılan, hukuk dahilinde midir, değil midir, kimse artık bunları düşünmüyor, zaten iş o noktayı geçti. Balbay'ın bilgisayarından sildiği, sildiğini sandığı görüşme notları bunlar. Öyle söyleniyor, öyle iddia ediliyor. Olabilir... Tutulan notlara ekler yapılmış olabilir... Tamamen fabrikasyon da olabilir...

Hukuk cephesinden tartışılır herhalde bu uygulamalar. Adaletin hiç olmadığı, hukukun ise adaletten zerre kadar feyz alamadığı için yerlerde süründüğü bir ülkede ne tartışılacaksa...

İnsanın yakın bir dostuyla yazışması ya da konuşması... İnsanın kendi kendine aldığı bir not... Buradan suç çıkarmayı 12 Eylül'de bile becerememişlerdi, şimdi adet oldu.

Dost meclisinde ya da kendi kendine küfretmek, öfkelenmek, söylenmek "suç" olduğu oranda insanlık tükenir. Yakında "senin aklından kötü şeyler geçti, aha kanıtı" diye bilmem ne dalgalarının grafiklerini masaya atacaklardır. Bir kişi de çıkıp "evet kardeşim, düşündüm bunları, var mı bir diyeceğiniz. Daha neler neler düşündüm, haberiniz yok" diye diklenecek midir? Sanmıyorum. İnsanın yok edilme sürecine Türkiye'den de böyle bir katkı!

Burada da "beter olsunlar"lık bir durum var aslında. İzleme, fişleme, abuk subuk bilgileri istihbarat diye dosyalama alışkanlığında TSK'nın eline kimse su dökemezdi. "Her gün düzenli Cumhuriyet okur, Rus ajanı-

⁵⁵ 17 Şubat 2009

dır" ibaresi biçim açısından fazlasıyla buyurucu ve ciddidir. Ve alabildiğine traji-komik. Bunlardan milyonlarcası tutuldu. Vaktiyle Yunanistan'da NATO karşıtı bir mitinge giden biri hakkında "Yunan ajanıdır" diye bir kayıt düşüldüğünü öğrendim geçenlerde. Jandarma marifetiymiş. Bu kafileyle 30-40 milyon casus üretmişlerdir memlekette.

Neyse işte, Cumhuriyet okurlarını tek tek saptayıp "Moskof uşağı" olarak damgaladıktan sonra, Cumhuriyet okurlarından olmasa bile Cumhuriyet yazarlarından medet ummak... Bu da traji komik bir durum.

Dönelim Balbay'ın notlarına... Dediğim gibi bütünüyle gerçek olabilir, tamamen uydurulmuş olabilir, araya ekler yapılmış olabilir. Sahibi tarafından silinen bir not ne kadar sahici olursa artık...

Deniz Kuvvetleri eski komutanı Özden Örnek'in olduğu iddia edilen darbe günlükleri için de aynı şeyleri yazmıştım: Fazla gerçek... Mustafa Balbay'a ait olduğu söylenen görüşme notları için de söyleyebiliriz: 2000'li yılların ilk yarısındaki TSK'nın komuta kademesini oldukça iyi resmediyor.

Bir kere notları okuyunca ortada olgunlaşmış bir "darbe girişimi" olmadığını görüyorsunuz. "AKP'den nasıl kurtulunur" tartışması, mahalle kahvesinde nasıl yapılıyorsa, o taraflarda da öyle yapılıyor. Sayısız darbe planı olduğunu, orta kademelerden başlayarak paşalara varıncaya kadar birçok subayın "darbe egzersizleri" yaptığını da tahmin edebilirsiniz.

Örnek'in günlüklerinde de Balbay'ın notlarında da ortada birlikte hareket eden bir "ekip" olmadığı, herkesin "muktedir" aktörleri değişik biçimlerde tasnif ettiğini görüyorsunuz. Burada güvensizlik esas; kimse bir ötekini bütünüyle içine sindiremiyor, beğenmiyor.

Ama TSK'nın birliğinin bozulmasından da ölesiye korkuyorlar. Neden? Çünkü bütün güçlerini emir komuta zincirinden alıyorlar. Bu zinciri bir yüzbaşı kırmayı göze alabilir ama bir general için durum farklı. Senin "takmayacağın" birkaç kişi vardır üstünde... Ama ya seni takmayabileceklerin sayısı?

Birbirine pek güvenmeyen ama ortak noktaları AKP'den şikayet etmek olan subayların "mutlaka birlikte davranmalıyız" kararlılığının iki sonucu vardır: Hareket edememek ya da bir numarayı yani, Genelkurmay

Başkanı'nı ikna etmek...

Genelkurmay Başkanı nasıl ikna olacak?

Balbay'ın notları hep söylediklerimizi teyid ediyor. ABD'nin desteğinden emin olacak. Bu yetmiyor, "iş dünyası" dedikleri patronların desteğinden emin olacak. Ve üstüne büyük medyanın desteğinden emin olacak.

Emin olmadan o sorumluluğu almıyor ara çözümler peşinde koşuyor. Kendi altındakiler ise doğal olarak kızıyor, kendi başlarına bir şeyler yapmaya kalkıyor...

Bunlar görülüyor. Bunlar yeterince ciddi değil mi? Bir açıdan ciddi...

Ama ABD'nin, büyük sermayenin arkasında durmadığı bir darbe gerçeklik kazanamıyor, ciddi olmuyor.

Askerden müdahaleler

(Balbay'ın günlüklerinde olduğu iddia edilen notlardan)

"Medyaya: 'Aydın DOĞAN geldi söyledim. Her gün milliyetin birinci sayfasında bir türbanlı fotoğraf koymaya mecbur musunuz, dedim. Farkında değilim, bakayım dedi. Ertesi gün de birinci sayfaya Hülya AVŞAR'ın poposunu koydular. Ben ille onu yap demiyorum ki.'

'Söyleyin Sayın Balbay, bu medya yapısıyla bugün darbe yapılır mı? Yapılmaz. Bugün medyayı arkanıza almadıktan sonra bir şey yapamazsınız. Laikliği konu edinen bir tek siz varsınız. Öteki gazeteler her gün bir türbanlı kadın fotoğrafı koyup, neredeyse sempatik hale getirmeye çalışıyorlar.'

Muhalefet birleşsin: 'Benim düşüncem şu; birçok dernek var, gazeteciler var, memlekette olup bitene duyarlı insan var. Bunları bir araya getirmek gerekiyor. Mesela siz öncülük etseniz, burada üç kişi bir araya geldi, bu on olur, sonra 20 olur. Derneklere yön verilir. Toplumu biraz duyarlılığa sürüklemek lazım.'

İktidarı bölelim: 'Kurtuluş bunları ya bölmekte ya da çekilmeye zorlamakta. İçlerinde bir dağınıklık var gibi görünüyor. Arınç ayrı havada, Gül yerleşmek istiyor. Erdoğan bir an önce oturmak istiyor... Böyle bir değerlendirmeyi birkaç kişiden dinledim.'"

Aptal yerine konuyoruz da... Acaba biz neyiz?⁵⁶

Önce önümüze Veli Küçük'ü attılar... “Bütün bu cinayetleri sadece o mu işledi, generaller, paşalar nerede” diye soruldu. Yanıt hazırdu: “Olsun, asker kişilerin yargılanması önemli bir gelişme.” Aradan sesimizi çıkardık: Başka gelişmeler de var!

Sonra iş büyüdü... Araya alakalı alakasız kişileri sıkıştırsalar bile, üst düzey subayları, ordu ve kuvvet komutanlarını dizdiler karşımıza... “Darbecibaşı Marmaris'teyken muhayyel bir darbenin kahramanlarını biz ne yapalım” itirazı duyuldu. “Paşalar, afralı tafralı generaller yargılanıyor, siz ne diyorsunuz, artık onlara bile dokunulabiliyor, kimse bundan böyle kolay kolay darbe yapamaz” yanıtı gecikmiyordu. Biz ise “başka gelişmeler de var” demeye devam ediyorduk.

Sırada darbe günlükleri vardı, askerlerin türlü tertipleri... “AKP'ye karşı olan herkesi darbecilikle suçluyorlar”, savunmanın temel argümanıydı. “Ne amaçla olursa olsun darbecilik mutlak olarak mahkum edilmeli, işte şimdi bu oluyor” diyordu ötekiler. “Başka gelişmeler de var” diyen bizler o gelişmelere işaret etmeye devam ediyorduk.

Bazı cinayetler eklendi dosyaya... “Fırat'ın doğusu, oradaki katliamlar ne olacak” biçiminde titrek bir soruyla karşılanıyordu bu durum. “Destek verelim, sonuna kadar gidilsin, aydınlansın her yer” açıklaması tutarlıydı kendince. Aynı noktadaydık biz: Başka gelişmeler de var!

Kuyular açılmaya başlandı. Kemikler, başka kanıtlar çıkıyordu, işin

⁵⁶ 23 Şubat 2009

ucu ünlü korucu ailelerine bile dokunuyordu... İtirazlar, sorular giderek azalıyor, şiddetini yitiriyordu. Diğer yanda kutlama vardı. "Ergenekon'u hafife alanlar, fasa fiso diyenler, buradan bir şey çıkmayacağını iddia edenler, davayı sulandıranlar, gördünüz mü..."

Gördük mü?

Gördük!

Devletin çözüldüğünü söylüyorduk, bunun somut kanıtlarını gördük.

Devletin yeniden yapılandırılacağını söylüyorduk, bunun ipuçlarını gördük.

ABD'nin TSK'yı farklı misyonlar için konumlandıracağını söylüyorduk, bunun nasıl yapılacağını gördük.

Türkiye'de sermaye egemenliğinin ordu-yargı-üniversite sacayağına oturduğunu söylüyorduk, buradaki iç kavganın boyutlarını gördük.

Düzen güçlerinin pespayeliğini, halk ve sol düşmanlığının sefaletini, gericiğin gücünü ve pervasızlığını gördük.

"Sol'da pusulasızlığın nasıl saçmalattığını..."

Demokratikleşme görmedik, halka karşı suç işleyenlerin yargılandığını görmeyiz; Türkiye'nin daha piyasacı, daha Amerikancı, daha gerici bir yönelime girdiğini gördük!

"Başka gelişmeler var" derken ne kadar haklı olduğumuzu...

Ötekiler?

"Asker vesayetinden kurtulalım da ne olursa olsun" diyen solcu acaba ne gördü, ne görüyor? Özgürlük mü, demokratikleşme mi? Türkiye devrime daha mı yakınlaştı? TSK'nın ve devletin bir bütün olarak yeniden yapılanmasına bundan böyle nasıl bir "destek" verecek? "Sonuna kadar gidin" mi diyecek?

"Kürt sorununda acil çözüm her şeyden önemlidir" diyen solcu acaba ne hissediyor, ne düşünüyor? Çözüm kapıda mı, Kürtler eşit ve özgür bir yaşamın anahtarını ele mi geçirdiler? Yoksa o "anahtar" ABD'nin elinde de, hep birlikte başka bir yere mi sürüklenmekteyiz? Barzani hain midir, değil midir? İhanet nedir, eğer "Kürt sorununun öyle ya da böyle çözümü her şeyden önemli"yse... Hiçbir şeyin ihanet sayılamayacağı bir noktada herkes hain midir?

“Yurtseverlik milliyetçiliktir” diyerek kestirip atan solcu, “her şeyi emperyalizme bağlayarak bizim yerli kan içicileri aklıyorsunuz” diye ahkam kesen “devrimci”, Türkiye’de yaşananların “emperyalist projelerden bağımsız olduğu”nu gerçekten düşünüyor mu?

Tamam, anladık, Ergenekon sürecinde ikna oldu. Halk muhalefeti- nin baskısına dayanamayan devletin temizlik yapmak zorunda kaldığını düşündü. Ya da kahraman bir savcının meseleye el attığını. AKP’nin de kendi iktidarını ancak demokratikleşmeyle koruyabileceğini anladığını düşünmüş de olabilir.

Her neyse... İkna olmuş işte.

Merak ediyorum, memnun mu?

Bazı sol örgütlerin zırt pırt kontrgerilla örgütlenmesiyle bağlantısından söz edilmesinden...

Kürt sorununda Fethullah Gülen’in, Barzani’nin ve elbette onları öne süren ABD’nin etkisinin hızla artmasından...

Emekçilere ve sola karşı tahammülsüzlüğün giderek daha belirgin hale gelmesinden...

Hilafet, saltanat düşkünlüğünün kendini gizleme ihtiyacı bile duymasından...

Memnun mu?

AKP herkesi olduğu gibi solu da aptal yerine koyuyor. Bunda bir şey yok.

Önemli olan bizim ne olduğumuz. Memnun muyuz, mesut ve mutlu muyuz?

Yani aptal mıyız, değil miyiz?

Ergenekon soruşturması iyi, bir de sola bulaştırmaları!⁵⁷

“Savcılar, MLKP’nin Ergenekon’la bağlantısını da Gazi olayları üzerine Emniyet’in hazırladığı raporlara dayandırıyor. Buna göre, MLKP’nin ‘yeniden canlanmasını’ sağlayan olaylardan yöneticilerinin çöncesinde

⁵⁷ <http://www.bianet.org/bianet/siyaset/113402-iddianame-ergenekonun-pkk-ve-mlk-pyle-gercekustu-iliskisi>

haberi vardı. Yine, örgüte yönelik operasyonlarda üst düzey askerlerle ilgili detaylı bilgilere sahip oldukları görülmüştü. Emniyet, MLKP'nin güçsüz olduğu bir dönemde böylesi istihbarata sahip olmasının ancak dışarıdan yapılacak 'servis'le mümkün olduğunu öne sürüyor.

Savcılar, Yarbay Mustafa Dönmez`in evinde bulunan el bombalarının MLKP`nin kullandıklarıyla aynı kafilden olduğunu da ekledi.

‘Sol örgütlerin çıkışı belli zaten’

Dahası, Dilovası adlı gizli sanığın ifadesine dayanan savcılar, Doğu Perinçek nedeniyle Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun (FKF); Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş'in isimlerini de anarak Türkiye'de sol örgütlerin 'zaten nasıl ortaya çıktığının belli olduğunu'; MLKP yöneticilerinin de 'açıklanamayan bağlantıları olduğunu' söylüyor."

BIANET
26 Mart 2009

Devamı geldi...

"Ergenekon silahlı terör örgütü iddiasıyla başlatılan soruşturma kapsamında hazırlanan ilk iddianamede "Ergenekon'un naylon terör örgütlerini kullanarak ülkede kaos yaratacak eylemler yaptırdığı" vurgulanmış ve örgütler arasında MLKP de gösterilmişti. Marksist Leninist çizgide gözükmese de rağmen, Ergenekon tarafından kaos yaratacak eylemler yaptırılarak kullanıldığı belirlenen MLKP'nin bozulan imajını isim değişikliği yaparak değiştirmek istediği saptandı.

10 Eylül'de yapılması planlanan kongreyle yeni bir isim ve yeni bir eylemlilik sürecine geçmeyi planlayan örgüte İstanbul, Ankara, Bursa, İzmir, Tunceli, Diyarbakır ve Malatya'da eş zamanlı baskın yapıldı. Baskınlarda örgütün 40 yöneticisi gözaltına alındı. Örgütün, kongrenin ardından geçmiş yıllardakilere benzer, seri bombalama eylemlerinin yanı sıra suikast, bombalama, molotof kokteyli atma, bombalı pankart asma gibi bir eylemsellik sürecini başlatmayı planladığı ifade ediliyor.

Yarbay dönmez'le bomba kardeşi

MLKP'nin Ergenekon bağlantısı, kullandığı el bombalarının süre numaralarının izleri sürülerek belirlendi. Ergenekon tutuklusı Yarbay Mustafa Dönmez'in el bombaları üzerindeki inceleme, ilginç bilgilere ulaşılmasını sağladı. Buna göre Dönmez'in bombaları ile MLKP'nin kullandığı patlayıcılar ile aynı seriden çıktı.”

STAR GAZETESİ

Ergenekon'da CHP tabanına empati dönemi⁵⁸

İkinci iddianamenin mahkemece kabul edilmesiyle birlikte, medya Ergenekon'un CHP içinde de darbe yapmaya çalıştığı konusunu işlemeye başladı. CHP'nin köy teşkilatlarında bile Baykal'ı devirme planlarının tartışıldığı bir dönemde bu türden haberleri ilginç kılan iki şey var. Birincisi, Ergenekon davasında herkesi aynı çuvala doldurma dönemi yavaş yavaş bitiyor, ayıklama işlemi başladı. İkincisi, islamcı-liberal ittifakı bir buçuk yıldır silkelediği CHP tabanına ve kemalistlere “sizi aramıza kabul edebiliriz, bazı koşulları yerine getirirseniz” mesajını vermekte.

Ergenekon'da ikinci iddianame, mahkemenin kabulüyle birlikte resmen açıklandı. İddianamenin bazı bölümlerini okuyabildim. Artık hep birlikte öğrenmiş bulunuyoruz ki, iddianamenin kendisi kadar, onun medyada nasıl sunulduğu da önem taşıyor.

Mahkemenin bu kadar kritik önem taşıyan bir iddianameyle ilgili kararı 29 Mart seçimlerinden üç gün önce almasına rastlantı demek herhalde zor. Ancak asıl ilginç olan, iddianamenin islamcı-liberal basın tarafından sunulmuş şekli.

Benim tahminim, seçimden önce Baykal ve Doğan'ı da içine alan “şok şok şok” belgeler ortaya çıkaracaklarıydı. İşe yarayabilirdi ama bir olasılık ters teperdi. Oysa itiraf etmek gerekiyor ki, şimdi denedikleri çok

⁵⁸ 27 Mart 2009, soL dergisi

daha etkili bir yol: "Bize kızılıyordunuz ama Ergenekon sizi de hedef tah-tasına yerleştirmiş".

Önce herkesi aynı çuvala doldurdular, şimdi kimilerine "çıkış yolu" gösteriyorlar. Malumu ilan ederek, herkesi aptal yerine koyarak!

Tuncay Özkan'ın Deniz Baykal'ı düşürmek için her yolu denediğini bil-meyen var mı bu ülkede? Yok... MHP'de Devlet Bahçeli'nin yerine daha az islamcı, daha Türkçü birisinin gelmesi için birçok kesimin ortak çaba içinde olduğunu duymayan kaldı mı? Kalmadı.

Peki neden aniden Ergenekon mağdurlarının sayısını artırmaya karar verdiler?

Nedeni basit! Çuval doldukça inandı. ıcılık azalıyordu. Ama bir süre çu-valı doldurmanın tarıfsız faydası vardı, sindiriyor, korkutuyor, paranoya geliştiriyordu. Bu kadarı yeterdi, şimdi ayrıştırma işlemi gerçekleştirilebi-lirdi. İyi çocuk olmanın kriterleri net bir biçimde ilan edilmişti nasılsa...

Aydın Doğan büyük patrondu. Birkaç dişi çekilmeli, uzayan tırnakları törpülenmeli ve uzlaşmaya ikna edilmeliydi. Edildi de...

O halde Ergenekon çuvalından çıkmasına izin verilecektir. Çuvala bir tekme de kendisinin savurması koşuluyla. Zaten ikinci iddianame henüz resmen açıklanmadan Doğan grubu büyük bir hevesle AKP medyasın-dan rol çalıyor, "bakın bu da olmuş" diye bilinenleri tekrar tekrar ifşa ediyordu. Mahkemenin iddianameyi kabul etmesinden sonra tablo de-ğişmedi. Hürriyet, Milliyet ve Vatan, daha önce grubun bu işlerle ilgili tek gazetesi Radikal'i Ergenekon'cu yapacak denli büyük bir hızla sarıldı-lar "habercilik" yapmaya...

Deniz Baykal ve CHP'yi ise ABD tasfiye ettirmez. Ergenekon'un CHP'yi teğet geçmesinin tek nedeni budur; hukuk değil!

Ama sıkıştırdılar, terbiye ettiler, şimdi "sen de ucuz atlatmışsın kardeş" yapıyorlar.

Amerikancı uzlaşma işliyor. Henüz kurulmamış olan, dirsek temaslarıyla çeşitli yoklamalar yapan bir ilişkiler ağını periferisi ile birlikte derdest etmişlerdi, gün ise nedamet getirene el uzatma günü. TSK'da işler böyle bağlandı, "demokrat generaller" ve "darbeci generaller" var artık kamu-oyunun zihninde ve emeklisi muvazzafı hemen hepsi ne kadar demokrat

olduklarını kanıtlamanın derdine düşmüş durumda. Eruygur ve Tolon'un laf çakmadığı, hakaret etmediği kimse kalmamış, onların hapiste olmasa bile çuvalın içinde kalmaları garanti altına alınmış; muhatapları ise "darbeyi engelleyen", "darbeyi ihbar eden", "darbeyi geciktiren", "darbeyi sulandıran", "darbeyi tersine çeviren", darbeyi savuşturan" demokrasi kahramanları olarak yazılabilirler.

Birkaç hafta önce "Ergenekon'da işlem tamam" diye yazmıştım. İşlem gerçekten tamam, keyfini çıkarıyorlar.

Ama yine de sormalı... 29 Mart'tan üç gün önce Baykal'ı iyice köşeye sıkıştırmak yerine neden bu yolu seçtiler? Neden Baykal'ı Ergenekon mağdurlarına eklemeyi seçim sonrasına bırakmadılar?

Çünkü bu daha ikna edici... Seçimler nedeniyle tansiyonu normalin üstüne çıkan "AKP karşıtı" kesime "biz sizin de hakkınızı arıyoruz" diye seslenmek gerekiyordu. Akıl dolu bir hamle olduğunu kabul etmeli.

İkna edici mi? Belli ölçülerde... AKP'ye dönük kızgınlık ve tepkilerin ortadan kalkması söz konusu değil. Ama unutulmamalı ki, 2007 seçimlerinden bu yana AKP karşıtları üzerinde büyük baskı var, bu kesimler yoruldu, umut yitirdi.

Onların da empatiye ihtiyacı var! Onların da çoğunluğun parçası olduklarını hissetmeye hakları var!

Solun; yorulmaya hakkı olmayan, kafayı her durumda dik tutması gereken solun bir bölümünün Ergenekon davasından umut çıkarmaya kalktığı bir ülkede CHP'lilerin, düzen içi güçlerin soluk almak istemesi bana son derece olağan geliyor.

Durum budur. İkinci iddianame, Amerikancı uzlaşmayı derinleştirmek ve CHP tabanını "rahatlatmak" için kullanılmaktadır.

Bir de... Küfretmek yasak... Hükümeti düşürmek için strateji geliştirmek yasak...

Darbe?

Onun için ABD'den emir ya da onay gerekiyordu. ABD'den habersiz iş çevirmek de yasak!

İkinci iddianamenin özü budur.

AKP'ye yapamadık, CHP'ye yapalım!⁵⁹

“İSTANBUL - Ergenekon davasının ikinci iddianamesinde örgütün CHP lideri Deniz Baykal'ı devirmeyi planladığı, MHP ve AKP'yi bölmeye çalıştığı ileri sürülüyor.Ergenekon iddianamesinde CHP'nin lideri Deniz Baykal'ı devirmek ve üst düzey yönetimi değiştirmek için çalışmalar yaptığı belirtildi. Buna en önemli dayanak olarak zanlıların yaptığı telefon görüşmeleri gösterildi. Savcının iddiaları şöyle:

AKP'yi ve MHP'yi bölme planları yapıldı, çeşitli takip notlarıyla bunlar net şekilde anlaşıldı.

MHP'nin de yönetim kadrosunda değişiklik yapma çalışmaları yapıldı.

Ergenekon, CHP içinde çeşitli operasyonlar yürüttü ve operasyonların da tek amacı CHP lideri Deniz Baykal'ı devirmektir.

CHP'nin üst yönetimi de değiştirilmeye çalışıldı.

Zanlıların ve sanıkların telefon dinlemelerinde Deniz Baykal'a yönelik, yoğun bir şekilde devirme çalışmaları olduğu saptandı. Bu çalışmalar Tuncay Özkan'ın da katıldığı öne sürüldü.

Cumhuriyet Mitinglerinin organizasyonlarının Ergenekon ile bağlantıları var.

MHP'nin 8. Kongresi Ergenekon tarafından manipüle edildi.

Ergenekon örgütü kamu görevlilerini fişliyor.”

RADİKAL
25 Mart 2009

⁵⁹ <http://www.radikal.com.tr/Radikal.aspx?aType=RadikalDetay&ArticleID=927938&Date=26.03.2009&CategoryID=77>

Ergenekon, sol, akıl ve vicdan⁶⁰

Dün AKP hükümeti, 29 Mart'tan sonra kendisinden "itidal" bekleyenleri yanılttı. Neydi iddia, "oyları gözle görülür ölçüde azalan hükümet artık daha uzlaşmacı, daha dikkatli olacak, öyle aklına geleni yapmayacak"! Bu değerlendirmelerin ne kadar yanlış olduğunu daha ilk günden göstermeye çalıştık, seçim sonuçlarının AKP'yi ABD ve AB karşısında daha teslimiyetçi yapacağını yazdık.

Bu ne demekti? Bu AKP'nin halka, emekçilere, sola karşı daha da sertleşmesi demekti.

Dünkü 12. dalga sola karşı yapılmadı. Yapılmadı ama... Türkiye'de düzen siyasetinin bir bölmesi tamamen tasfiye ediliyor. Müştemilatı ile birlikte... Burada soldan unsurlar da var, düzen siyasetiyle sol arasında gezinenler... Şu anda siyasi iktidar sola diyor ki, "bakın sizi de o müştemilata dahil ederim, beni destekleyin, bana karşı çıkmayın". Zaten bugüne kadar Ergenekon soruşturmasına en büyük meşruiyet bir kısım soldan geldi. Darbecilerin çanına ot tıkanacak, kontrgerilla tasfiye edilecekti!

Uyardık, tartıştık, denmedik laf bırakmadılar. Bir bölümünden hiç kuş-kum yok, bu yolun misyonerleri. Ne yaptıklarını, kime hizmet ettiklerini biliyorlar. Bir bölüm ise, ister akıl tutulması deyin, ister basiret bağlanması, ister ideolojik tutarsızlık, "sonuna kadar gidilsin"i Ergenekon'a devrimci tavır olarak belledi. AKP'yi onaylamıyorlardı ama bazı gerçekler ortaya çıksın, işkenceciler yargılansındı. Olaya buradan bakmak gerekiyordu onlara göre, gerisinin ne önemi vardı, devletin değişik kanatları

⁶⁰ 04 Mart 2009

yesinlerdi birbirlerini.

İçeri alınan her general, her özel hareketçi Ergenekon'a soldan destek verenleri mutlu ediyordu. "Buna da mı karşısınız" diye laf yetiştiriyorlardı. Birkaç hafta moda oldu, sağda solda kazılar yapıldı, ortaya silahlar çıktı "gördünüz mü Gladio'nun silahlarını" deyiverdiler. "Görmedik" deyince bu kez "asit kuyularının açılması"na sardılar. "İşte Kürt düşmanları tasfiye ediliyor, çözüm istemeyenler, katiller yakayı ele veriyor"!

Tasfiye edenler kim? Yazıcıoğlu'nu demokrasi kahramanı ilan edenler. Tasfiye edenler kim? Kenan Evren'i kapılarda karşılayıp en "yüce makam"larında ağırlayanlar!

Yalçın Küçük'ün kontrgerillacı olduğunu yazanlar Yazıcıoğlu'nun kim olduğunu yazamadılar. Ve bunlar solcuydu!

"Oh oldu, iyi oldu, beter olsun"la geldiler düne ve siyasi iktidarımız akıl sınavından çıkmış "sol"u bu kez vicdandan sınamaya kalkıverdi: Türkan Saylan'ı nasıl bilirdiniz?

Biraz fire verecekler... Bakın şimdiye kadar "sonuna kadar gidilsin" diyen Gencay Gürsoy başında bulunduğu meslek örgütü adına Türkan Saylan'a sahip çıkmış. Demek ki, "bu işin sonu kötü" diye düşünmeye başlamış. Bakalım diğerleri ne yapacak?

Vicdan önemlidir. Kanseri tedavisi gören, yaşlı bir insanın başına gelenlerden rahatsızlık duymak, buna tepki vermek önemlidir. Ama bütün bunlar Türkiye'nin başına gelmekte olanları kavramaktan daha önemli değildir. Sol vicdan sahibi olmalıdır ama en başta akıl sahibi olmalıdır.

Bizden çıkanları dinlemiyor, küfrediyorlar. Türkiye'yi Taraf ve Zaman'dan takip ediyorlar.

O zaman bize değil, Ali Bulaç'a kulak versinler.

Dün akşam bir televizyon kanalında "çüş bu kadar da olur mu, sulanıyor bu iş" değerlendirmeleri yapılırken, büyük İslamcı demokratımız ne diyordu: "Meselenin özünü anlayalım artık". Meselenin özü şuydu:

Bir büyük akıl, ki bunun ABD olması kuvvetle muhtemeldi, başka bir Türkiye kurmaya karar vermişti. Belki on yılı alacak çok kapsamlı bir dönüşüm planı uygulamaya konuyordu. Buna kafası yatmayan, buna ikna olmayan herkes tasfiye ediliyor, etkisizleştiriliyordu.

Ali Bulaç çok açık konuştu ve işin hukuk kısmına, bazı ayrıntılara takılmaması gerektiğini söyledi. Esas olan bu master plandı, büyük dönüşüm planı...

Sol bu kadar açık bir biçimde itiraf edileni anlamayacak kadar akılsız mı? Bu soruya yanıt vermek istemiyorum.

Vicdan sahibi mi? Onu da göreceğiz...

Büyük dönüşüm ve Ergenekon dalgaları arasındaki ilişkiye ise bir sonraki yazıda değineceğiz.

Bırakın bugün biz de vicdanımızla baş başa kalalım.

Derinleştirelim...

"300 aydın yayınladıkları bildiri ile takipçisi olacakları Ergenekon davasının derinleştirilmesini istedi

Aralarında Adnan Özyalçiner, Gencay Gürsoy, İhsan Çaralan, Jülide Kural, Mehmet Altan, Murathan Mungan, Oya Baydar, Ömer Madra, Pelin Batu, Yücel Sayman'ın da bulunduğu aydınlar imzaladıkları bildiri ile Ergenekon davasının karartılmaması aksine derinleştirilmesini istedi."

EVRENSEL

14 Ağustos 2008

Hepimiz Saylan olduk

"Türk Tabipler Birliği (TTB) Başkanı Gençay Gürsoy Ergenekon Soruşturması'nın 12. dalgasında Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği Başkanı ve TTB Merkez Konseyi Delegatesi Prof. Dr. Türkan Saylan'ın tutuklanmasına sert tepki gösterdi.

TTB Genel Merkezi'nde düzenlenen basın toplantısında konuşan Gürsoy, Saylan'ın yanında olduklarını söyleyerek, 'Eğer TTB'nin, hekim camiasının, 100 bin hekimin, bir kutsal değeri varsa Türkan Saylan bizim kutsalımızdır. Bunu açıkça ifade ediyorum. Türkan Saylan'ın temsil ettiği kimlik bizim hekim kimliğimizin kutsalıdır. Ve bugün hepimiz Türkan Saylan'ız' dedi.

'Saylan demokrasi karşıtı hareketin içinde olamaz'

Gürsoy, 'Türkan Saylan'ın, siyasi görüşleri burada tartışma konusu değil elbette. Ama şunu ben arkadaşları olarak çok iyi biliyorum ki Türkan Saylan, demokrasi karşıtı herhangi bir hareketin içinde olamaz. TTB olarak onun demokrasi yandaşı bir kimliğe sahip olduğu konusunda garanti verebiliriz. Taahhüt edebiliriz' dedi.

Saylan'ın 40 yıllık dostu olduğunu kaydeden Gürsoy, konuşmasına şöyle devam etti: 'Türkan Saylan Türkiye'de cüzam hastalığına karşı mücadelenin öncülerinden biridir. Bu bugün için çok fazla şey ifade etmeyebilir; ama bu çok önemli hastalığın çok toplumsal sorunlara yol açan bir enfeksiyon hastalığının Türkiye'de mücadele kanalını açan insan olmak son derece önemlidir. Bunun dışında sayısız demokratik örgütte, öğretim üyeleri derneğinde, öğretim üyeleri sendikasında bizlerle birlikte çalışmış, toplumsal sorumluluğu sonuna kadar yerine getiren sorumluluk sahibi iyi hekimlik değerlerine sonuna kadar sahip çıkan bir meslektaşımızdır. Türkan Saylan, son dönemlerde son 15 yıldan beri de eğitim alanında yoksul kız çocuklarının eğitim almalarında olağanüstü başarılar göstermiştir.'

'Saylan'a yapılan muameleyi bize yapılmış sayarız'

Saylan'a yapılan muamelenin kendilerine yapılmış sayılacağını belirten Gürsoy, 'TTB olarak ve Türkiye'deki 100 bin hekim olarak bunu açıkça ifade ediyor ve umuyoruz ki yasal süreçler boyunca Türkan Saylan, bu hasta durumunda kimliği rencide edilmesin, kişiliği örselelmesin. Fiziksel koşullar bakımından hastalığı dikkate alınarak en iyi durumda en kısa sürede özgürlüğüne kavuşsun ve istirahate çekilebilsin' dedi.

'Sağlığından endişeliyiz'

Kanser hastası olan Prof. Dr. Türkan Saylan'ın sağlığından da endişe ettiklerini dile getiren Gürsoy, 'Sanıyoruz ki Türkiye'de yasal süreç bunları dikkate alacaktır. Türkan Saylan'ın tedavisinde en ufak bir aksama çok ciddi sonuçlara neden olabilir. Biz yakından biliyoruz ki -ben bir doktor ve arkadaşları olarak çok iyi biliyorum ki- gerçekten hastalığının kritik bir evresindedir. İlerlemiş bir kanser hastasıdır. Karaciğer yetmezliği içindedir. Bütün bunların özenle dikkate alınmasını umu-

yoruz' dedi.

Saylan'ın rencide edilmesinin kendilerinin, hekim kimliklerinin rencide edilmesi anlamına geldiğini belirten Gürsoy, 'Umuyorum Türkan Saylan bir an önce yasal sorunların halledilmesiyle birlikte özgürlüğüne kavuşur ve istirahate çekilir. Hekimlerin manevi kimlikleri, eğer Türkan Saylan'ın hekim kimliği, bizim gözümüzdeki manevi kimliği rencide edilirse bizim kimliğimiz de örselenmiş olur. Ve biz travmaya uğramış oluruz. Travma uğramış hekimlerin görevlerini yerine getirme konusunda bir takım güçlüklerini uğrayacaklarını anlamak mümkün' dedi."

sol HABER PORTALI

13 Nisan 2009

27 Mayıs'a dair...⁶¹

Ergenekon'dan tutuklu bazı üst düzey subayların 27 Mayıs'ın hemen öncesinde Harbiyeli yürüşüne katıldıkları saptanmış. Darbeci olacak çocuk o zamandan belli olurmuş. Liberal-gerici ittifakının değerli mensupları geçmişlerinde ne haltlar karıştırıyorlardı acaba?

Tutturmuşlar, ordunun siyasete müdahalesi diye...

Nasıl yani?

Ordu siyasete 27 Mayıs'ta mı müdahale etmiş? Tek parti döneminde "ordu ayrı, parti ayrı" düsturu gerçek mi kabul ediliyor? Üst düzey subayların bir bölümü Menderes tarafından Demokrat Parti'nin kadrolu elemanı haline getirilmemiş miydi? Daha kalabalık bir bölümü, sık sık bir araya geldikleri CHP lideri İsmet İnönü ile balık-rakı muhabbeti mi yapıyordu?

Denecek ki, müdahale dediğimiz, seçilmiş bir hükümetin silah zoruyla aşağı indirilmesi! 27 Mayıs o yolu açtı.

Güzel, elbette şu ya da bu biçimde "seçilmiş" bir iktidarın halkı ve ezilenleri silah zoruyla aşağıda tutması ile onun silah zoruyla aşağı indirilmesi arasında bir fark var.

Yasal fark var, siyasal fark var, toplumsal fark var.

Ama en mühim mesele, adına "darbe" denilen ve sayısız çeşit karşımıza çıkan askeri müdahalelerin temel hedefinin halkın aşağıda tutulması konusunda ek önlemler alıp almadığıdır. Daha basiti, bir darbeye ilk sorgulanması gereken, darbenin ezilenlerin bastırılmasında mevcut burjuva

⁶¹ 28 Mayıs 2009

yasallığının yetmediği, o yasallığın sınırlarının radikal bir biçimde değiştirilmesi gerektiği düşüncesiyle yapılıp yapılmadığıdır. Bu düşünce, halka karşı zor kullanımı ve şiddetin nitel ve nicel açıdan artması anlamına gelir.

Bütün darbeler bu nedenle yapılmaz. Bazı askeri darbeler bir devrin, sürecine denk düşmüşlerdir. Beğenelim, beğenmeyelim, geride bıraktığımız yüzyılda kimi geri kalmış ülkelerde mümkün olan en ileri siyasal ve ekonomik ortam askeri darbelerin ürünü olmuştur. Portekiz'de 1974 Karanfil Devrimi'nin en kritik anı yine bir askeri darbedir.

İyi darbe-kötü darbe ayrımı yapmıyorum. "Darbe" kavramının her şeyden soyutlanarak öne çıkarılmasına itiraz ediyorum. Darbeler, tarih boyunca sınıflar mücadelesinin genel gidişatı içinde şu ya da bu yönde dengeleri değiştirme aracı olarak kullanılmışlardır. Ordular, bir kurum olarak büyük çoğunlukla, sömürücü sınıf ittifakının baskı aygıtı olduklarından, bu dengeleri emekçi sınıflar aleyhine bozmuşlardır.

27 Mayıs böyle değildir.

27 Mayıs'ın kendi başına Türkiye'de emekçi halk, sol, ezilenler açısından "daha baskıcı" ve "daha dışlayıcı" bir dönem açtığını söylemek, tarihle alay etmektir.

Buna cüret edenler var ama daha utangaç olanlar, yani henüz 27 Mayıs'a faşist darbe diyemeyenler, 27 Mayıs'ın TSK'nın sistem içindeki rolünü artırdığını, daha sonraki faşist darbelere zemin hazırladığını belirttikten sonra, "27 Mayıs'a karşı çıkılamadığı için 12 Mart yaşandı, 12 Eylül yaşandı" iddiasını ortaya atmaktadırlar.

Sol vardı ama pek etkisizdi. 27 Mayıs'a karşı çıkıp, Menderes için imza mı toplayacaktı? Hiçbir meşruiyeti kalmayan, halk düşmanı, gerici bir iktidarı "sivil otorite" adına destekleyip bir skandala mı imza atacaktı?

Yoksa Demokrat Partililer mi darbeye direneceklerdi?

27 Mayıs olmasaydı, "halamın bıyıkları olsaydı"dır... Bilemeyiz ama bazı şeyleri biliriz. Diyelim ki, 27 Mayıs'ı bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırdık, o zaman 12 Mart da, 12 Eylül de olmayabilirdi. Çünkü sol bu sıçramayı yapamayabilir, DP eliyle ülkenin adım adım hadım edilmesi için askeri darbelere gereksinim kalmazdı.

İlke ne? Burjuva da olsa, mevcut yasallığının her durumda korunması mı? Ama o zaman Demokrat Parti'nin o yasallığın sınırlarını daraltma girişimleri ne olacak?

Oysa sınıf temelinden yaklaşırsak meseleye, tarihsel bir bağlama yerleştirirsek hükümet değişikliklerini ve darbeleri, daha sağlıklı tutum almak mümkün hale gelir.

Bu açıdan bakıldığında 27 Mayıs'la 12 Mart ve 12 Eylül arasında pek az koşutluk bulunabilir.

Ergenekoncularla 27 Mayıs arasındaki bağa gelince...

AKP ile DP arasındaki koşutluk çok daha güçlü, bu bir! Darbeci ekip-lerin örgütsel sürekliliği konusunda koparılan yaygaranın hiçbir temeli yok, bu iki... İç ve dış koşulların tamamen değiştiğine değinmiyorum bile...

Bununla birlikte kimi benzerlikler var. Örneğin 27 Mayısçıların önceden şekillenmiş bir programları yok. Ergenekon'da da gerçekleşmemiş bir ittifak girişiminin parçalarına baktığımızda programatik ve ideolojik bir karmaşayla karşılaşıyoruz. Mesele şudur ki, Türkiye kapitalizmi artık "sonradan şekil vermeyecek" kadar gelişmiştir. Bugün AKP ile TSK'nın birçok başlıkta uzlaşmalarının temel nedeni, sistemin kendi çerçevesini dayatma ve sürdürme mekanizmalarının gelişkinliğidir. Sistemden anlaşılması gereken ise elbette sermaye egemenliği ve emperyalizm olgusudur.

Bu nedenle emperyalizm onay vermeden, sermayenin işareti olmadan "bulamaç" hedef ve ideolojilerle darbe yapmak mümkün değildir.

Bazı başlıklarda çok daha profesyonel olsalar da, "darbe girişimleri" ile anılan günümüz üst düzey subaylarının 27 Mayısçılar yanında pek acemi kalmalarının temel nedeni budur.

Bu ülkede bir daha 27 Mayıs olmaz. Bu ülkede bir daha askeri bir darbe sola "geçerken" alan açmaz.

Değişimin itici gücü her durumda ya emekçi yığınlar olacak ya değişim olmayacak!

Değişimin başarısı ise, başat kurumları çözebilmesine bağlı. Bu nedenle devrimci dönüşümlerin bir yerinde mutlaka "27 Mayısçı" bir damar olacak!

Bizim çocuklar becermeye devam ediyor hâlâ...⁶²

Taraf gazetesinin birkaç gün önce manşete taşıdığı “irtica ile mücadele eylem planı”nın gerçek olup olmadığı tartışılıyor. Olsa ne olur, olmasa ne olur?

Silahlı Kuvvetler’in iç politika konularında sürekli olarak “hareket planları” hazırlayıp bunların bir bölümünü uygulamaya koyduğu sır değil! İki kişinin bildiği sır değilmiş! Peh! 70 milyonun bildiğine ne deniyor? Şok şok şok!

Bu planların en fazla hedef aldığı unsurun “yıkıcı faaliyetler” başlığı altında toplanan “sol” olduğu da bir gerçek. Bir anlamıyla burjuva devletin bir rutini, psikolojik savaş temelli operasyonlar.

Yasal mıdır?

Türkiye Cumhuriyeti devletinin ya da daha genel bir ifadeyle bugünkü sermaye düzeninin hiçbir uzvu, yasalara uymamaktadır! Ve daha önemlisi, Türkiye’de yasadışılığın en büyük güvencesi yasalaradır.

Ancak silah tekeli elinde bulunduran bir kurumun yapıp ettikleri her zaman daha çok önemsenir. Askerin, “mevcut düzeninin korunması” adına giriştiği eylemlerin sonuçları büyüktür, şiddetlidir, daha kalıcıdır.

Son dönemde eylemlerden çok belgeler ortaya çıkıyor. Darbe planları, günlükler, iç yazışmalar... İcraata dökülemeden “Türk polisi yakalıyor”. Demek ki, şimdiye kadar aynı kaba işeyen kurumlar arasında şiddetli bir çekişme ve mücadele var, demek ki TSK sola karşı mücadelede gösterdi-

⁶² 15 Haziran 2009

ği “başarı”yı sistem içi gerilimlerde gösteremiyor...

Açıkkası ortaya çıkarılan belgelerin her tarafı kurmaca olanlarını saymazsak “büyük ölçüde gerçek” olduğuna başından beri inandım. Ergenekon operasyonu doludizgin gitmeden, Nokta’da yayınlanan “darbe günlükleri”nin, üzerinde kimi oynamalar yapılsa da hakiki bir hazırlığa denk düştüğünü yazmıştım. Ha birileri, provokasyon amacıyla bunları kaleme almıştır, şu son “AKP ve Fethullah’ı bitirme planı” da aslında TSK içinde bir grubun hükümetin elini güçlendirmek için hazırladığı bir belgedir, bunu bilemem. Bu ülke bu tür komploları da yaşamıştır, asker tarafından hazırlanan sayısız “hareket planı”na tanık da olmuştur.

Peki, “gizli” hem de “çok gizli” olması gereken evraklar ortalıkta dolaşır mı?

Burası Türkiye, dolaşır.

Sözün kısısı, bana göre sonuncusu dahil, asker tarafından hazırlandığı ileri sürülen belgelerin gerçek olup olmadığının fazla önemi yok.

Sistemin aktörleri kendi gerçek karşıtlarına, sola karşı ve kendi iç gerilimlerinde birbirlerine karşı “belden aşağı”ya vurmayı adet edinmiş. Bütün kurumların kadroları böyle yetişmiş, böyle eğitim almış. İftira atmayı, provokasyon üretmeyi, riyakarlığı ve zulmetmeyi öğrenmişler.

Yani, birilerinin memlekette her taraftan fışkıran gericilikle mücadele için abidik gubidik tertiplere girmeye kalkması da mümkündür, “demokrasi kahramanı” başka birilerinin sahte belge düzenleyerek üste çıkması da...

Burada önemli olan, “toplam”da ne olduğudur.

Yıllarca Türkiye gericiliğinin en büyük güvencesinin TSK olduğunu söyledik. Son olaylarla ilgili değil. 12 Mart ve 12 Eylül’e işaret ediyor ve bir yandan “irtica tehdidi” diye ortalığı velveleye verip, öte yandan gericiliği süngü gücüyle palazlandırmakta generallerimizin büyük başarıları imza attığını vurguluyorduk. Sonra ayarı kaçırdıklarını düşünüp “öncelikli tehdit irtica” deyiverdiler. On yıllar boyunca sola karşı kullandıkları yöntemlerle gericilikle mücadeleye soyundular. Sola karşı mücadelede gericilikle şiir uyumuyla işbirliği yaptıklarını unuttular, gericiliğin komploculukta en az kendileri kadar usta olduğunu hesaba katmadılar.

Şimdi ortada bir enkaz var. Genelkurmay’ın durumu değil önemli olan.

Bu ülkenin gericilik karşısındaki durumu.

Asker itibar yitirmiş, bize ne! Meşruiyet kazanan gericilik, işte bu bizim için çok şey!

Bundan 30 yıl önce 12 Eylül generalleri için Beyaz Saray'dan yankılanan "bizim çocuklar becerdi" çok şey ifade ediyordu. O generallerin çocukları becermeye devam ediyorlar hâlâ!

27 Mayıs'la ilgili Ufuk Uras'a...⁶³

"Bu tür konular üstüne kafa yormuyorum. Hem pek ilgi alanıma girmiyor hem de AKP'den CHP'ye uzanan ortaoyununa dair söz söylemeyi sevmiyorum. Ama bu kez durum farklı. Çünkü mevzu bahis olan Nazlı Ilıcak; Nazlı Ilıcak'ın demokrasi havarisi kesilmesi ve demokratlığına bizim kimi solcuları inandırmış olması. Kendisi demokrasiyi içselleştirme sürecini tamamlamış ya; diğerlerinin demokrat olup olmadığına bile karar verecek bir doygunluğa ulaşmış. Ilıcak'a göre; Mesut Yılmaz değil, Ufuk Uras gibi düşünen solcular demokrasinin önünü açabilir. Nazlı Ilıcak'ın Ufuk Uras'ı yerlere göklere sığdıramamasının nedeni ise, Avrupa Parlamentosu'nda Yeşiller grubunun düzenlediği bir panelde Uras'ın söyledikleri. Uras, Mesut Yılmaz'ın, Türkiye ile İran, Humeyni ile Erdoğan benzetmelerine karşı çıkıyor, dolayısıyla da Ilıcak'ın övgülerine mazhar oluyor. Bütün bunlar tartışılabilir. Ufuk Uras gibi düşünmüyorum, düşünmem de mümkün değil; Mesut Yılmaz gibi düşünmek zorunda da değilim. Ancak şunu vurgulamak durumundayım: Nazlı Ilıcak'ın övgülerine mazhar olmak, tarif etmenin mümkün olmayacağı kadar yaralardı beni. Nazlı Ilıcak'ın sol düşmanlığı alenidir. Dolayısıyla benimki sıradan solcu, Melih Pekdemir'in ifadesiyle 'kazma solcu' refleksidir.

Nazlı Ilıcak ile askeri darbe ilişkisine bir göz atmakta fayda bulunmaktadır. Ilıcak'ın darbelere karşı olduğu külliye yalandır. O, darbeye değil, darbenin kime vurduğuyla ilgilidir. Ilıcak, sağ iktidarı alaşağı eden 27 Mayıs'a karşıdır; onlarca devrimciyi katleden 12 Mart'ın destekçisidir. Ilıcak 12 Eylül günlerinde kraldan çok kralcıdır. Çünkü 12 Eylül sola karşı yapılmıştır. 28 Şubat ve 27 Nisan ve benzeri asker odaklı girişimler onun kara defterindedir; çünkü iktidarda kendi cami-

⁶³ http://www.sendika.org/yazi.php?yazi_no=17888#

ası vardır. Ilıcak'a göre darbelerin iyi ya da kötü olması duruma göre değişir; iyi de olabilir, kötü de. Kimin cezaevine gönderildiği, kimin idam sehпасına çıkarıldığı, hangi kurumların kapatıldığına bakılmalıdır.

Ilıcak 27 Mayıs ile 12 Eylül'ü karşılaştırıyor, 16 Eylül 1980 tarihli Tercüman gazetesinde: 'Birkaç gündür 12 Eylül harekâtı ile 27 Mayıs'ın mukayesesi yapılıyor ve hemen herkes, birincisinin üstünlüğünü ortaya koyuyor. Biz bu konuda tarafsız olamayız. Çünkü 27 Mayıs, men-subu bulunduğumuz Demokrat Parti camiasına karşıydı. Hâlbuki 12 Eylül'de açıklanan hedeflerle yıllardır bizim yazdıklarımız arasında, geniş bir mutabakat vardır.'

Devam edelim, etmek gerekiyor çünkü. Bugünün demokrasi aşığı, ege-menliğin kayıtsız şartsız kime ait olduğu tartışmasının ahkâm kesicisi Ilıcak bakın vakti zamanında neler yazmış: '(...) Türkiye'de demokrasi, demagoji ve anarşiye dönüşmüştür. Otorite ve hürriyet arasındaki denge birincisi aleyhine bozulmuş, bir otorite boşluğu doğmuştu. Türk Silahlı Kuvvetleri, bu boşluğu doldurdu.(...) Hürriyet halk için değil, aydınlar için lüzumludur, belki kulağa hoş gelmeyen ama gerçeği aksettiren bir sözdür. Parlamentonun feshi ve demokrasinin bir süre askıya alınması, mutlaka geniş halk kitlelerini fazla etkilememiştir.' (19 Eylül 1980 Tercüman)

Az sonra okuyacağız alıntı ise tam ibretliktir. Nazlı Ilıcak'ın bir solcuyu övmesinin nasıl yaralayıcı olacağına ilişkin yukarıdaki satırların mü-sebbibi aşağıdaki alıntıdır: '1974 affıyla anarşistleri sokağa salıvermiş. 12 Mart'ın Türün Paşasına, Elverdi Paşasına faşist damgası vurulmuş, kontrgerilla iddiaları ile etraf bulandırılmış, (...) İşte 12 Eylül, Türk milletinin meşru müdafaaya geçtiği gündür. İdamlar bu meşru müdafaanın bir neticesidir. (...) 1972'de Deniz Gezmiş'e, Yusuf Aslan'a, Hüseyin İnan'a Meclis'te oylarıyla sahip çıkanların Kızıldere'de Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürülmesini 'devlet terörü' olarak vasıflandıranların artık sesi soluğu kesilmiştir.' (10 Ekim 1980 Tercüman.)

Durum bundan ibarettir. Denizlere, Mahirlere, yani bizimkilere duyduğumuz kin ve nefret, işte Nazlı Ilıcak budur. Darbe karşıtlığı, AKP'li olduğundandır. Şimdi hiç kimse kalkıp, 'değişmiş olamaz mı' mavalı okumaya kalkmasın.

Nazlı Ilıcak birini övüyorsa, hele bu bir solcuysa, ortada bir sorun var

demektir.

Bu yazı asıl olarak, Ufuk Uras'a seslenmek için kaleme alınmıştır. Sevgili Ufuk Uras, ÖDP'nin 12 yıllık üyesi olarak sizden şunu istiyorum. Çıkın ortaya ve 'Denizlerin, Mahirlerin ölümüne alkış tutan Nazlı Ilıcak, benim adıma ağzına almasın' deyin.

Söyleyin ki, size dair tükenmeye yüz tutmuş umudum, bir parça çoğalsın. Nazlı Ilıcak'ın övgüsünü mü, benim umudumun çoğalmasını mı daha çok önemsiyorsunuz, bunu anlamalıyım. Sonra elbette tartışılır; sol adına AKP'nin değirmenine su taşımanın ne anlama geldiğini, ne idüğü belirsiz, omurgasız bir demokrasi söylemiyle AKP'nin Amerikancılığını bile önemsemeyen akıl tutulmasını.

Ama önce Nazlı Ilıcak'a iki çift laf söyleyin lütfen!'

Seçmen sorusu: Fethullah Gülen'le ilgili beraat kararını, 'Yargının kararı. Bir şey diyemeyeceğim. Hayırlısı neyse o olsun.' şeklinde yorumladığınızı yazdı gazeteler. Bir seçmeninizin aklına takılmış, beni aracı tutarak size sormuş: 'Fethullah Gülen ile ilgili beraat kararını onayan Yargıtay Ceza Genel Kurulu 'yargı' oluyor da, türbana ret kararını alan Anayasa Mahkemesi ya da AKP'ye kapatma davası açan Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı 'yargı' olmuyor mu?' Siz de beni aracı tutup seçmeninizi yanıtlayabilirsiniz."

İNÖNÜ ALPAT

Ufuk Uras'a çağrı:

Nazlı Ilıcak'a iki çift laf söyleyin lütfen

1 Temmuz 2008

Provokasyon günleri⁶⁴

Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ “belge sahte çıkarsa neler yapacağımızı göreceksiniz” demiş. Ertuğrul Özkök’e... Görmeden ve bugün yapılacak Başbuğ-Erdoğan görüşmesinden önce yazılacaklar var.

Dün de söylemiştim, orduda illa ki malzeme var. Yani profesyonel bir yaklaşım, komplocu bir kafa, dış destek ve sıkı bir örgütlenmeyle ordunun içinden her şey çıkartılır. Çıkartılıyor da... Cemaatte bunu yapacak kudret var. Buna biraz sos katarsınız, biraz kendi yaratıcılığınızdan eklersiniz, ortaya kocaman bir skandal çıkar.

“İrtica ile mücadele eylem planı” öyle ya da böyle, bir skandal.

Peki “irtica ile mücadele eylem planı”nı uygulayabilecek güç var mı Türkiye’de?

Herkes belgenin gerçek olup olmadığını tartışıyor. Belgenin ne kadar anti-demokratik, ne kadar fesatçı, ne kadar tehlikeli olduğu söyleniyor. Doğrudur. Bu belge, faşist bir zihniyetle faşizan bir gidişatı durdurmaya çalışma garabetinin belgesi. Gerçek ya da değil!

Diyelim ki gerçek... Ama asıl soru orta yerde duruyor: Türkiye’de bu belgeyi hayata geçirebilecek bir odak, kurum var mı?

Yok ve asıl mesele burada.

Sistemin iç çekişmesinde dengeler uzun süredir değişmiş durumda. Şimdi son hamleler yapılıyor.

TSK komutasına, geçen yıl sağlanan mutabakatın sınırlarını zorlaması hatırlatılırken, aynı sınırlar başka bir yönden sıkıştırılıyor. Ağustos

⁶⁴ 16 Haziran 2009

yaklaşıyor, terfiler, tasfiyeler... İki ay sonra TSK'daki ağırlıklar radikal bir biçimde değişmiş olacak.

Belge işi bu nedenle ortaya atıldı.

Biz "2010'a hazırlan" diyoruz, birileri ise yıllardır hazırlanıyor.

TSK'nın cemaat karşısındaki direnci kırılmıştır. Üniversiteler ise başta ABD olmak üzere, yurt dışında gün sayan kadrolarca fethedilmeyi beklemektedir. Fethedilecek nokta kaldıysa! Yargıda ise dengeler pamuk ipliğine olmasa bile topu topu iki yıllık bir süreye bağlı.

Devletin üç kritik kurumunda durum budur.

Devletin üç kritik kurumunda durum buysa, AKP şu sıralar en "saldırgan" dönemine girecek, bu üç kurumda "rahatsız" olduğu unsurları provoke etmeye çalışacak demektir. Bugün bütün yandaş medyanın ağız birliği etmişçesine "Başbuğ'un emekliliği"ni gündeme getirmesi ilk işarettir.

Provoke edip, hamle yaptırtmak ve tamamen etkisizleştirmek...

Strateji bu... Tek sorun, birilerinde provoke olacak dahi hâl kalmamış olabilir.

Başbuğ "görürsünüz" demiş, göreceğiz.

Taraf'ta belge çok⁶⁵

"Genelkurmay Başkanlığı'nın, 'irtica ile mücadele' adı altında yeni bir eylem planı hazırladığı ortaya çıktı. Nisan 2009'da Deniz Piyade Kurmay Kıdemli Albay Dursun Çiçek tarafından hazırlanan planda, Ergenekon soruşturmasından duyulan rahatsızlık açık bir şekilde dile getiriliyor. 'Ergenekon davasının gündemi değiştiriliyor havası oluşmadan' eylemler yapılması isteniyor, Ergenekon kapsamında tutuklanan muvazzaf ve emekli askerlerin irtica ile mücadele ettikleri için cezalarına kondukları yönünde haberlerin ön plana çıkarılması hedefleniyor. Planı hazırlayan Albay Dursun Çiçek tanıdık bir isim. Daha önce Taraf'ın manşetten yayımladığı 'Koç da andıçlandı' başlıklı haberle gündeme gelmişti. Albay Çiçek tarafından hazırlanan andıç belgesinde bütün sivil toplum örgütleri fişlenmişti. Planın yazıldığı Genel Kurmay Harekat Başkanlığı 3. Bilgi Destek Şube Müdürlüğü, Psikolojik Harp Dairesi'nin yeni

⁶⁵ <http://www.taraf.com.tr/haber/35524.htm>

adı. Genelkurmay adına yapılan planlamalar artık buradan yürütülüyor. Ergenekon soruşturmasında tutuklanan eski asker avukat Serdar Öztürk'ün bürosunda ele geçirilen Genelkurmay'a ait yeni plan tutanaklara geçti ve Ergenekon üçüncü iddianamesine girmesi bekleniyor. Öztürk, aynı zamanda yine Ergenekon kapsamında tutuklanan emekli Albay Levent Göktaş'ın avukatlığını yapıyordu. Dört sayfadan oluşan 'İrticayla Mücadele Eylem Planı'nın 'Durum' başlıklı bölümünde Ergenekon soruşturması eleştiriliyor: İrticai gruplar tarafından TSK başta olmak üzere devletin resmî kurumlarını yıpratmak üzere yoğun faaliyetler yürütülmekte, Ergenekon adı altında TSK'ya büyük emekleri geçmiş, emekli ve muvazzaf askerî personele yersiz ithamlarda bulunularak lekelenmeye çalışılmaktadır.

'Vazife' çıkardık, 'İcra'ya geçelim

Bütün bunlardan 'vazife' çıkarılması gerektiği belirtilen planda bu görev 'İrticai oluşumların iç yüzünü göstererek bu konudaki tereddütlere son vermek ve söz konusu örgütlere olan kamuoyu desteğini ortadan kaldırmak. Ergenekon kapsamında yapılan yıpratıcı kampanyaların etkisini azaltmak, TSK'ya yönelik olarak yapılan olumsuz propagandalara son vermektir' olarak tanımlanıyor. Ardından ise planın 'İcra' bölümü geliyor ve şu ifadeler kullanılıyor: Laik ve demokratik düzeni yıkarak, şeriata dayalı bir İslam devleti kurma hayalinde bulunan AKP Hükümeti ve ona destek veren çeşitli gruplar ile Fethullah Gülen grubu başta olmak üzere radikal dinî oluşumlar hakkındaki gerçekleri gün yüzüne çıkarmak, kamuoyunun desteğini kırmak ve faaliyetlerine son vermek üzere bilgi destek faaliyetleri icra edilecektir."

TARAF GAZETESİ/
12 Haziran 2009

Gericiliği bu ‘belge’ mi icat etti?⁶⁶

İrticayı önleme planı gericilik gerçeğinin üzerinin örtülmesine hizmet etti. Belgenin gerçek olup olmaması bir değer taşıyor. Önemli olan, tartışmaların hangi eksende sürdüğü... Aydınlanmacılık bir yara daha aldı işin özeti.

Ortada bir belge var. Başka yerde de yazdım, bu türden belgelerin TSK’da dolaşması adetten. “Ahmakça” deniyor, lakin aynı saçmalıklarla yüz binlerce insan gözaltına alındı geçmişte, darbe de yapıldı... Örnek olsun, “Sovyetler Birliği’nin Fatsa’ya çıkarma yapmayı planladığı”na ilişkin istihbarat bilgileri Kenan Evren ve arkadaşlarının önünde duruyordu 12 Eylül günü. Bu zırvalık Evren’in eseri miydi, Evren bu zırvalıkların eseri mi, ne önemi var! DİSK’in on bin silahlı militanı olduğu “bilgisi”ne cunta-cılar inanıyor muydu, bunu onlar mı uydurdu? Gerçekten ne önemi var? Sonuçta bu zırvalıklarla darbe yapıldı.

Türkiye’de gericilikle mücadele zırvalık olabilir mi? Olamaz ama gericilikle mücadele adına zırvalık olur. Komploculukla, belden aşağıya taktiklerle, yalanla dolanla gericilikle mücadele edemezsin, gericiliğin ekmeğine yağ sürersin. Bu da devletin bütün kurumlarının kaçınılmaz kaderi. Aynı gemide olunca, ne yapsan boş, gemi geriye doğru gidiyor.

AKP’yi içeriden bölelim, Abdüllatif Şener’i destekleyelim, Demirel’den rica edelim, Erbakan’a göz kırpalım, dedikodu yayalım, punduna getirip rezil edelim...

Belge var ya da yok... İrticayı böyle önleyecekler!

⁶⁶ 20 Haziran 2009, soLdergi

Gericiliği bu 'belge' mi icat etti?

Şimdi ne tartışılıyor? Darbe... Sivil hükümete müdahale... Ve hatta vatan millete pek yararlı bir cemaate karşı çirkin komplo...

Sonuç: Gericilikle mücadele suç, bir cemaatin adım adım hegemonya kurmasına karşı çıkmak günah!

Belge tartışmalarının çıktısı tam da budur.

Tam saha pres! Gericilik hiçbir boş alan bırakmıyor. Ülkede aydınlanmacı ve yurtsever refleksler tamamen köretilinceye kadar devam edecekler.

TSK bu nedenle hedeftir. Sistemin merkezinde durmaktadır ve "bağımsızlık", "laiklik" retoriğinin kurumsal ifadesidir. Ama öte yandan TSK'nın aydınlanmacı ve yurtsever reflekslerle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. İşin sırrı burada. Bağımsızlık ve laiklikle ilişkisi söylemden ibaret olan ama emperyalizm ve sermaye ile ilişkisi alabildiğine somut, gerçek olan bir kurum, yani aydınlanmacılığı ve yurtseverliği hiçbir biçimde taşıyamayacak bir kurum üzerinden aydınlanmacı ve yurtsever refleksleri ortadan kaldırmaya çalışıyorlar.

Aydınlanmacılık ve yurtseverliğe gerçek bir kanal açamadığımız ve onları güçlü bir toplumsalığa yerleştirmedığımız için bu kepezelikten zarar görmeye devam ediyoruz.

Kepazelik çünkü Türkiye giderek bir cemaate teslim oluyor. Kepazelik çünkü "sol" adına bu kepezelikten demokrasi çıkararlara hâlâ solcu deniyor bu ülkede. Kepazelik çünkü TSK'ya da hâlâ "laikliğin bekçiliği" yakıştırılıyor yaygın olarak.

Bir çıkış yolu, bu işin peşini bırakmak. Öyle ya, şu ya da bu nedenle dersimizi aldık, üstüne "halkın inancına saygısızlık etme" gibi bir suçlama da cabası. O zaman ne yapalım, "elimizin daha kuvvetli olduğu" ve daha az risk taşıyan alanlara seyirtelim!

Son dönemde ikiyüzlüce can simidi olarak kullanılmak istenen "emek meseleleri" ne güne duruyor? Gericilikle, gericileşmeyle uğraşma, işçi sınıfının kurtuluşuyla uğraş!

Kulağa hoş geliyor.

Sadaka kültürünü unut ücret artışlarıyla ilgilen, tarikatlaşmayı boş ver sendikalaşmaya yoğunlaş, eğitim sisteminin ne hale geldiğine kafaya tak-

ma işçiye nutuk at.

Biri olmadan diğeri mümkün değil oysa...

Bütün iş, bu enerjiyi bulmakta ve asker kafasıyla yobaz aklının yol açtığı büyük travmayı atlatarak akılcı bir aydınlanma mücadelesi sürdürmekte...

Eğer son “belge”den bir tek “asker artık durumdan vazife çıkarmasın” çıkarsa... Yazık! İşin gerçeği, “belge” başka bir vazifeye işaret ediyor. Asıl sonuç bu.

Taraf’tan TSK’ya büyük hizmet!

“... Gerçek bir ordu, kendisini bu kadar yakından ilgilendiren bir konuyu bir gazeteden mi öğrenir?

Ya *Taraf* olmasaydı?

Cunta sizi tutuklamaya geldiğinde mi öğrenecektiniz olup biteni?”

AHMET ALTAN
TARAF
17 Haziran 2009

Hangi taraftasın?⁶⁷

Birbirinden bağımsız yürüyor sanki! Sanki memleketin bir tarafında Kürt sorunu, öte tarafında siyasal İslamın dörtnal olamasa bile tırıs ilerleyişi, beri tarafında sermayenin emeği ağır baskı altına alışı, yanında bölgesel gelişmeler, ABD'nin birbiri ardına denenen yeni açılımları... Hadi üzerine Ergenekon operasyonunu da ekleyelim.

Ne diyorduk, sanki bütün bunlar birbirinden kopuk, birbiriyle ilgisiz, bir tarafta ortopedist kırıkla uğraşüyor, öbür tarata dişçi kanal tedavisine girişmiş, kardiyolog anjiyoda, psikiyatrist de geride ne kaldıysa artık onu ayakta tutmaya çalışıyor!

İşçi sınıfının atomize edilmesinden söz ettik, toplumun parçalanmasından, yerelleşmenin iktidarı flulaştıracağından, işte benzerini memlekete bakışta becerdiler: Herkes bir tarafına baksın, kimse bütüne odaklanmasın.

Diğerlerini bilmem, solcunun bu zokayı kolay yutması ağırıma gidiyor.

Bugün Türkiye'de sermaye iktidarı için fazlasıyla tutarlı bir gidişat söz konusu. AKP'nin icraatları "ama"larla "fakat"larla değil düpedüz virgülle, "ve"yle ayrılabilir. AKP çok İslamcıdır ama kontrgerillayı tasfiye ediyor. Bu cümlede büyük yalan var. AKP Amerikancıdır fakat Kürt sorununu çözüme taşıyor. Bu cümle bir yanıla tiksinti, bir yanıla hüznü verici.

Bu parçalanmayı bertaraf edecek "bütünlüklü" modellere o kadar gereksinim var ki! Devletin çözülüşü, Cumhuriyetin tasfiyesi, Yeni

⁶⁷ 23 Temmuz 2009

Osmanlıcılık... Bunların tamamı aynı siyasi özne tarafından, Türkiye Komünist Partisi tarafından ortaya atıldı. Hiçbiri değerinden yitirmedi ama açık söylemek gerekirse yukandaki sorunu çözmek, yani dağılan ipleri bir yerde toplamak açısından yeterince verimli biçimde kullanılmadı. Bundan sonrasında mecbur kalınacak. Çünkü iplerin ne kadar kısa olduğu görülecek.

Türkiye çok şiddetli bir depremin eşiğinde.

Diyamat, diyalektik materyalizm, bir Sovyet icadı olarak gösterilmek istenir kimi marksistlerce... Yaratıcı düşünceye en büyük darbedir onlara göre Stalin'in diyalektik materyalizm altında topladığı kategorileri... Nicelik-nitelik, dönüşüm, zıtların birliği, yadsımanın yadsınması...

Mekanikleştirme iyi değildir, şemalar bazen kurutur ama azıcık kabalaştırmaya, basitleştirmeye, yalınlaştırmaya gereksinim yok mu! "Engels Marx'ı kötürümleştirdi, üstüne Stalin'in darbeleri geldi" diye yaratıcı ve derin düşünce konusunda ahkam kesenlerin AKP Türkiye'si karşısında düştüğü içler acısı duruma bakınca, "sizin neyinize yetmiyor be kardeşim o ince broşürler, eğitim kitapçıkları" diyesi geliyor insanın. Biraz da ezberleseydiniz, nedensellik denen şeyi algılasaydınız, sınıf indirgemeciliği yapsaydınız da şu AKP'ye olmadık misyonlar yüklemeseydiniz.

Bize düşen ise açık... Sığığa prim vermeden sağlam modeller kurmak. Bana göre, Türkiye önümüzdeki yakın dönemden itibaren "Yeni Osmanlı"nın toprağa müdahalesinden ve bunun yol açacağı tartışmalardan kurtulamaz. Osmanlı'ya toplumda yüklenen olumlu anlamı değiştirmek mümkün müdür bilmiyorum ama bunu becermek zorundayız. Çünkü eğer Türkiye solu, daha önce defalarca vurguladığımız gibi, Osmanlıcılığın bu ülkenin başat projeksiyonu olmasını engelleyemezse çok ama çok elverişsiz bir ortamda mücadele etmek zorunda kalacak önümüzdeki dönem. Bu coğrafya Türkiye Cumhuriyeti'nde eşitlik ve özgürlüğe sığrayamadıysa, Osmanlı müsvettesinde asla sığrayamaz bu bir, ikincisi Osmanlı tokadını yiyen bir sol zaten ne için mücadele edecek!

Çok mu geç?

Yıllar önce Avrupa Birliği üyeliği gündemdeyken, kimileri "bu gidişin

geri dönüşü yok, bazı şeyleri yeni duruma göre ayarlamak gerek” diyor-
du. Dünya küreselleşiyordu, bu gerçekten kaçınılamazdı. Biz ise süreci
işaret ediyor ve “önemli olan bu dönem boyunca yapılacaklardır, önü-
müzde uzun bir dönem var, zamanı iyi kullanmalı” kaydını düşüyorduk.

Zamanın pek de iyi kullanılmadığı açık ama dönem görüldüğü gibi
kapanmadı. AKP, temsil ettiği güçler hesabına büyük adımlar attı ama
noktayı koyamadı, koyamaz da.

Osmanlıya dönüş için gerekli hesaplaşmanın bugün Ergenekon ope-
rasyonu ile tamamlandığını düşünmek için saf olmak gerekiyor. İşin ken-
di cepheleriyle ilgili kısmını, devletli, sistem içi kısmını hallettiler. Bir
ittifakı, bir siyasi özneyi de değil, doğrultusu olmayan bir ittifak girişimini
tasfiye ettiler. Doğrultusu olamayacak kadar bulaşıktı zaten.

Toplumsal olan ise orta yerde duruyor.

AKP toplumsal alanı tamamen elinde tuttuğunu düşünüyor. Kısmen
haklı. Ancak asıl kıyamet yine de orada kopacak.

Türkiye, bu gidişin nicel birikintisini kırlmaya götürecek zenginlik ve
büyüklükte bir ülke. Saatin tik takları asıl şimdi atıyor ve toplumsal düz-
lemde yaşanacak hesaplaşmayı kazanmak, kazanmak için de önce taraf-
ları doğru kurmak için sol kolları sıvamak durumunda.

Bu nedenle ülkeye baktığında aşağı yukarı aynı şeyleri görenler yan-
yana gelmelidir demektediriz. “AKP işçi düşmanı ama Kürt sorununda ce-
sur adımlar atıyor”cular bu hesaplaşmada ilk bakışta çok masum gözü-
kecek kanallardan Osmanlıcı kutsal ittifaka yerleşecekler, yerleştiler de.
Diyalektik bakış açısından uzaklaştılar, eğer böyle bir kaygıları varsa...

Süreç işliyor, Türkiye belli bir doğrultuda ilerlemeye (gerileme de di-
yebilirsiniz) devam ediyor. Henüz toplumda işler “sen ne taraftasın” ya-
lınlığına ulaşmadı ama yakındır.

Bu gidişattan yana mısın, değil misin?

Yaygın sorunun bu olacağı döneme hazırlanmaktır bugünün gündemi.
“Kürt sorunu”nun oluşturduğu çatının bu soruyu devre dışı bırakacağını
sanarlar ise, işte başta söyledim, diyalektik düşüneyenlerdir.

Son tezgah!⁶⁸

Döndük bir kez daha Ergenekon davasına! Üçüncü İddianame'nin üçte birini okudum, diğer bölümlerine göz attım.

Yine bir yığın telefon görüşmesi, belge ve "gizli tanık" ifadesi. Yığın diyorum çünkü her şey üst üste yığılmış, iddianamenin özünü anlayabilmek için o yığının içinde debelenmek zorundasınız.

Yeni iddianame, Kürt sorununun ve de PKK olgusunun Ergenekon'un işi olduğunu "kanıtlamak" için hazırlanmış. Temel amaç bu. Zamanlama mükemmel. ABD patentli Kürt açılımına bundan daha iyi yargı desteği gelemeydi. MHP'ye "zart zurt ediyorsun ama PKK devletin içindeki bir ekip tarafından kuruldu ve yönetildi"; DTP'ye "kendi geçmişinden kurtulmak için sana benzersiz bir kapı açıyoruz, bunu değerlendir"; Öcalan'a "ya açılıma tamamen bağlanırsın ya da seni de Ergenekon'a bağlarız" deniyor.

Zaten her bir iddianamenin aşırı uzun tutulması, verilerin bir yığın haline getirilmesi, bir beceriksizlikten çok akılcı bir stratejinin ürünü gibi duruyor: Dava etkili bir mücadele aracı, ucu açık, gelişmelere göre herkesin konumu değişiyor, eklenenler, çıkanlar...

ETÖ dedikleri yapılanmanın lider kadrosu da sürekli yenileniyor. Tamam bunu örgütün özgün hiyerarşisine bağlıyorlar ama üçüncü iddianameden sonra işler iyice karıştı, örgütün liderliğine Yalçın Küçük yerleşti.

Kürt savaşının sorumluluğunu Yalçın Küçük'e yıkmanın kolaylıkları

⁶⁸ 06 Ağustos 2009

var elbette. Nihayetinde devlette görevi yok, Kürt siyasetçilerinin zaten sildiği birisi, solcu... Çok yazıyor, çok konuşuyor, Ergenekon savcılarının gereksindiği “yığın” için fazlasıyla üretken.

Bu kadarı yeterli.

McCarthy dönemini andıran sorgu ve suçlamalardan “adalet” çıkıp çıkmayacağına karar vermek insanlarımızın vicdanına ve aklına kalmış. Aydınlar söz konusuysa, aydın olma onur ve sorumluluğuna...

Bu iddianameyi okuyup, “olabilir, zaten cuntacının tekiydi, PKK’yi ele geçirmeye kalkmış olabilir, derin devletin merkezinde durabilir” sonucuna ulaşabiliyorsanız bilemem. Yok, “bu kadarı fazla” diyorsanız, o zaman “ne kadarı makul”?

Bakın, üçüncü iddianamenin asıl kahramanları Hilmi Özkök ve İbrahim Şahin. Özkök, varlığından hiç kuşku duymadığım darbe niyet ya da girişimleriyle nasıl oynadığını bir güzel anlatmış. Bu yetenek “yerli” midir bilemem. Vicdana gerek yok, akılla karar verebiliriz bu örnekte. İbrahim Şahin ise... Süikast, sabotaj, katliam, bombalama türü işlerin büyük çoğunluğu Şahin’in üzerinden, evinden ya da ağzından çıkan “kanıt”larla somutlanıyor. Haberleşmek için falanca direğe bant yapıştıracak kadar “titiz” bir örgütün liderlerinden biri, Ergenekon operasyonları sürerken telefonda “şunu öldür, bunu korkut” diye saatlerce konuşuyor.

Herkesi korkuttular, sindirdiler, Şahin korkmamış demek! Tıbbın konusu olabilir. Bir ihtimal daha var elbette. İbrahim Şahin faaliyete devam ediyor olabilir hâlâ!

Sonuç nedir?

Üçüncü iddianame, TSK’nın içine dönük operasyonun büyük ölçüde bittiğinin ilanıdır. Bitirilenlere umut bağlayanlar YAŞ’ta bir-iki terfiyle idare edecek, teselli bulacaklar ama olay şimdilik kapanmıştır.

Dediğim gibi artık Kürt açılımına odaklanacak, toplumu Kürt sorununun kaynakları konusunda bir kez daha yanıltacaklar.

Son tezgah...

Gizli tanıklardan birinin kod adı bu. Yığının içinde TKP’yi tarif ediyor: “Gizli tanık SON TEZGAH alınan ifadesinde; 1980’de Türkiye İşçi Partisi’nin gençlik örgütü olan GENÇ ÖNCÜ yapılanmasının merkez

yöneticilerinin şimdi TKP'nin merkez yöneticileri olduklarını, Aydemir GÜLER'in başkanlığını yaptığını, 1980'den sonra TİP'e muhalefet eden, TİP-TKP birleşmesine karşı çıkanların GELENEK diye bir dergi çıkarmaya başladıklarını, daha sonra SOSYALİST İKTİDAR PARTİSİ'ni örgütlediklerini ve en sonunda TKP olduklarını, halen TKP olarak devam ettiklerini o dönem bunların devlet içinde karanlık bağlantılarının olduğunun hep konuşulduğunu, Yalçın KÜÇÜK'ün, 1980'de TİP'in muhalif kanadında yer aldığını, GENÇ ÖNCÜ ile birlikte hareket ettiğini GENÇ ÖNCÜ'nün ağababasının YALÇIN KÜÇÜK olduğunu, YALÇIN KÜÇÜK'ün Sosyalist İktidar Partisi kurulunca Abdullah Öcalan'ı desteklemek üzere PKK'nın peşine takıldığını...”

Hep demişimdir, internet ortamı polis, provokatör kaynıyor diye. İşte bir tanesi gizli tanık diye çıktı ortaya!

Solun çok bilenleri, solu çok bilenler, bizi ilgilendirdiği için bunu seçtim çıkardım... Bir paragrafta bu kadar yalana yorumlarınızı bekleriz!

Telefonla sipariş!

“Türkiye'nin iç temizliğinden sorumluyuz. Çok özel bir birlik kuruyoruz, yani biz yetki olarak da her şeyde herkesin üstündeyiz. Kimseden emir komuta almıyoruz.”

“Şimdi çok kısa zamanda harekete geçeceğiz de yani bu karma bir birlik oluyor. Yani Polis, Özel Tim, Jandarma, Asker, Mitçi neyse yani şimdi benim sen buna göre adam bulacaksın. Yani çok sağlam olacak yüzde 100 Türk olacak tek istediğimiz bu.”

“Paşamın haberi var yüzde yüz güvendiğin adamlar olmalı.”

“En ufak bir şey olursa kafasına sıkarsız sonra bak yüzde 100 Türk olacak başka bir şey istemiyorum ben.”

Eski Özel Harekat şeflerinden İbrahim Şahin'in 2008 sonlarında, yani Ergenekon operasyonları sürerken telefonla verdiği talimatlar! 3. İddianame'den...

Ergenekon operasyonu hakkında her şey söylendi. Temizlik, sivilleşme, normalleşme... Beri yandan, küçümsenmeyecek sayıda kişi, operasyona değişik nedenlerle karşı çıktı, en azından kuşkuyla yaklaştı.

Kemal Okuyan'ın iddiası ise Ergenekon operasyonunun tarihe daha şimdiden "Türkiye'nin büyük dönüşüm süreci"nin içine yerleştirilmiş önemli bir "araç" olarak geçtiği.

Ergenekon operasyonunda hedef tahtasına yerleştirilen bazı isimlerin siciline bakarak "sol" adına bu dönüşümü desteklemenin büyük bir skandal olduğunu ileri süren Okuyan'ın yazıları temel olarak dönüşüme odaklansa da, bu skandalın yarattığı kirlenmeyi temizleme amacını da taşıyor.

